

စိုးမိုး တာဝေ

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုဆန်)

ဆုအာရုံ

အချိန်တိုင်းမှာ

L နင်း

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ဖြန့်လှည့်စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ★ ဧည့်သည်တော်များနှင့် နီးကပ်ရေစပ်ရန် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ ခိုက်နှိုးရေးကို ဝိရိပုံဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

ဆုဒ္ဓဉ္ဇလိ

အာချိန်တိုင်းမှ

စာချုပ်ပြုချက်အမှတ်

မှတ်နာမည်ပြုချက်အမှတ်

အမှတ်စဉ်

ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀၁၇၃၀၃၁၂
- ၅၀၀၂၄၁၀၃၁၂
- L လင်း
- ခေါင်းစဉ် (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-ဝေဂျာ)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝေဂျာ)
- မယ်မအောင်အောင်
- ၆၈၊ စကားဝါလမ်း
- အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကုန်
- ဦးကျော်စိုး
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

အတွင်းဆောင်

စာအုပ်အုပ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု

တန်ဖိုး

၈၉၅ . ၈၃

ဆုအခွင့်

အချိန်တိုင်းမှာ / ဆုအခွင့် ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ ၂၀၁၂

၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) အချိန်တိုင်းမှာ

နိဒါန်း

“ပါး”

ခေါ်သံကြောင့် ပါးတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ချက်ချင်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်တာက ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်တစ်ခုလုံး နေရာလပ်မကျန်အောင် ဖိစီးခံထားရုံဖြစ်သည်။ ဟင့်အင်း...ပါး မငိုနဲ့။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ပါးအကြည့်တို့ ဝေဝါးလာကာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာသည်။ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချလိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေက မြစ်ပူစီးကြောင်း နှစ်သွယ်လို လျော့ခနဲ ဖြတ်တိုက်ကျသွား၏။

“ပါး”

ဒီလိုခေါ်သံကို ပါးစိတ်ထဲ ကြားခဲ့ရတာ ကြာပြီ။

ရက်ပေါင်းများစွာ ဒီအသံကို ကြားယောင်တိုင်း လောကအလယ်
ပါးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည့်အဖြစ်ကို အမှတ်ရစေ၏။

“ရှားရှားပါးဆိုတာ အဖေ့အမေတို့ရဲ့ သမီးအပေါ်ထား
တဲ့ အချစ်မေတ္တာ စေတနာကိုပြောတာ”

အဖေက ပါးကို ပေါင်ပေါ်တင်ချီရင်း ချစ်မြတ်နိုးစွာပြော
သလို ပါးကိုယ်တိုင်လည်း အဖေမေးဖျားက မှတ်ဆိတ်မွေး တိုစိစိ
တွေကို လက်ညှိုးနှင့် ပွတ်သပ်ဆော့ကစားရင်း...

“အဖေတို့အချစ်က သမီးအပေါ်ထားတာ ရှားပါးတယ်
ပေါ့”

“သမီးကို အဖေတို့က အသက်ကြီးမှရတာ၊ တကယ့်ကို
ရှားရှားပါးပါးနဲ့ ရထားတဲ့ တန်ဖိုးကြီး သမီးရတနာလေး၊ သမီးလေး
ကလွဲပြီး အဖေတို့မှာ နောက်ထပ်သားသမီး မရတော့ အဖေသမီး
လေးက အဖေတို့အတွက် ရှားပါးသမီးလေးပေါ့၊ အဲဒါကို
ပြောတာ”

အဖေက ပါးအပေါ်ထားသည့် မိဘမေတ္တာကြောင့် ပါး
နားလည်အောင် ရှင်းပြနေချိန်မှာ အမေက အခြောက်လှန်းထားသော

ငါးတွေကို ရုပ်ရင်းသိမ်းရင်း သားအဖနှစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုး
မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ကိုစိန်လှိုင်...ရှင်မလဲ ဒီသမီးနဲ့တွေ့ရင် ထမင်းမေ့
ဟင်းမေ့ ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘူး သိလား”

“ဒါကတော့ ငါ့သမီးလေးကို ငါက သိပ်ချစ်တာကိုးကွ၊
ကြည့်စမ်း...တို့သမီးလေးဟာ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ ချစ်စရာ
ကောင်းလဲ၊ အသားလေးတွေကို ဖြူဖွေးနေတာပဲ၊ ရုပ်ကလည်း
ပညာတတ်ရုပ်၊ တစ်နေ့ ငါ့သမီးလေး ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ
စေမယ်”

“ဒီနှစ် သမီး လေးတန်းအောင်ရင် မြို့ကျောင်းမှာ
သွားတက်လို့ရအောင် အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဟေး”

အဖေ ပြောပြတဲ့က ပါးမှာ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။
ပါးတို့နေတာက မြစ်ကမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌ ရွာစဉ်ထိုးထားသော

ရွာတန်းရှည်ကလေး။ ရွာမှာရှိသည့် ကျောင်းက မူလတန်းအဆင့်
မျှသာ။ ရွာရှိ လူတွေအားလုံးကလည်း ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ရုံသာ
အတန်းပညာရှိပေမဲ့ တံငါအတတ်မှာတော့ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူ
တွေ။

“ဒီမြစ်ကြီးရှိသရွေ့ ငါတို့ ထမင်းမငတ်ဘူး”

ဒီလိုကြွေးကြော်သူတွေထဲမှာ ပါးအဖေလည်း အပါအဝင်။

သို့ပေမဲ့ ဒီမြစ်ကြီးကြောင့်ပင် ပါး...ပါးတို့တွေက...။

“ပါး...နင်ငိုနေသလား”

ခေါ်သံနှင့်အတူ အရိပ်က ပါးအနားသို့ ရောက်လာ၏။

ဘုရားရေ...ဒီလိုခေါ်တဲ့လူက ဒီလောကကြီးထဲမှာ အဖေ၊ အမေ
ပြီးရင် ဘယ်သူရှိခဲ့လို့လဲ။ မေးခွန်းနှင့်အတူ မျက်ရည်စိုသော ပါး
မျက်ဝန်းတွေကို ဖျတ်ခနဲ ပင့်ကြည့်မိတော့ အလန့်တကြား။ ပါးရဲ့
ရှေ့ရှိနေတာက ပါးနှင့်ရွယ်တူ ကောင်ကလေး။

“ငါ နင့်ကို ပါးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ရတယ်မဟုတ်လား
ဟင်”

“နင်ဘယ်သူလဲ”

ဒါ...ပါးနှုတ်ဖျားမှ ပထမဆုံး ထွက်ကျသွားသော
စကားသံ။ ကောင်ကလေးက ပြုံးလိုက်သောအခါ မျက်ရစ်မပါ
သော မျက်ခွံအုပ်အုပ်တွေက ပိတ်ကျသွားပြီး မျက်နှာချိုချိုလေးက
ထင်းခနဲ ပေါ်လာကာ...

“ငါလည်း ဒီကပဲလေ”

ဝတ်ထားသော တီရှပ်အဖြူရောင် ရင်ဘတ်အစကို ဆွဲပြ
သည်။ အပြာရောင် စာလုံးကြီးတွေနှင့် ရိုက်ထားသော ‘မေတ္တာရှင်
မိဘမဲ့ဟော’ဆိုသည့် စာတမ်းတွေကို ဖတ်ရင်း ပါးရင်ထဲ
လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်လာ၏။ ငိုချင်စိတ်ကြောင့် ဝဲလာသည့် မျက်ရည်
တွေကို မျက်တောင်နှင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းရင်း ပါးက အကြည့်လွှဲ
တော့...

“မငိုပါနဲ့ဟာ၊ နင် အရမ်းဝမ်းနည်းနေတာ ငါသိပါတယ်၊
နင်ကမှ မိဘတွေနဲ့ ဒီအရွယ်အထိ အတူနေရသေးတယ်၊ ငါဆို
မွေးကတည်းက မွေးစားမိဘတွေဆီကနေ ဒီကိုရောက်လာတာ၊
ငါ့မိဘတွေက ဘယ်သူမှန်းတောင် မသိဘူး”

“နင်က ပါး အကြောင်းတွေ သိတယ်”

တအံ့တဩလေး ပါးက မေးသည်။ ပါးက မနေ့ကမှ ဒီကိုရောက်သည်။ ပါး လေ့လာမှုအရ ဆရာမကြီးဟုခေါ်ရသော ဂေဟအုပ်ချုပ်သူက ပါးက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ လူတွေအများကြီး ရှေ့မှာ။

“မင်းတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်၊ နာမည်က ရှားရှားပါး တဲ့၊ ဒီနှစ်ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် သူက သားတို့သမီးတို့နဲ့အတူ လေးတန်းတက်ရမှာ၊ သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ဆရာမကြီးက ပြောသည်။ ရွယ်တူကလေးတွေက အားပါးတရနှင့်...

“မင်္ဂလာပါ သူငယ်ချင်း”

ဝိုင်းအော်ကြသည့်အထဲ ဒီကောင်လေးပါမပါ ပါး မသိ။ အခုလို ဒီအရွယ်မှ မိတကွ ဖတကွဖြစ်ပြီး ပါး ဒီရောက်လာတာကို သူ့ဘယ်လိုသိသလဲ။

“နင့်ကို ဆရာမကြီး ပြောပြတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

ကောင်လေးက ပါးအနားမှာ ထိုင်ချရင်း မေးသည်။

“ပါးအကြောင်းတွေကိုပေါ့”

“မပြောပြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပါးအကြောင်းတွေကို ငါသိ နေတယ်”

“တကယ်”

ငိုချင်တာတွေ ပါး မေ့သွားပြီ။ လေအတွေ့မှာ ပါး ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ် အလှအယက် ခန့်ဆင်းလာသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သတိ မရတော့ဘဲ ထိုကောင်လေးကိုသာ တအံ့တဩကြီး ငေးရင်း...

“တကယ်ပေါ့၊ နင့်နာမည် ရှားရှားပါး၊ ဒါပေမဲ့ ပါးလို့ ခေါ်တာ နင်ကြိုက်တယ်”

“ဒါတွေ နင်ဘယ်လိုသိ”

“မန်တိုင်းဝင်ပြီး ရေတွေကြီးလို့ နင့်အဖေ၊ အမေ မြစ်ထဲ ပါသွားတာလည်း သိတယ်”

“နင်”

ပါးမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။ ကြက်သေသေပြီး မျက်လုံးကြီး ပြူးလျက် ကောင်လေးကို စိုက်ကြည့်ဆဲ...

“ဒီနေ့ ဂေဟဘုက ကျွေးတဲ့ ရွှေဖရုံသီးဟင်းကို နင့်

မကြိုက်ဘူးဆိုတာလည်း ငါသိတယ်”

ကြည့်စမ်း...ဒါတော့ ဒီကောင်လေး လွန်လှပြီ။ ပါး
မကြိုက်ပေမဲ့ တကယ်တော့ ကုန်အောင်စားခဲ့သားပဲ။ ပါးက လူသစ်
မို့ တခြားသူတွေကို မကြိုက်ကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့။
ဂေဟာမျိုး ဆရာမကြီး ကြားသွားလျှင် ပါး အဆုတ်ထဲမှာ ကြောက်
ပါသည်။ အဖေတို့နဲ့ နေစဉ်ကလို ပါး ဆိုးနွဲ့လို့မှ မရတာ။

“နင်က နားလည်ပြီးသားပဲ၊ ဒါ မိဘနဲ့နေတာမဟုတ်
တော့ နဂိုကလိုတော့ မကြိုက်တာကို မစားလို့မှ မရတာ”

“နင်...ငါ့စိတ်ထဲက”

စကားမဆက်နိုင်တော့။ ကောင်လေးက ပါးကို ပြုံးပြရင်း
ဦးအောင် အရင်ထရပ်ကာ...

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟာ၊ မနက်ဖြန်ဆို ငါတို့ဂေဟာဆီ အလှူ
ရှင်တွေ ရောက်လာတော့မှာ၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့
ထမင်းစားရမှာပါ”

“ငါ...ငါးသလောက်ကြိုက်တာလည်း နင်သိတယ်”

ကောင်လေးက သွားစွယ်ချွန်ချွန်တွေပေါ်အောင် ရယ်ပြ

ရင်း ပါးထံ လက်ကမ်းပေးကာ...

“ထ...ငါတို့သွားရအောင်၊ ဒီနေ့ ဂေဟာကို သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရမယ့်နေ့ဟာ၊ ငါတို့နောက်ကျနေရင် ဆရာမကြီး ဆူနေဦးမယ်”

ပါးက ထူးဆန်းခြင်းတွေ လက်စမသိမ်းနိုင်သေးဘဲ သူ
ကမ်းပေးထားသောလက်ထဲ ပါး လက်ဖဝါးကို လှမ်းထည့်ပေး
သည်။ နွေးထွေးသန့်မာသော လက်ဖဝါးအထိအတွေ့ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ
ပါး သတိရသွားတာက အခုထိ သူ့အကြောင်း ပါး မသိသေး။
ထို့ကြောင့် မိတ်ဆက်ရန် ပါးက နှုတ်ခမ်းပြင်ဆဲမှာပဲ...

“ငါ့နာမည်က အနမ်းတဲ့၊ မှတ်ထားစရာမလိုပါဘူး၊

ငါ့နာမည်က မေဖိုးမှ မလွယ်တာ”

ဒီတစ်ကြိမ် သူ့အား ကြည့်မိသည့် ပါးအကြည့်တွေက
အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်။ ဒါကိုပဲ အနမ်းဆိုသော ကောင်လေးက
သဘောတကျရယ်ကာ ပါးလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“မလန့်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါက နင့်ဘေးမှာ နင့်အတွက် အမြဲရှိ
ပြီး နင်တွေ့သမျှ သိနေမယ့်လူပါ”

❖ ❖ ❖

ယိုင်နဲ့နဲ့ ခြံတံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် အော်
ခေါ်တော့...

“ကျွန်တော်...ဒီမှာ”

အေးစက်စက်လေသံ။ ဒေါ်တင်လှ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
တော့ လက်ခုံနှစ်ဖက်စလုံး အဝတ်စထူထူတွေပတ်ရင်း လှမ်းပြော
သော ဖိုးနီက သူမထံ အကြည့်ရောက်မလာ။

“ဖိုး...နီ”

စူးခနဲအော်သံက ဟိုးရပ်ကွက်ထိပ်လောက်ကတည်းက။
ထိုအသံအားကြောင့် ကြားရသော သူတိုင်းက ခေါ်သူရဲ့ ဒေါသ
ဒီဂရီကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ မတင်လှတို့ ဒေါသဖြစ်ပြီဆိုရင် ဘီလူး
စီး သူရဲစီး။ လူပုံက မြင့်မြင့်ထွားထွားမှာ အသားက ညိုသည်။
ဝတ်သမျှထဘီဟာ ဘယ်တော့မှ ခြေသလုံးပုံးတယ်မရှိ။ အစဉ်
သဖြင့် ကွမ်းစားတတ်သော နှုတ်ခမ်းထူထူတွေက နီရဲနေကာ
ဒေါသတကြီး ခြေလှမ်းတစ်ခါချတိုင်း ဖုန်လုံးတွေက သောသော
ထအောင် နောက်ပါးမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...ငနီ”

“နင်ဘာတွေ လုပ်လာပြန်ပြီလဲ ငနီ၊ အလုပ်က ပြန်လာ
တာနဲ့ ငါ့မှာ အမောမပြေရဘူး၊ တစ်ရပ်လုံးလုံး ဆီးတိုင်လိုက်တာ၊
နားထဲ လက်ဖက်ခြောက် ခတ်လို့ရတယ်၊ နင် ထမင်းဆိုင်ကို
သောင်းကျန်းလာခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ခုံတွေလည်းကျိုး၊ ပန်းကန်
တွေလည်းခွဲ၊ ဒီကြားထဲ ထမင်းအိုးကြီးပါ မှောက်ပစ်ခဲ့တယ်ဆို၊
အခု ဟိုက ငါ့တွေ့တာနဲ့ လျော်ကြေးတန်းတောင်း”

“ဘာလျော်ကြေးမှ ပေးစရာမလိုဘူး”

“ဘာ”

“ကြိုက်တဲ့နေရာ တိုင်လို့ပြောလိုက်”

“ဟဲ့...ငနီ၊ နင်က မိုက်ရှူးရဲစကား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတစ်ယောက်ကို လူနဲ့တူအောင် အပြစ်မပေးတဲ့ဟာတွေ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်၊ လက်တစ်ချောင်းထိရင် သူတို့လည်း လက်တစ်ချောင်း ဖြန်ချိုးပြဲ မယ်၊ ဒါမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်”

“ငနီ”

ဒေါ်တင်လှက ကျုံးအော်ရင်း...

“ဒါ...ဟိုဟာမလေးကြောင့် မဟုတ်လား၊ သူတို့က တူအရီးဟဲ့၊ ရိုက်ရိုက်နှက်နှက် အနေသာကြီး၊ အခု ဟိုကောင်မ လေးကိုရော နှင် ဘယ်မှာဝှက်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ”

“ဘယ်မှာမှ မဝှက်ဘူး”

“ယု...ယုယ ဒီမှာပါ ဒေါ်လေး”

ဒီဘက်လှည့်နေရာက နောက်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ရပ်မိ ပြန်သည်။ ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ်မှ လှေကားထစ်တွေဆီ ဆင်းလာသူ က ယုယ။ ပါးပြင်တစ်ဖက်က မြင်မကောင်းအောင် နီရဲညိုမောင်း နေပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ သွေးစတို ကပ်နေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်တီးဖြူဖြူ စည်းထားလျက်သား။

ဒေါ်တင်လှသည် ယုယကို တွေ့တာနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး တွေ့သလို မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာပြီး...

“ယုယ...ညည်း...ညည်းက ငါ့အိမ်ပေါ်ကို”

“ဒီအိမ်က ကျွန်တော်လည်းပိုင်တယ် ဒေါ်လေး”

သွေးနီက ယုယနှင့် ဒေါ်လေးကြား ဝင်ရပ်ရင်း ပြောသည်။ ဒေါ်တင်လှမှ ဒေါသက ယမ်းပုံမီးကျသလို တစ်ကိုယ် လုံး ပူပြင်းလိုက်လောင်ရင်း...

“သိတယ်၊ နှင် ကြော်ငြာနေစရာမလိုဘူး ငနီ၊ ဒီအိမ် ဒီခြံက နှင့်အဖေပိုင်တဲ့အိမ်၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ထင်သလို လုပ်လို့မရဘူး ဟဲ့၊ သူ့အိမ်ကနေ နှင့်အိမ်ခေါ်လာတာ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီး သလဲ၊ နှင်တို့အရွယ်က အမေဆူရင် ငါ့ဆီပြေးလာခဲ့ဆိုတဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး ငနီရဲ့”

“ကျစ်...အဲဒါတွေ မသိဘူးဗျာ”

“ယုယလည်း အခုပဲ ပြန်တော့မလို့ပါ ဒေါ်လေး”

“နေဦး...ငါလိုက်ပို့မယ်”

“ဟဲ့”

ဒေါ်တင်လှက ဒီတစ်ခွန်းပဲ တားနိုင်သည်။ သွေးနီက ယုယလက်ကို ဆွဲ၍ ခြံဝိုင်းထဲမှ ထွက်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဝါးစိမ်းတုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ရင်း...

“နောက်တစ်ခါ နင့်ကို သွေးထွက်အောင် လုပ်တာ ငါမြင်ကြည့်၊ အဲဒီ နင့်ဦးလေးတင် မကဘူး၊ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ငါ မျိုးတုံးပြမယ်၊ မယုံမရှိနဲ့”

ဒေါသနှင့်အတူ လွှဲအရိုက်ခံရသော ခြံထိပ်က ခေါင်ရမ်း ပင်လေးက ယိမ်းခါကျန်ရစ်သည်။ ဒေါ်တင်လှကတော့ လှေကား ထစ်တွေပေါ် ထိုင်ချရင်း တစ်စထက်တစ်စ ဝေးသွားပြီဖြစ်တဲ့ ဝမ်းမနာသားရဲ့ ကျောပြင်ကိုးရင်း...

ကိုကျော်သာနှင့်သူမ ယူတော့ ဒီကောင်လေးက ရှိလှမှ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်။

“ဒါ...အစ်ကိုသား နေသွေးနီ”

မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ဂျစ်တေတေ မှန်ကုပ်ကုပ်အကြည့် တစ်ချက်နှင့်ပဲ တုံ့ပြန်သည်။ ထိုကတည်းက ဒေါ်တင်လှတို့ တွက်ကိန်းထုတ်ပြီးသား။ ဖအေနှင့်သား ပြဒါးတစ်လမ်း

သံတစ်လမ်းလို့။ ကိုကျော်သာက ရိုးသားအေးဆေးသည်။ အရှက် အကြောက်ကြီးသည်။ ဒေါ်တင်လှနှင့် ညားကတည်းက လင့်ဝတ္တရားလည်း ကျေသည်။ ဆိုးတာက သူ့သား။ အရွယ် လက်တောက်လောက်နှင့် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းထားတာတောင် ကျောင်းခဏခဏပြေးသည်။ ဘုန်းကြီးကြိမ်လုံးစာမိတာလည်း မနည်းမနော။ ဒီကြားထဲ ရွာနီးနားက စီခနဲအသံမကြားလိုက်နှင့် ကြားသမျှ နေသွေးနီကြောင့်မင်။ မွေးထားသောကြက်ကို လေးခွ နှင့်ပစ်၍၊ တစ်ပါးသူ တယုတယထားသော ငှက်ပျော့ခိုင်ကို ခိုးခုတ် ၍၊ ပိုင်ရှင်ရှိသော ခွေးကို ရိုက်သတ်မှု၊ အို...စုံတကာစေသည့်အထဲ ဖြစ်သမျှ ပြန်မေးလျှင် သူ့အလွန် ဘာမှမရှိ။ အဖြေက ဆင်ခြေ ဆင်လက်အပြည့်။ ဖအေလုပ်သူကလည်း မင်းနဲ့ငါ လေသံမာမာ ပင် မပြောရက်ခဲ့။

“သူက မိတဆိုးလေးပါ အလှရယ်၊ ကိုယ့်သားက အချောကြိုက်တယ်ကွ၊ ချောပြောမှ နားဝင်တာ”

ချောတဲ့သူက အသက်သာကုန်သွားသည်။ ဒင်းကတော့ နားဝင်မဝင် မသိ။ အခုထိ ဆိုးတုံးတေတုံး။ ကိုကျော်သာ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်၍ ဆုံးတော့ သင်းက ကိုးတန်း။ ထိုနှစ်ပဲ ကျကာ

နောက်နှစ်ကျတော့...

“ကျွန်တော် မတက်တော့ဘူး ဒေါ်လေး”

“နင့်အဖေက နင့်ကို ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်တာ”

“ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ပါရမီမပါဘူးဗျ”

ဒီတင် သွေးနီ ကျောင်းဆက်မတက်ရေးကိစ္စက ပြတ်လေသည်။ ဒေါ်တင်လှက ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်။ ရွာနဲ့ မနီးမဝေးရှိ အဝေးပြေးရထားဘူတာတွင် အဝေးပြေးခရီးသည်တွေကို ဈေးရောင်းသည့်အလုပ် လုပ်သည်။ ငနီ နှစ်ခါလားပဲ လိုက်သည်။ အနီးအနားက ရွယ်တူကလေးတွေနှင့် ရန်ဖြစ်၍ မလိုက်ပါနှင့်တားပြီး အိမ်မှာထားခဲ့ခြင်းအစက ယုသနှင့်တွေ့ဖို့ ဖန်လာခြင်းအကြောင်းပင်။

တကယ်ဆို ငနီ ဆိုးသမျှဟာ ကိုယ့်ကြောင့်လား။ ငနီက လူဆိုးဘွဲ့ခံပြီး ယုသကို ကာကွယ်လို၍လား။ ဒေါ်တင်လှ ခေါင်းကို လေးလေးကြီး ခါရင်း...

“နေ...သွေး...နီ တဲ့၊ ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ကြောင့်များ ဒီကောင်လေး သွေးနီခဲ့တာလား”

“ဟေ့...ရှားရှားပါး”

ခေါ်သံက ဟိုးနောက်နား ဝေးဝေးက။ ပါးက တလှုပ်လှုပ် စီးနေသည့် ဒန်းလေးကိုရပ်ရင်း သိလက်စ ခရေပန်းကုံးတွေ ပါ ဧကန်လေးထဲ ချထားကာ လည်ပင်းလိမ်၍ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဂေဟာနောက်ဘက်ရှိ ချောင်းကလေးဆီသွားသည့် လမ်းပေါ် နှင်းမှုန်တို့အုပ်စုက သူမထံ လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း...

“ရေသွားဆော့မလို့၊ နင်လိုက်မလား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

ပါးက နှုတ်ခမ်းနား လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကာရင်း ပြန်အော်သည်။

“အနမ်းတို့အုပ်စု စိုက်ခင်းတွေ ရေလောင်းတာ ပြီးတော့ မယ်”

“အေး...အေး”

ပါးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ် သိသူတွေမို့ အော်ဟစ် သတင်းပေးသွားသည်။ ဒီဂေဟာမှာရှိသမျှ ပါးတို့လိုမိဘမဲ့တွေက တကယ့် သွေးရင်းသားရင်းတွေလိုပင်။ မိသားစုတစ်ခုလို ဖွဲ့စည်း သားတာမျိုး။ ကျောင်းတက်ချိန်မှလွဲ၍ အားလပ်ချိန်ဆို ဂေဟာ အတွင်းက ခြံကျယ်ကြီးထဲ စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းတွေကို ယောက်ျားလေးတွေက ပေါင်းသင်၊ ရေလောင်းတာမျိုး လုပ်ကြရ သည်။ ပါးတို့မိန်းကလေးတွေက ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သော အသီး အနှံတွေကို ဂေဟာအတွင်း စားသုံးရန်၊ ပြင်ပဈေးကွက်၌ ရောင်းချ ရန် ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ဒါကလည်း အလှည့်ကျစနစ်နှင့် ဇာတာဝန် ခွဲဝေပေးထားတာမျိုး။ နားနေချိန်၌ ဧည့်ခန်းဆောင်၌ တိစိကြည့်ခွင့် ရှိသည်။ စာကြည့်တိုက် အသေးစားလေး၌ နှစ်သက်ရာ စာဖတ်ခွင့် ရှိသည်။ ဆရာမကြီးရဲ့ ပြောစကားအရတော့ ဒီဂေဟာ တည်ထောင် သူက ပါးတို့လို မိဘမဲ့တစ်ဦးပါတဲ့။

“သူ့ကို မွေးစားတဲ့မိဘတွေက သားသမီးမရှိကြဘူးလေ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်တွေ၊ သူက ပညာကောင်း ကောင်း သင်ခွင့်ရတဲ့အပြင် နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ ကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်ဖွင့်လှစ်ခွင့်ရတော့ သူ့လိုဘဝမျိုး ကြုံရသူ တွေအတွက် ဓာတာတစ်ခု ဦးစီးဖွင့်ပေးခဲ့တာ၊ ဒီဂေဟာရဲ့ လက်ရှိ အလှူရှင်တွေကလည်း ဆရာမကြီးတို့ဂေဟာက ထွက်သွားတဲ့ မိဘ မဲ့တွေချည်းပဲ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မိဘမဲ့ပေမယ့် အနာဂတ် မမဲ့အောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကို သားတို့ သမီးတို့ အတုယူရမယ်”

တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆုံးမဩဝါဒပေးတိုင်း ဆရာမကြီးက ထိုသို့ပြောလေ့ရှိသည်။ အနမ်းကတော့ အခုကတည်းက ရည်ရွယ် ချက်ကြီးကြီးမားမား။

“ငါလည်း တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုဂေဟာမျိုးဖွင့်ပြီး မိဘမဲ့ ကလေးတွေတို့ စောင့်ရှောက်မယ်၊ နင့်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရင်း လေ”

ရုပ်တည်တည်နှင့်ပြောတော့ ပါးက မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“ငါက နင့်အစောင့်အရှောက် ခံရအောင် ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ နင်နဲ့ငါ ရွယ်တူ”

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပါးက ရန်တွေပေမဲ့ အနမ်းက ဘယ်အခါမှ အပြုံးမပျက်ခဲ့။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ နင့်ကို စတွေ့တဲ့အချိန်ကတည်းက အခုထိ သနားစရာ ကလေးလေးလို့ပဲ ထင်နေတုန်း”

“နင်က ငါ့ကို”

ခရေပင်တန်းမှာ ပါး ငိုနေခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားခဲ့သည်။ အနမ်းကတော့ ပါး အတွေးကို ငြင်းပယ် လေဟန်နှင့်...

“နင့်ကိုသိခဲ့တာ နင့်မွေးနေ့၊ အတိအကျပြောရရင် နင့်အသက် ကိုးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့က...”

စကြားခါစတွင် ပါးရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် အခုန်မြန်လာ ခဲ့သည်။ အနမ်းကို မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာတာက သောင်ငြင်ပေါ် လှေဦးထိုးရင်း အိမ်ဘက်ဆီ အားပါးတရ ပြေးတက်လာသော အဖေ။ အဖေ

လက်ထဲမှာက...

“နင့်အဖေက ငါးသလောက်အကြီးကြီးတွေ သုံးကောင် တောင် ဖမ်းမိလာခဲ့တယ်လေ”

ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နှုန်းက ဒီနီးခနဲ ဆောင့်မြည်ခြင်း အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ အနမ်းကို ငေးရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟလျက် ခက်ခဲစွာ အသက်ရှူနေရသောအဖြစ်က ဝမ်းနည်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ အံ့သြခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုခဲ့လျှင်...

“ငါးသလောက်ကြီးတွေက အလေးချိန်လည်းစီး၊ ဆူဖြိုး လွန်းလို့ နင်က ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပျော်နေခဲ့တာကို ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ နင်ပျော်တော့ ငါတောင် အသံထွက်ပြီး လိုက်ရယ်မိ တဲ့အထိ၊ နင့်အပျော်တွေ ငါ့ဆီ ကူးလာတာလေ၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ နင့်အမေကို နင်ကပြောတယ်၊ ဒီငါးတွေကို အရိုးနူးအောင်ပေါင်း ပြီး ကျွေးတဲ့၊ နင့်အဖေက နင့်ကို ဆွဲဖက်ရင်း ငါ့သမီးမွေးနေ့အတွက် ရွာဦးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီး ကုသိုလ်ယူ”

“ဒါတွေ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ အနမ်း၊ ဟမ်... ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ၊ နင်ပြောသမျှတွေက ငါတို့ဆီ မှန်တိုင်းမလွှာခင်

ငါ ငါ ဒီကိစ္စရောက်ခင်က အကြောင်းတွေကို နင်ဘယ်လိုသိလဲ အနမ်း ဟင်”

ထိုစဉ်တုန်းက ဘာသာညာညာ မစဉ်းစားမိ။ အံ့သြ ထူးဆန်းခြင်းတစ်ရပ်သာ လူကို စိုးမိုးနေပြီး အနမ်းအား အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို ဆွဲခါစုကိုင်မေးမိတာ တကယ့်အရူးတစ်ပိုင်းလို။ ထူးဆန်းစရာမကောင်းပေဘူးလား။ ခုမြင်ခုတွေ့လူက ပါးတို့ အကြောင်း၊ ပါးတို့မိသားစုအရေးကို သိမြင်ပြောပြနေတာက အလွဲ အချော်မရှိ။ အနမ်းကတော့ ပါး အကဲဖြတ်မရသော ရီဝေဝေ အကြည့်မျိုးနှင့်...

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး ပါး။ တစ်ခါတလေ အိပ်မက်မက်တယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ငေးမိငေးရာငေးရင်း မျက်လုံးထဲ ပေါ်လာတာမျိုး၊ ကိစ္စတော်တော် များများနဲ့ လူတော်တော်များများကို ငါ အဲဒီလို ကြိုသိမြင်ခွင့်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သိသမျှမြင်သမျှကို ပြောမိတိုင်း မလွဲအောင် မှန်နေတော့ ငါ့ကို မွေးစားတဲ့မိဘတွေက ငါ့ကို ခိုက်တဲ့ကောင်တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ဒီဂေဟာကို ငါ့ရောက်လာခဲ့တာ”

ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ပြောသော အနမ်းရဲ့ စကားတွေ ကြောင့် ထိုစဉ်ကတည်းက ပါးက အကြင်နာပိုခဲ့ရတာပါ။ ဒီဂေဟာ ထဲမှာ အတူတကွ နေထိုင်ရင်း ရင်းနှီးစွာ အားကိုးရင်းက မနက်ဖြန် အကြောင်း ကြိုသိသော ကောင်လေးကြောင့်ပဲ ပါး အနာဂတ်တွေ က ပိုမိုလှပခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင်။

“ဟိတ်...ပါး”

“အမေ့”

နောက်နားမှ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတိုပြီး ခေါ်တာကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသော ပါးက အတိတ်ဆီမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပြီး အရာရာ ဟာ ပြန်တွေးတိုင်း အသစ်မဟုတ်တော့တာ ငါးနှစ်သော အချိန် ကြောင့်ဆိုပေမဲ့ ပါးအတွက်တော့ အဟောင်းမဖြစ်သေး။

“ဟား...ဟား နင်ကလည်း နေ့ခင်းကြီးတောင် လန့်ရ တယ်လို့”

“အံ့မယ်...နေ့ခင်းဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နောက်ကနေ ရုတ်တရက် ခေါ်ရင် ဘယ်သူမဆို လန့်မှာပဲ၊ ကဲပါ အနမ်းရယ် ငါ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

အနမ်းက သူမပေါင်ပေါ်မှ ဇကာခုံးလေးကို လှမ်းယူရင်း ခရေပန်းကုံးတွေကို ဆက်သီပေးနေသည်။ ပါးက အသားညိုညို မျက်ခွံအစ်အစ်နှင့် တည်ထားလျှင် စူပုပ်နေသယောင်ရှိပြီး ရယ်လိုက်လျှင် သွားစွယ်ချွန်ကလေးတွေနှင့် အရမ်းမျက်နှာချိုသော ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းလေးအား ငေးကြည့်ရင်း...

“အနမ်း”

“ပြော”

“ငါ ဒီနှစ်ဝက်စာမေးပွဲမှာ ဟို ဘာသာတွေအားလုံး အမှတ်ပြည့် ရပါ့မလားဟင်”

သီလက်စ ခရေပန်းတွေက လက်ထဲမှာ ရပ်တန့်ကုန်သည်။ အနမ်းက ပါးကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်ကာ...

“နင်က ငါ့ကို မှော်ဆရာများ မှတ်နေသလား ပါးရယ်”

“ဟင်...နင်ပဲ တခြားကိစ္စတွေကျတော့ ကြိုသိပြီးတော့”

“ထူးခြားမဲ့ ကံတရားတွေကို ကြိုသိတာမျိုးပါ ပါးရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်...နင် အခါတိုင်းလို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အာရုံခံကြည့်စမ်းပါ”

“အ...နင်ကလည်း တိုးတိုးပြောပါဟ၊ သူများတွေ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြား...ကြား၊ နင်မပြောပြရင် ငါက နင့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို လျှောက်ကြေညာပစ်မှာ တကယ်”

ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ ဆိုနေသော ပါးကို သူက ပြုံးရင်း စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အပြောနှင့်အလုပ်က တခြားနေရာတွေမှာသာ ညီမည်။ သူ့အပေါ် ပါး ဒီလောက်မရက်စက်တတ်ဘူးဆိုတာ အနမ်းက အသေအချာ ယုံကြည်နေခဲ့သည်လေ။ ပါးနှင့်သူ သိခဲ့ကြတာ နှစ်ချီနေပြီ။ ပါးဟာ စိတ်ရင်းလေးကောင်းသလောက် သူ့ဆို သူ့ကိုမှ ခင်တွယ်အားကိုးတတ်သူ။

“နင်က ငါ့စိတ်တွေကို ပြောင်းပေးခဲ့တာ အဖေတို့ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ခွေလဲပစ်ချင်နေတဲ့ငါ့ကို နင်က ငါ့အကြောင်းတွေ သိတယ်ဆိုပြီး ပြောပြတော့လေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင့်ကို ထူးဆန်းပြီး...”

“စပ်စုချင်သွားတာပေါ့”

သူက စကားဖြတ်၍ နောက်လျှင် ပါးက သူ့လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲရင်း မခံချင်သောအသံဖြင့်...

“အဟွန်း...စပ်စုကြည့်တော့လည်း အကြောင်းသိပြီး အထင်ကြီးစရာ မကောင်းပါဘူး၊ ငါက အကြားအမြင်ပေါက်နေတာလားလို့၊ ဟွန်း...သေချာပေါင်းကြည့်မှ သိတဲ့ဟာ သိပြီး မသိတာက အများကြီး”

နှုတ်ခမ်းတချွန်ချွန် မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်နှင့် ပြောတတ်သေးသည်။ ထိုအခါ အနမ်းက သူ့မလေးကို အသည်းယားကာ မစမနေနိုင်သဖြင့်...

“ငါ နင့်အနာဂတ်ကို သိထားတာရှိတယ်”

ပါးမှာ ထိုအခါမျိုး၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ...

“ဘာလဲ...ဘာလဲဟင်”

မေးတာ အသည်းအသန်။ ပါးက သူ့ကို အယုံကြည်လွန်သွားသည့်အထဲတွင် သူမ ဆယ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့၌ ဘုရားတွင် ခရေပန်းကို စေတီတည်ပြီး လှူပေးတာလည်းပါသည်။ ထိုစဉ်က

ပါးမွေးနေ့အတွက် စီစဉ်ပေးရန် ရည်ရွယ်ရင်း သူ့အာရုံထဲတွင် ခံဝယ်ဖန်းတွေ စေတီတည်ထားပုံကို ဖျတ်ခနဲ ထင်မြင်လာခြင်းပင်။ ပါးကတော့ သူ့လုပ်ရည်ကိုငေးပြီး မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်...

“ဒါ...ငါ့မွေးနေ့တိုင်း အဖေအမေ လုပ်ပေးနေကျ”

မပွင့်တပွင့်ဆိုရင်း ထိုနေ့က ချုံးပွဲချင်၍ သူ့မှာ ချောလိုက်ရတာ လည်ချောင်းကွဲမတတ်။ မေတ္တာရှင်ဂေဟာစာတမ်းပါ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာလည်း ပါးမျက်ရည်တွေ စိုရွဲသည်အထိ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ပါးနှင့်သူက တသားတည်းကျသွားသလို ခံစားရပြီး နောက် ဒီကမ္ဘာပေါ် သူတို့နှစ်ယောက်က အရင်းနှီးဆုံးသူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟဲ့...ပြောလေ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့အနာဂတ်ဆို”

“အေးလေ...နင် မနက်ဖြန် ဒီနေ့ထက် အသက်တစ်ရက် ပိုကြီးမယ်၊ ၃၆၅ ရက်ပြည့်ရင် နင့်အသက်က တစ်နှစ်ပိုကြီးပြီ”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း ကောင်စုတ်၊ ငါက အကောင်းမှတ်

လို့ နားထောင်တာ၊ နင်က ငါ့ကို”

ပါးက သူ့ကို ထုရိုက်ရန် ဝန်းခံနေသည်။ အနမ်းက
ပါး ရိုက်ချက်မှလွတ်ရန် ထပြေးရန်အပြင် ကျီခနဲအသံက နားထဲ
တွင် ကပ်မြည်သွားပြီး သူမ မိုက်ခနဲ ယိုင်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲ
အဖြူအလင်းတန်းတစ်စ ထိုးကျလာပြီးနောက် သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ
ရေတွေ။ ပြီးနောက်...

“အနမ်း...အနမ်း နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဟင် အနမ်း”

ရိုက်ရန်ရွယ်သည့် ပါးရဲ့လက်က လေထဲတန်သွားသည်။
အနမ်းက ထူထဲသော မျက်ခုံးတွေကို ထိလှမတတ်ကျွံထားရင်း
ဒန်းလွဲကြိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ မျက်လုံးကို
မှိတ်ထားရင်း လူက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ
မျက်လုံးကို ပွင့်သောအခါ...

“နှင်းမှုန်တို့ ရေနစ်နေပြီ ပါး”

“ဟင်”

ပါး အံ့သြမဆုံးခင် အနမ်းက သူမအနားမှ လှစ်ခနဲ
ပြေးထွက်သွားလေပြီ။

❖ ❖ ❖

“အံ့သြမနေနဲ့ မိယု၊ ညည်း အဲဒီလိုလုပ်ပြနေလည်း
ငါတို့အစီအစဉ်က ပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကို တစ်သက်လုံး
ကျွေးမွေးဆင်ထားတာ တစ်နေ့ မဟုတ်တရုတ်တွေရဲ့ လက်ထဲကို
ရောက်သွားဖို့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ အေးကြည်ရာ၊ မတော်လို့ ဟိုကောင်
လေး ကြားသွားမှဖြင့်”

“အေး...တော်က အဲဒီလို ဖြစ်ခြောက်တိုင်း ကြပ်ကြပ်
ကြောက်ပြ”

“ဟ...နင်လည်း ဒီကောင်အကြောင်း သိသားပဲ၊
ဒီကောင်က တကယ် ဝုန်းခိုင်းကြသွားတာ”

“ဒါဖြင့် တော် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ၊ ပြော ဒင်း ဝန်းဒိုင်း ကြသမျှ လက်ခံနေမလား၊ တော့တူမ ကောင်းစားရေး စီစဉ်မလား၊ ဟွန်း... ဒီဟာမ ရှိနေလို့ ဒင်းက လာသောင်းကျန်းရတာ၊ ညည်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ မိယု၊ ဘယ်နှယ်တော် ငါတို့က ပိုလှုံချမ်းသာလို့ ကျွေးမွေးထားနိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲကလို အမွေတွေ တစ်တုပ်ကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ တူမကို စောင့်ရှောက်ရတာမဟုတ်၊ ဟွန်း... ယောက်ျားတစ်ခါ ယူမိပါတယ် တူမပါ အဆစ်ရတဲ့အပေါက်”

ယုယမှာ ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတဲ့ အကျင့်က အရိုးစွဲနေပြီ။ ထစ်ခနဲရှိ ကျွေးတာမွေးတာနဲ့ချည်း ကိုင်ပေါက်ချင်သော ဒေါ်လေးကြောင့် ဒီထမင်းဆိုင်ရဲ့ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်မှန်သမျှ သူမပဲ သိမ်းကျုံးလုပ်ခဲ့ရချည်းသာ။ *ဒါတောင် လင်မယားချင်း စိတ်အဆန်မသင့်လျှင် ကြားထဲက အထိုးအခေါက် ခံရသူက ယုယ။ သွေးနီ တစ်ခါ ဝန်းဒိုင်းကြံ၍ သောင်းကျန်းထား၍သာ လေးလေးရော ဒေါ်လေးပါ ယုယကို အညှီအမည်းစွဲအောင် မရိုက်ကြတော့ဘဲ အခုကြံစည်တာ နောက်တစ်နည်း။

“ဒီဆိုင်ရဲ့ဖောက်သည်၊ ပြီးတော့ ကုန်ကားကြီးမောင်းတာဟဲ့၊ တစ်လတစ်လ သူရတဲ့ဝင်ငွေ နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“နင်က ဒါပဲသိတာကို အေးကြည်ရဲ့၊ အဲဒီလိုမောင်းတဲ့ လူတွေက အောက်ဆိဒ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတာ”

“တော်ဖြင့် ကားမမောင်းဖူးဘဲနဲ့”

“ဟ... မမောင်းဖူးပေမဲ့ ကိုသီဝင်းက ပြောပြတာကိုး၊ ကားပြင်ဆင်စရိတ်တို့၊ ကုန်အိတ်တင်စရိတ်တွေက ဒရိုင်ဘာလက်ထဲ မှာပဲရှိတဲ့ စာရင်းမျိုးဟ”

လေးလေးတို့လင်မယား ပြောသံကို ကြားမိပေမဲ့ ယုယ အတွက် ထူးပြီး စိတ်မဝင်စားမိခဲ့။ သို့ပေမဲ့ ဦးသီဝင်းကားဆိုက်တာနှင့် ဒေါ်လေး၏ တွန်းတွန်းလွှတ်လွှတ်နှင့် ယုယမှာ ဧည့်ခံပေးရစမြဲ။

“ယုယလေး ထည့်ပေးတဲ့ဟင်းက အရသာရှိလိုက်တာ” ဆိုတာမျိုး။ ယုယ ထမင်းယန်းကန် သွားချပေးလျှင် ထမင်းဆီ အကြည့်က မရောက်ဘဲ ဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ယုယကိုငေးကာ...

“လှလိုက်တာ တအားပဲ”

မထိတထိ ပြောလျှင် ယုယက တမင်တည်ထားသော
မျက်နှာဖြင့်...

“ဘာရှင့်”

ဆောင့်ဆောင့်ပြီး မေးမှ...

“ဪ...အစ်ကိုကြီးက ထမင်းကို ပြောတာပါ။ ဖြူဖြူ
ဖွေးဖွေး နုနုထွေးထွေးလေးလို့”

အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နှင့် လျှော့ချတတ်တာမျိုး။ အဲဒီ
ကတည်းက ယုယ ရိပ်မိခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်ကြီး လျင်လျင်မြန်မြန်
ဖြစ်လာခဲ့မယ်လို့ ထင်မထားမှ။ အခုတော့ ယုယက ဦးသီဝင်းကို
လက်ထပ်ရမည်တဲ့။ ယုယက အောက်နှုတ်ခမ်းကို အားတင်း၍
ဖွဖွကိုက်ကာ ခေါင်းမောပြီး...

“လေးလေး”

မရဲတရဲနှင့် ခေါ်တော့ လေးလေးက မျက်မှောင်ကုံကြည့်
သည်။ ယုယက ထိုအကြည့်ကြောင့် ပြောရန် ကြံရွယ်ထားသည့်
စကားတွေအား ကြောက်စိတ်နှင့် ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် အမိ

အရ ဖမ်းဆုပ်ရင်း...

“ဟို...ယုယက အခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲမှာဆိုတော့
ဟို ယောက်ျားမယူချင်”

“အိုအေ...ညည်းအကြောင်းပြပြီး ငြင်းမနေနဲ့၊ ဒီမှာ
ရွာလေ့က အပျိုဖြစ်တာနဲ့ ယောက်ျားမယူကြတာပဲ၊ ညည်းကျမှ”

“ဟို...ယုယက”

“လူကြီးတွေ ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာ ညည်း
အတွက်ပဲ ယုယ၊ ဟိုဟိုဒီဒီတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီသတင်း
ပေါက်ကြားလို့ကတော့ ဒီမှာ”

မေးဖျားအထိ ထိကပ်လာသော လေးလေးရဲ့လက်သီးဆုပ်
ကြီးကြောင့် ယောင်ရမ်းပြီး ယုယက မျက်လုံးတို့ကို မှိတ်ချမိချိန်...

“ဘာတွေ ခြိမ်းခြောက်နေတာလဲ ဦးအုန်း”

အသံရှင်ကြောင့် လေးလေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား
သည်။ သူမပါးနား ထိုးကပ်ထားသော လက်သီးဆုပ်က ချက်ချင်း
ပြေကျသွား၏။ ထမင်းဆိုင် အပေါက်ဝမှာ ခြေနစ်ချောင်း ခပ်ခွဲခွဲ
ရပ်နေသူက...

“သွေးနီ”

ယုယထံမှ ဝမ်းသာအားရ အော်သံထွက်သွားသည်။
သွေးနီက မှန်ညက်နေအောင် ဝါးထားပြီးသော ကွမ်းအမှုန့်အစတွေ
ကို ထို့ခနဲနေအောင် ဆိုင်ပေါက်ဝ၌ ထွေးပစ်သည်။ အခုမှ
ကြက်တိုက်ပြီး ပြန်လာဟန်ဖြင့် ရင်ခွင်၌ တိုက်ကြက်တစ်ကောင်
ပိုက်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်၌ သစ်သားပြားကြီးကိုထားသော
သွေးနီမျက်နှာက အရောင်တွေရင့်နေပေမဲ့ ယုယထံ ဆိုက်ရောက်
လာသော အကြည့်ကျတော့ နူးနူးညံ့ညံ့။

“ယုယ...ပြောစရာရှိတယ်၊ ငါ့နောက် ခဏလိုက်ခဲ့”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းထပါ၊ တကတည်းတော် ဟိုက
ခေါ်ရင် ဒင်းက”

“ဒေါ်အေးကြည်”

ဒေါ်လေးရဲ့ ဆူပူငြိမ်သံက စကားတစ်ဝက်မှာပဲ တိဆေ
ပြတ်ကျသွားသည်။

“အေး...အေး သွေးနီ ပြော”

အချိုးအချိန် ပြောင်းသွားသော လေသံကြောင့် သွေးနီက

မပြုံးမိအောင် သတိထားရင်း...

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ဒီမှာ ညစာစားမယ်၊ ငါးရှဉ့်ခြောက်စပ်
တို့၊ အမဲနှပ်တို့ မကုန်ပါနဲ့၊ ငါးယောက်စာ၊ ရော...ငါ့ကြက်
မင်းတို့ထိန်းထား”

သွေးနီက အပေါင်းအသင်းတွေဆီ နောက်လှည့်ပြီး
သူ့ကြက်ကို ပေးသည်။

“အေးပါ သွေးနီရဲ့၊ ငါ ချန်ထားပါ့မယ်”

လေသံကို အပြေပြစ်ဆုံး ပြောပေမဲ့ သွေးနီကျောပြင်အား
မျက်စောင်းတစ်ချက်တော့ ထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်သေးတာ။
သွေးနီကတော့ ဘာဘာညာညာတွေ ဂရုမစိုက်အား။ သူ့အနားသို့
ယုယ ရောက်လာတာနှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး မေ့သွားတာ သူထုံးစံ။

“နင် ကြက်သွားတိုက်ပြန်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား သွေးနီ”

“တိုက်ကြက်တစ်ကောင် ဝယ်ထားတာ တိုက်ဖို့လေ
ယုယရာ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကောင်ကြီးတွေတာနဲ့ မျက်စောင်းတရွယ်
ရွယ်နဲ့”

“ရွယ်မှာပေါ့၊ နင် အဲဒီလို လောင်းကစားလုပ်တာတွေ

မကြိုက်ပါဘူးလို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

ဆိုင်းနှင့်ဝေးရာကို လျှောက်လာရင်းမှ ယုယ ခြေစုံရပ်ရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ အော်သည်။ အသက်ချင်းရွယ်တူဆိုပေမဲ့ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း သွေးနီက အရပ်ကြီးထိုးတင်ပစ်လိုက်သလို အဆမတန် ထွားကျိုင်းမြင့်မားလာသည့်အပြင် ဖြူသောအသားက နေပူမိုးရွာမရှောင် လျှောက်သွားနေခဲ့သဖြင့် ကြေးနီရောင် သမ်းနေပြီ။ ပါးပြင်နှင့် မေးဖျားက ပါးသိုင်းမွှေးထူစိပ်စိပ်တွေက စိတ်ကူးရမှရှင်းသဖြင့် ထိုအမွှေးအမျှင်တွေကြောင့် လူက ရင့်ရော်သယောင် ထင်ရပေမဲ့ သေချာကြည့်ရင်တော့ နုနယ်ငယ်ရွယ်ခြင်းက ပျောက်မသွား။

“အဟား... ငေးလှချည်လား ယုယ၊ ဧကန္တ ငါပိုချောလာလို့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ငါပြောခဲ့စကားက ပျောက်သွားပြီ”

ယုယက ခြေဆောင့်ပြီးပြောကာ စကားအစကို ပြန်ဆွဲယူရန် ကြံစည်နေပုံရသည်။ သို့ပေမဲ့ သွေးနီက စကားအစမခံတော့ဘဲ ခါးကြားထဲ ကျစ်လာသည့် ငွေအလိပ်ကို ဖြည့်ချရင်း...

“ပျောက်လက်စနဲ့ ထားတော့၊ ရော...ဒီမှာ ကြက်ပိုင်းက ငါနိုင်လာတဲ့ငွေ၊ နင် သုံးချင်ရာသုံး”

“ဟယ်...သွေးနီ၊ နင် ငါ့ကို ပေးထားတာတွေ များနေပြီ၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ သုံးစရာမှမရှိတာ၊ ကြီးလှကိုပေးရင် ပေးလိုက်ပါလား”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ သူက ငါ့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ စေတနာမရှိဘူး၊ ဒီလောကမှာ ငါစေတနာရှိတာ နင့်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

လက်ဖဝါးထဲ ဖြန့်ထည့်ပေးထားသည့် ငွေစက္ကူလိပ်ကို ကျစ်နေအောင် အပေါ်မှ ထပ်ဆုပ်ကိုင်စေရင်းက သွေးနီသည် သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် ယုယကို စီးမိုးငုံကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းက ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်ဆန်လာတာလည်း ကိုယ်တိုင်သိနေ၏။ ဝါညက်ညက် အသားပေါ် စကားဝါရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် ယုယက နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်မှာ သူပြောမပြတတ်အောင် သိပ်လှပါသည်။

“သွေးနီ”

“ဟင်”

ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသော ယုယလက်လေးကို သူက အတင်းပြန်ဆွဲထားရင်း...

“ယုယ...နင့်ကို ဦးအုန်းတို့က ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ် နေကြတယ်ဆို”

အထိတ်တလန့်နှင့် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော ယုယ မျက်ဝန်းတွေက ဟုတ်မှန်ကြောင်း သက်သေခံနေသလို။

“နင်...ဒါကို ဘယ်လိုသိ”

“ငါသိတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူတို့ ဘယ်သူနဲ့ပေးစား ပေးစား နင်မယူရဘူးနော် ယုယ”

“ငါလည်း မယူချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ယုယ”

လက်မောင်းရင်းကို ဆွဲကိုင်ခါရင်း ယုယမျက်နှာကို မော့စေလျက်...

“တစ်နေ့ နင်လက်ထပ်ရမည့်လူက ငါပဲဖြစ်ရမယ်၊ ငါယု မဲ့ မိန်းကလည်း နင်ပဲ”

“သွေးနီ...နင်နဲ့ငါက”

“မပြောနဲ့၊ ငါပြောတာပဲ မှတ်ထား၊ နင်ဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ ငါ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ အဲဒီလို ဖြည့်ဆည်းဖို့အတွက် နင် ငါ့အနားမှာ အမြဲရှိရမယ်”

ငုံ့မိုးပြောနေသည့် သွေးနီမျက်နှာက မေးရိုးကြီးတွေ ကား ထွက်လာလိုက်၊ မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေနှူးညှံသွားလိုက်ဖြင့် သွေးနီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူမက ခံစားသိရှိရင်း သွေးနီအား မော့မော့လေး ငေးနေမိတာ အချိန်တွေ အကြာကြီးထဲမှာ။

တကယ်ဆို လတ်ဆတ်သော ဆယ်ကျော်သက်ရင်ခွန်သံ ဟာ တောင်ပံဖြန့်ရင်း ကမ္ဘာကြီးထဲ စူးစမ်းရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိ လျက်။

ညာဒါနပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုထဲ၌ ပါးက သင်လွယ်တတ်လွယ် ဝါသနာလည်းပါကာ စူးစမ်းလိုခြင်းကြောင့် သင်တန်းသူအားလုံးထဲမှာ ပါးက အထူးချွန်ဆုံး။

“ဟဲ့...နှင်းမူန်တောင် သိတာ၊ ငါ့ပါ မသိရရင် မတရားဘူးနော် ရှားပါး”

ဆွေဆွေက စကားနာထိုးတော့ ပါးက ပြုံးရင်း...

“အနမ်းအတွက်ပါ”

“အံမယ်...ကြည့်စမ်း နင်က တစ်ခန်းတည်းနေတဲ့ ငါတို့ကိုကျော်ပြီး”

“ပြော...ဆွေဆွေရေ၊ ငါလည်း အဲဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ”

နှင်းမူန်က အတို့အထောင် ဝင်လုပ်သည်။ ဒီအချိန်က ပါးတို့ သင်တန်းအားချိန်မှို ခန်းမထဲ ပါးတို့သုံးယောက်သာ ရှိတာမှို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်ရာပြောကြတာ ထုံးစံ။ ပါးက ဦးထုပ်လေးကို လက်စသတ်ရင်းက...

“အနမ်းနဲ့တော့ ကြေးမတိုက်ကြေးလေဟယ်”

“အံမယ်...နှင်းမူန်၊ လာကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ ရှားပါးတို့ထိုးနေတဲ့ ဦးထုပ်လေး ပုံပေါ်လာပြီဟဲ့”

“နင်က အခုမှ အထူးအဆန်း ထအော်၊ အဲဒီဦးထုပ်က စထိုးကတည်းက ငါသိနေတာ၊ သူ ဘယ်သူ့အတွက် ရည်ရွယ်သလဲဆိုတာထိ ငါသိတယ်”

နှင်းမူန်က စက်ခုံမှထလာရင်း ပါးနှင့်ဆွေဆွေအနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ပါးတို့က ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေအပြီး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရပ်တွေ စသင်ကြားရပြီ။ ပါးတို့မိန်းကလေးအုပ်စုအတွက် စက်ချုပ်၊ ပန်းထိုးနှင့် သိုးမွေးထိုးပညာရပ်တွေကို နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းအများက ဦးစီးပြီး

“နင်က အနမ်းဆို အမြဲအလေးသာတာကိုး”

“ဟယ်...အနမ်းမှာ အေးလာရင် နားကိုက်တတ်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်လေ၊ ဟွန်း...သေချာအရင်းစစ်ရင် အဲဒီနားကိုက်တဲ့ ရောဂါက ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ တကယ်ဆို ဒီလိုခေါင်းစွပ်ဦးထုပ်မျိုး နင်က အလိုက်တယ်နဲ့”

“အေး...အေးပါ၊ တော်ပါပြီ”

နှင်းမှုန်က လက်တကာကာနဲ့ ထအော်သည်။ ပြီးမှ ဆွေဆွေဘက် မျက်စပစ်ကာ...

“တွေ့လား၊ သုဖော်တော့မယ်၊ ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ”

“ငါ မစော်ခင် နင်ဝန်ခံပေါ့”

ပြုံးစေ့နှင့် ပါးကပြောတော့ နှင်းမှုန်က မဲ့ရွဲ့ကာ မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါဝန်ခံပါတယ်၊ ငါက အနမ်းပေးတဲ့ အသက်နဲ့ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ရှင်သန်နေခဲ့တာပါ၊ ငါ ရေနစ်တုန်း သူသာမကယ်ခဲ့ရင် ငါ အခုလို နင်တို့နဲ့အတူ ရှိနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်”

နှင်းမှုန်ပုံစံက တကယ် တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွား သည်။ အဲဒီတုန်းက အနမ်း ပြေးထွက်သွားသည့်နောက် ပါးပါ လိုက်ပြေးသွားခဲ့တာ။ ဟိုရောက်တော့ ချောင်းစပ်မှာ လူတွေ ဝရုန်း သုန်းကား။ ဂေဟာဆီ ပြန်ပြေးပြီး ဆရာမကြီးထံ အကြောင်းကြား သောသူနှင့်။

“နှင်းမှုန်...ရေနစ်နေပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး”

ချောင်းကမ်းပါးမှာ အော်ဟစ်ပြီး ကဆုန်ပေါက်နေပေမဲ့ ချောင်းရေထဲဆင်းဝံ့သူ မရှိ။ ချောင်းထဲမှာ နှင်းမှုန်ကို အစအန တောင် မြင်ရတော့တာမဟုတ်။ အကူအညီတောင်းရုံသာ တတ်နိုင် သည်။ ရေထဲဆင်းမဆယ်ဝံ့။ လူတစ်ယောက်လုံး ဆင်းဆယ်ရ အောင်လည်း ပါး ရေကူးမကျွမ်းကျင်ပါ။ သို့ပေမဲ့...

“အနမ်း”

လူရိပ်တစ်ရိပ် ချောင်းထဲ ခိုင်းဗင်ထိုးချသွားတာ မြင်ရ ပြီး ထိုအရပ်က အနမ်းဖြစ်သောကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက အနမ်း နင့်ကို အကြာကြီး ရေငုပ်ရှာခဲ့တာ”

ဆွေဆွေက သတိတရနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ငါတော့ ခေါင်းလျှော်ရင်း တစ်ခါတလေ အဲဒီရေနစ် တဲ့အကြောင်း ပြန်တွေးမိရင် အမြန် မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ရတယ် သိလား၊ ကြောက်လို့”

နှင်းမှုန်က ပခုံးတွန့်ကာ ဝင်ပြောရင်း...

“ပြီးတော့ အနမ်းကိုလည်း ပိုကျေးဇူးတင်တယ်”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ၊ ကမ္ဘာ နှင်က ကဗျာလွတ် လေ၊ အခုနကတော့ ကြေးတိုက်နေပြီးတော့”

“ကြေးတိုက်တာတွေ ထားတော့၊ လာပါပြီ၊ ဟိုမှာ အနမ်း”

သတင်းပို့သံဆုံးတာနှင့် ပါးက ထိုင်ရာမှ ပြတင်းပေါက် ဆီ ထကြည့်သည်။ အနမ်းက အင်္ကျီဖြူလက်တို၊ ပုဆိုးနီညိုကွက် လေးဝတ်လျက် ပါးတို့ရှိရာ သင်တန်းခန်းမဆီ လျှောက်လာနေပြီ။

“အနမ်းရဲ့အတန်း ပြီးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

အနမ်းက အဆေးကတည်းက သူမတို့ကို ဖြိုးပြထားသော မျက်နှာချိုချိုနှင့်။ အနားရောက်တာနှင့်...

“ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ ပါး”

အင်္ကျီအိတ်ထဲ အသင့်ထည့်ထားသော စက္ကူလိပ်အဖြူ လေးကို ကမ်းပေးရင်း ပြောသည်။ ဒီတော့မှ နှင်းမှုန်နှင့် ဆွေဆွေ က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး...

“ဟယ်...ငါတို့ မေ့နေတာပဲ”

“ဒီနေ့က ဧပြီ နှစ်ဆယ့်လေး၊ အေးလေး ရှားပါးရဲ့ မွေးနေ့ပဲ”

“ရှားပါး...နှင့် ငါတို့ကို ဘာကျေးဇူးမှာလဲ ပြော”

“အံ့မယ်”

ပါးက သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးအား မျက်စောင်းလှည့်ရှယ်ရင်း အနမ်းပေးသော စက္ကူလိပ်လေးကို မြင်သာအောင် ထောင်ပြကာ...

“ဒီမှာတွေ့လား၊ အနမ်းရဲ့ အလိုက်သိမှု၊ နင်တို့လိုမဟုတ် ဘူး”

“နောက်ထပ် အလိုက်သိမှုတွေ ရှိသေးတယ် ပါးရဲ့၊ လာ ငါတို့သွားကြရအောင်”

အနမ်းရဲ့ခေါ်ဆောင်မှုနောက်မှာ ပါးက ခြေလှမ်းပြင်ပြီး

သား။

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါတို့ရော လိုက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

ပါးနှင့်အနမ်းထံမှ တိုင်ပင်ထားသလို ပြိုင်တူအော်ပြီး သင်တန်းခန်းမအပြင်ဘက် မြက်ခင်းဆီ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒီမြက်ခင်းစိမ်းတွေရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်မှာ တောင်ပေါ်စေတီလေးရှိသည်။ ပါးတို့နှစ်ယောက်က လွန်ခဲ့သော နှစ်များဆီကအတိုင်း မြက်ခင်း ကျယ်ကြီးထဲ အပြိုင်အဆိုင် ပြေးထွက်လာကြတာ တောင်ခြေရောက် သည်အထိ။ တောင်နံရံကို လှေကားထစ်သဖွယ် ထစ်ထားသည့် နေရာမှ စေတီလေးဆီ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ရွှေရောင်ဝင်းသော စေတီရင်ပြင်ရောက်မှ နှစ်ယောက်သား ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ အမောဖြေရင်း...

“ပါး”

“ဟင်”

ပါးက တောင်ပေါ်လေကြောင့် လွင့်ပါးသော ဆံပင်တွေ

တို့ ပခုံးတစ်ဖက်ဆီ ဆွဲချရင်း ထူးသည်။ အနမ်းကတော့ ကောင်းကင်ကြီးနှင့် နီးနေသော တိမ်လိပ်တွေ ရွေ့လျားနေတာကို မော့ငေးရင်း...

“နင့်အတွက် ဘုရားမှာ ခရေပန်းတွေ စေတီတည်ပြီး ငါလှူထားပေးတယ်”

“အဟွန်း...ဟိုးအရင်တုန်းကအတိုင်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား အနမ်း”

ပြီးပြီးလေးခဲ့ပြီး မေးလာသော ပါးမျက်နှာကို သူက ခူးစိုက်ရုံခွဲခြင်းနှစ်ရပ်ဖြင့် ငေးကြည့်သည်။ အသားဖြူသော ပါးပြင် မှာ သွေးကြောစိမ်းတွေက ရွှေစိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်ထင်သည်။ နှာတံ ချောပြီး နှုတ်ခမ်းပါးရဲရဲလေးမှာ မေးရိုးက လေးထောင့်ဆန်ပြီး ချက်နှာက ပြည့်သဖြင့် ပါးကိုကြည့်ရတာ ဒီတစ်ခါ အလှဆုံး။ ပြီးတော့ မေ့မသွားအောင် အလွတ်ကျက်သလို မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီအား နေ့နေစပ်စပ်။ ပါးက သူငေးသမျှကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“အနမ်း”

“ဟင်”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မတွေ့ဖူးတဲ့သူ ကျနေတာပဲ”

“မတွေ့တာကြာတဲ့အခါ နင့်မျက်နှာရဲ့ ပြောင်းလဲနိုင်မှု အရာတွေကို ငါ ပုံဖော်ကြည့်နေတာ”

“မတွေ့တာကြာတဲ့အခါ၊ အဲဒီစကားက”

ပါးက ရေရွတ်ရင်း သူ့ကိုမေးသည်။ အနမ်းက ခေါင်းမျက်နှာလွှဲရင်း...

“ဖွင့်ကြည့်ဦး၊ ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

စက္ကူလိပ်လေးကို ချည်ထားသည့် ဖဲကြိုးအစကို ပါးဆွဲဖြတ်သည်။ ပုံဆွဲစက္ကူဖြူပေါ် ရေးဆွဲထားတာက ကျောခိုင်းလွှာကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး။ အလယ်မှာ အစက်ကလေးတစ်ခု ရှိပြီး ထိုအစက်ကို ဗဟိုပြု၍ ပုံက ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးအား တစ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံရန် လမ်းကြောင်းပြထားတာမျိုး။ ပါးပုံလေးကိုကြည့်ရင်း မျက်ခုံးကို တွန့်ထားသည်။ ဉာဏ်မှီသလောက် ဒီပုံရဲ့ ပဟောဠိကို စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာမျိုး။ ဟိုးအရင်ကတည်း

ထ သူမမွေးနေ့တိုင်း အနမ်းပေးခဲ့သော ပုံကလေးတွေ တစ်နှစ်တစ်ပုံ ဖြစ်သည်။ စသီခါစနှစ်က ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး လက်ချင်း ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြပုံ။ အဲဒီတုန်းက စဉ်းစားစရာမလို။ အနမ်း ပြောပြခဲ့တာက...

“ဒါ ငါတို့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း စဖြစ်ကြတာပေါ့”

တဲ့။ နောက်နှစ်ကျတော့ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက ဆားတိုက်ယှဉ်ရပ်ကာ လက်ချင်းတွဲထားသည့်ပုံ။

“ဒါက သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်”

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ပန်းပေးနေပုံကျတော့...

“နင်ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ငါ အရှုံးပေးပါ့မယ်ပေါ့”

သူ့ဖွင့်ဆိုချက်နှင့်သူတော့ အဟုတ်ကြီးပင်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဆေးသော ပုံကျတော့ သူမက အမြင့်တစ်နေရာ၌ ရပ်လျက်။ အနမ်းက ဟိုးအောက်ခြေမှ ပါးဆီ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာသော သရုပ်ဖော်ပုံဖြစ်ပြီး...

“နင်က ငါ့အနာဂတ်”

ရယ်ဟဟနှင့် ပြောခဲ့သေးသည်။ အခု ဒီမှာ ကျောခိုင်းလျက်သားပုံကျတော့ ပါးက မေးခွန်းများစွာနှင့် ပျက်ခဲနေကြည့်ရင်း...

“အနမ်း...ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ နင်နဲ့ငါက ကျောခိုင်းလျက်ကြီး”

အနမ်းက မျက်ဝန်းတွေ ပိတ်ကျအောင်ပြုံးရင်း...

“ခွဲခွာခြင်းက ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းရဲ့ အစတဲ့”

“ဘယ်လို့ အနမ်း၊ နင်ပြောတာက”

“ကဲ...မေးခွန်းတွေပဲ ထုတ်မနေနဲ့တော့၊ ထ ဘုရားကန်တော့မယ်၊ ဆုတောင်းမယ်၊ နင် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးပါအောင် ဆုတောင်းရဦးမှာ”

“ဟယ်...ငါတစ်ယောက်တည်း ပါလို့မဖြစ်ဘူး၊ နင်နဲ့အတူတူ ငါက တက္ကသိုလ်တက်ချင်တာ၊ နင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ နင်က ငါ့အနားမှာ အမြဲရှိနေမှ”

အနမ်းမျက်နှာ ငေးခဲနေသွားတာကို သူမ သတိထားမိပေမဲ့ ရင်ထဲရောက်အောင် မခံစားမိဘဲ...

“ရှေ့...ဒါက နင့်အတွက် ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်”

ပါးလက်ထဲမှ စက္ကူအိတ်ကို အနမ်းက ငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်ရင်း...

“ဒါက”

“နားရွက်ပါဖုံးတဲ့ ခေါင်းစွပ်၊ အေးတဲ့ရာသီကျရင် နင်က နားကိုက်တတ်တယ်လေ၊ နင့်အတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင် ထိုးပေးထားတာ”

အနမ်းက မီးခိုးနုရောင် သိုးမွေးဦးထုပ်လေးကို ထုတ်ကြည့် ရင်း ပါးကို လှမ်းကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းပြင်ဆဲ ပါးက အရင်ဦးအောင်

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ နင်မပြောနဲ့၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ အဲဒီ ကျေးဇူးက”

“သူစိမ်းဆန်စေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ပါး”

ပါးက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ တောင်ပေါ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သော လေအေးတွေဟာ အပြုံးရနံ့ကြောင့် ပိုအသက်ဝင်သွားသယောင် ထင်ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်လုံး...

ခရေမန်းရနံ့က ကြိုင်လှိုင်ကြီးစိုးလာ၏။ အနမ်းကတော့ တလှိုက်
တလှဲ ပြုံးနေသည့် ပါးမျက်နှာလေးကို ငေးရင်း...

ပါးအပြုံးတွေ တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် သူဘာတွေ ဖန်တီးဖို့
လိုအပ်ပါသနည်း။

“သွေးနီရယ် ငါ့မှာ နင့်အတွက် ရင်ထိတ်လိုက်ရတာ၊
စခန်းကို ခေါ်သွားတဲ့နေ့ကတည်းက ငါ့မှာ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်နဲ့
အခုရော အခုရော ဘာတဲ့လဲဟင်”

သွေးနီ ရွာပြန်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားကတည်းက
ယုယက ဆိုင်မှာလုပ်သမျှ အလုပ်ထဲ စိတ်မပါချင်တော့။ အခု
တလော ရွာကို ဘယ်ကမှန်းမသိသည့် လူစိမ်းမြို့သားတွေ အဝင်
အထွက်များလာသည်။ စီးပွားရေးဈေးကွက်မျက်စိနှင့် ဒေါ်လေးက
တော့ ဝမ်းသာအားရကို ဖြစ်လို့။

“များစမ်းပါစေအေး၊ ဒီလို ဧည့်သည်များများလာတော့
ငါ့ဆိုင် ရောင်းကောင်းပြီး ကြံဆစ်လက်ကောက်တွေ တံတောင်

ဆစ်ကွေးအထိ ဝက်ရချည်စမ်းရဲ့”

ဒေါ်လေး ယဉ်သမျှ စိတ်ကူးက လေထဲတင်ပျောက်ကွယ်
တတ်သော အခိုးအငွေ့လို။ ရွာသို့လာသမျှ ဧည့်လူစိမ်းတို့နှင့်
သွေးနီနှင့် တတွဲတွဲ။ လည်ပင်းဖက်ပေါင်းကြတာ ငယ်ပေါင်းကြီး
ဖော်လို။ သွေးနီက ဆိုင်သို့ ဧည့်ခေါ်လာပေးပေမဲ့...

“ဒေါ်အေးကြည်...ဈေးမှန်အလေးမှန် ရောင်းနော်၊ ဒါ
ကျုပ်ရဲ့နောင်တော်တွေ”

တစ်ခွန်းပြောရုံဖြင့် ဒေါ်အေးကြည်တို့ ခဲလေသမျှ သဲရေ
ကျရတဲ့အဖြစ်။ ဒီကြားထဲ ဆိုင်ရဲ့ ပင်မဖောက်သည် ဦးသီဝင်းက
မင်္ဂလာကိစ္စလာပြောပြီး ရွာမှအထွက် ကုန်ကားမှောက်၍ ဆုံးတာ
ပွဲချင်းပြီး။ ကားနောက်လိုက်က အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးရုံတင်
ထားရသည်။ ထိုအမှုအခင်းတွေကြောင့် တာဝန်ရှိသူတွေက စစ်ချက်
လာယူ၏။ တာဝန်အရှိဆုံးက ယုယတို့ ထမင်းဆိုင် ဖြစ်နေပုံပေါ်
သည်။ ဒီဆိုင်မှအထွက်၌ ဖြစ်သည်ဆိုခဲ့တော့။ မေးခွန်းတွေ ထုံးစံ
အတိုင်း မေးခဲ့ပေမဲ့ ဒေါ်လေးက သမရိုးကျမဖြေ။

“ရန်စမရှိပေမဲ့ ရန်ငြိုးတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဒီမှာ

မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ခါနီးမှာ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာဆိုတော့ အရာရှိမင်းကြီး
ရယ် ကျွန်မစိတ်ထင်တော့”

လက်ညှိုးညွှန်ပြတာ သွေးနီထံ။ ထင်မှတ်မထားသော
ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် ယုယမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘဲ သွေးနီ
ကို စစ်ဆေးရန် စခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီဆိုမှ အရင်ဆုံး ပေါက်ကွဲမိ
တာ ဒေါ်လေးကို။

“သူဟာသူသေတာ သွေးနီနဲ့မှမဆိုင်တာ၊ ဒါ ဒေါ်လေး
တမင်ချောက်တွန်းတာ၊ သွေးနီကို သက်သက်အပြစ်ရှာတာ”

“တိတ်စမ်း...ငါ ရဲအရာရှိကို ပြောကတည်းက စကားခံ
ပြီးသား၊ ငါ့စိတ်ထဲထင်တာ ငါပြောတာလေ၊ ညည်းကို အဲဒီကောင်
က သူယူမယ်၊ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မယူရဘူးလို့ ပြောထားတာ
ငါမသိဘူးများ ထင်လို့လား၊ အခု ဦးသီဝင်းသေတဲ့ကိစ္စက ဒီစကား
တစ်ခွန်းနဲ့တင် အများကြီး တွေးကြည့်လို့ရတာမျိုး၊ ဟွန်း...ငါက
ထင်တာပြောပြီးပြီ၊ အမှုမှန်ပေးအောင် ရဲက စစ်ဆေးမှာပေါ့၊ ဒင်း
မလုပ်ရင် ဒင်း လွတ်မှာပဲ”

ဒေါ်လေးက အေးအေးဆေးဆေး ပြောသလောက် ယုယ

မှာ ရင်မအေးနိုင်ခဲ့တာ။ သွေးနီကို အခု မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့နေ တဲ့အထိ။ သွေးနီကတော့ ရွာလယ်ချောင်းကို ဖြတ်ထိုးထားသော တံတားပေါ် ထိုင်ချကာ ခြေတွဲလောင်းချထားရင်း...

“ဘာတဲ့ရမလဲ၊ ငါ့မှာအပြစ်မရှိလို့ ငါပြန်လာတာပေါ့၊ အလကားပါ သောက်ရူးကြီးက သူဟာသူ သေနေစေတာတောင် ငါ့ကို အမှုတွဲထဲ ဆွဲထည့်သွားသေးတာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်”

ရင်ဘတ်ဖိပြောရင်း သူ့ဘေးနား ကျုံ့ကျုံ့လေးဝင်ထိုင် သည့် ယုယအား သွေးနီက ငဲ့ကြည့်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို အသနားပိုပြီး သူရမ်းကားခဲ့ရတာ ဟိုးငယ်ဘဝကတည်းက။ ရွာဦး ကျောင်းမှာ စာအတူသင်ရင်း သူမလေးကို ခိုင်းစားသမျှ သူက ဘုန်းကြီးကြိမ်လုံးအကြောင်း သိသိကြီးနှင့် လူမိုက်လုပ်ပြီး ရှင်းရ ပေါင်း မနည်းတော့။ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ရှိရှိကြီးနှင့် သူ့ထက်ချို့တဲ့ သော ယုယအတွက် ငယ်ကတည်းက ဖေးမချင်စိတ်က သူ့ဦး အပြည့်။ မနူးရလို့ တားမြစ်ထားသော မာလကာသီးကြီးတွေ ခူးပြီး ယုယကို ပေးခဲ့မိ၍ ရွာဦးကျောင်းက ကုဋီတွေ အကုန်ဆေးရတာ

သူမမှေသေး။ အဲဒီတုန်းက ယုယက သူ့ခူးပေးသော မာလကာသီး ကြီးကိုပိုက်ပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်...

“ဒါကြီး ငါမစားတော့ဘူး သွေးနီရယ်၊ ဆရာတော်ကြီး ကို ပြန်ကပ်လိုက်ဟာ၊ နင် ငါ့ကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်နေရတာ ငါ ဝမ်းနည်းတယ်ဟ”

ပြောတုန်းက သူ့မှာ မောမောနှင့် ဒေါသတွေထွက်ကာ

“အေး...ကျောင်းဝင်းထဲလာပြီး မာလကာသီးကို တပြုပြ လုပ်မနေနဲ့၊ သွား ဆရာတော်ကြီး တွေ့ရင် ပြန်သိမ်းသွားမှာ”

“သိမ်းပလေစေ၊ ဒါမှ နင်မပင်ပန်းမှာ သွေးနီရဲ့”

“နင်ရူးနေသလား၊ သိမ်းလည်းသိမ်း၊ ဆေးစရာရှိတာ လည်း ဆေးရမှာပဲ၊ သွား...သွားတော့၊ ဒီတစ်ခါမသွားရင် ငါ လိုက်ထုမှာနော်၊ ဝေးရာသွားပြီး သွားစား သွား”

သူ့မှာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ခဲ့ရသည့် အတိတ်ကရှိပြီး သား။ ထိုသို့ဖြင့် အပြောမချိုသော ကောင်လေးနှင့် ဝမ်းနည်း အားငယ်တတ်သော ကောင်မလေးတို့၏ ရာဇဝင်သည်။

“သွေးနီ”

“အင်...ဟင်”

“နင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ငါခေါ်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

“ငါတွေနေတာ နင့်အကြောင်း”

“ငါ့အကြောင်း”

မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ခတ်လုပ်ရင်း ယုယက သူမရင်ဘတ် ကို လက်မနှင့်ညှစ်ကာ မေး၏။ သွေးနီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“နင့်ကို ငါ့နားမှာထားနိုင်ဖို့ ဘာတွေလုပ်ရမလဲဆိုတာ တွေးနေတာ”

“အခုလည်း နင်နဲ့ငါ အတူတူရှိနေတာပဲ”

“ငါရှိနေချင်တာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

မေးပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ရင်း ယုယက မျက်နှာလွှဲ သည်။ မိန်းမတို့၏ တတ်အပ်သောပညာဆိုပြီး ကြီးကျယ်စွာ ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်ပေမဲ့ သွေးနီရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက အကြောင်းတရား များကို သူမက အရာခပ်သိမ်း ဖြင်တွေ့နေတာမျိုး။

“ဟုတ်တယ် ယုယ”

သူမလက်တစ်ဖက်ကို သွေးနီ လာဆုပ်ကိုင်ခြင်းအပေါ် ယုယက မရုန်းမိခဲ့။ ထိုအထိအတွေ့မှတစ်ဆင့် အားပြင်းသော သံလိုက်စက်ကွင်းက ရင်ခုန်သံတွေကိုပါ ညှို့ယူနေသယောင် ခံစား နေရသည်။ သွေးနီက သူမလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ငါတို့နီးဖို့အတွက် အဓိကပြဿနာက ငွေပဲ ယုယ”

ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်လာသည့် အကြည့်တွေက မဆိုင်ပါဘူး လို့ ငြင်းနေသယောင်။ သွေးနီက ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး မောက်ကြွ လာအောင် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း...

“နင့်ဦးလေးတွေက သီဝင်းနဲ့နင့်ကို ဘာလို့ပေးစားချင်ကြ လဲ”

ယုယအဖြေကိုသိပေမဲ့ မဖြေခဲ့။ နှုတ်ဆိတ်နေပေမဲ့ နားထဲ ခွဲ လေးလေးတို့ပြောသမျှထဲမှာ ဦးသီဝင်းက ဝင်ငွေကောင်းသတဲ့။

“ငါ့ကို ရွာထဲကလူတွေ ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေတာရော ဘာကြောင့်လဲ အဟင်...ဟင်”

သွေးနီက ခေါင်းမောကာ ရယ်ပေမယ့် ရယ်သံအဖျားခတ်

က သာယာခြင်းမရှိခဲ့။

“နေသွေးနီက ငွေမရှိ၊ အရှိန်အဝါ ဩဇာမရှိတဲ့ အစေ့အတောကောင်လေဟာ၊ ငါ့မှာ အားကိုးလို့ရတာဆိုတော့ လက်ရုံးနဲ့ မကြောက်တတ်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီကောင်က လူရမ်းကားပေါ့”

“သွေးနီ...ငါက နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီလိုမသတ်မှတ်ခဲ့ပါဘူးဟယ်၊ နင်က ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့သူပါ၊ ဟိုးမှာတွေ့လား”

ယုယ ညွှန်ပြရာ ချောင်းစပ်ကြမ်းပြင်အား သွေးနီက လိုက်ကြည့်သည်။ ချောင်းရေက ကြည်လွန်းတာမို့ အောက်ခြေသဲကြမ်းပြင်တင်မက ချောင်းထဲ ဟိုမှဒီမှ ကူးခတ်သွားနေသော ငါးကလေးတွေကိုပါ အထင်အရှား တွေ့နေရ၏။

“ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ”

“ငါးကလေးတွေပေါ့ သွေးနီရဲ့”

“ငါက အဲဒီငါးကလေးတွေဆိုရင် နင်က ဒီချောင်ကလေးပေါ့”

သွေးနီက ဘယ်ဘက်ပါးစောင်း၌ ကျိတ်ဝါးထားသော ကွမ်းတွေကို ချောင်းလေးဆီ ထွေးထုတ်ပစ်ရင်း ယုယကို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ကာ...

“ဆိုတာပေါ့၊ ငါးကလေးတွေအတွက် ဒီချောင်းကလေး သာမရှိရင် အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ နင်မရှိခဲ့ရင်”

နောက်ဆက်ရန် စကားကို ယုယက ထပ်မပြောတော့။ ရင်ထဲကလာသောစကားကို ရင်ဘတ်နားဖြင့်သာ ကြားစေလိုပါသည်။ သွေးနီကတော့ သူမလက်ကို နှစ်ဆတိုး၍ တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ငါက နင့်ကို ချောင်းကလေးလောက်တင် မပျော်စေချင်ဘူး ယုယ၊ နင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကူးခတ်ရတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီး ဖြစ်ပေးချင်တာ၊ ဟင့်အင်း...ဖြစ်ပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှာ၊ ငါက နင့်အတွက် အလိုရှိတိုင်းရမဲ့ သမုဒ္ဒရာ”

“ဒါ...ဒီက အစ်မကြီးတို့ တွေ့ချင်နေတဲ့ အနမ်းဆိုတာ ပါပဲ၊ သူ့ဟန်စထရီက ဒီဖိုင်ထဲမှာပါ”

ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းထဲသို့ အနမ်းကို ခေါ်သည်အထိ ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိရသေးပေမဲ့ သူ့ရှေ့ရပ်နေသော လူကုန်ထံ ဇနီးမောင်နှံ၏ မျက်ဝန်းတွေကို အကဲခတ်ရင်း အနမ်းက ရင်ထိတ် ပြောလာပြီ။

“ကျွန်မတို့ ဖတ်ပြီးပါပြီ ဆရာမကြီး၊ အို ဒီဟန်ထရီက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဓိကကျတာ ကျွန်မတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုပါ။ သားနဲ့ တစ်ထပ်တည်းမကျပေမဲ့ သူ့ကို စမြင်ကတည်းက သားလို့ ထင်ခဲ့တာနော် ဒက်ဒီကြီးနော်”

စိန်ရောင် ရွှေရောင်တွေ ပြုံးပြက်လက်နေသည့်ကြားမှ မေတ္တာရောင်ကို အနမ်း တွေ့နေရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ချက်ချင်း သူ့ရှေ့သို့ ထိုးထွက်လာရင်း သူ့လက်တွေကို လှမ်းကိုင် တော့မလို ပြင်လိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်း ပြန်ထွေးဆုပ် ထားလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့မှာပဲ...

“အနမ်း”

အမျိုးသားကြီးက တလိုက်တလဲ့နှင့် သူ့ကိုခေါ်ရင်း...

“အနမ်းလို့ပဲ အန်ကယ်(လ်)ခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခေါ်ပါ ခင်ဗျာ”

“အနမ်းရဲ့အသက်က”

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“သားထက် အနမ်းက နှစ်နှစ်တောင်ကြီးတာပဲ မာမီကြီး

ရဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးဘက် လှည့်ပြောတော့ မာမီကြီးဟု အခေါ်ခံရသူက မျက်ဝန်းထောင့်စွန်း၌ ဆာသီလာသော မျက်ရည်စ ကို တစ်ရှူးနှင့် အသာအယာထိတို့သုတ်ရင်း...

“အန်တီတို့မှာ သားလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ် အနမ်း၊ သူ ဆယ်လေးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကုမရတဲ့ရောဂါတစ်ခုနဲ့”

အန်တီကြီးက စကားဆက်မပြောနိုင်။ အင့်ခနဲ ရှိုက်သံနှင့် အတူ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ အနမ်းကတော့ ထိုနှစ်ဦးအား စူးစမ်းခြင်းတစ်မျိုးဖြင့် ငေးကြည့်နေရင်းက အမြင်လွှာ၌ ရုပ်ပုံတွေ ဝေဝါးစွာ ထင်ဟပ်လာသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွေနှင့်မတူ နှုပ်ထွေးသော ပုံရိပ်တွေကို အမိဖမ်းရင်း ဆရာမကြီးကိုယ်စား ဝင်ရှင်းပြသော စကားတို့က မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“အနမ်းကို ဒီကဆရာကြီးတို့က အုပ်ထိန်းခွင့် လက်လွှဲ လိုချင်တာ အနမ်း၊ ဆရာမကြီးက ခွင့်ပြုပြီးပြီ။ ကိုယ့်ဂေဟာက ကိုယ့်ကလေးတွေကို သားရင်း၊ သမီးရင်းလို ပြုစုထိန်းကျောင်းခဲ့ သူမျိုးဆို ကျွန်မတို့က ငြင်းစရာမလိုပါဘူးရှင်။ ကိုယ့်ကလေးတွေ ကောင်းစားသွားမဲ့ ဘဝအရေးကို အမြဲမျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ။ ကဲ အနမ်းကရော ဘာများ”

“ကျွန်တော် ပြောစရာရှိပါတယ် ဆရာမကြီး”

အနမ်းလေသံက အလျင်စလို။ ဆရာမကြီးရော၊ မွေးစား

မည့် ဇနီးမောင်နှံကပါ တအံ့တသြနှင့် အနမ်း ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေချိန်မှာ...

“ဟို...အန်ကယ်တို့နဲ့ ကျွန်တော့်ကို သီးခြားစကားပြော ခွင့်ပေးပါ ဆရာမကြီး”

ပဟေဠိကောက်ကြောင်းတွေ ဆရာမကြီးမျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားပြီးမှ....

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆရာမကြီး မိန်းကလေးအဆောင်တွေ ဆီ စစ်ဆေးရေး ဝင်ဦးမယ်၊ ဆရာကြီးတို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဂေဟာမျိုး ထွက်သွားတာကို ဦးထင်ကျော်နှင့် ဒေါ်မိမိ လေးတို့က ငဲ့ကြည့်ပြီး အနမ်းဘက်သို့ ထူးဆန်းခြင်းများစွာနှင့် မျက်နှာပြန်မူမိသည်။ တကယ်ဆို ပြောစရာက မိဘနေရာဆက်ခံ မည့် မွေးစားသူတွေထဲမှာသာ ရှိတာမဟုတ်လား။

“အန်ကယ်တို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း သွားမဲ့ ခရီးစဉ်ကို ပျက်သိမ်းပေးပါခင်ဗျာ”

“ဘာကွဲ့”

“မင်းဘာပြောလိုက်တာ”

မကြားလို့ ပြန်မေးခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အံ့သြခြင်းကြောင့်
မေးခွန်းမေးဖြစ်သွားတာမျိုး။ သူတို့နှစ်ယောက် သူတို့မွေးစားချင်သော
သားရဲ့ကိုယ်ပွား ကောင်ကလေးက အတုတုနဲ့အရီရီနှင့် ဦးထင်
ကျော်၏လက်တွေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မသွားကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့အတွက်
အန္တရာယ်ရှိလို့ပါ။ အဲဒီ လေကြောင်းခရီးကို ရက်ရွှေ့လိုက်ပါ”

ဦးထင်ကျော်ကို ဇနီးမောင်နှံက ဝိုင်ပင်မထားဘဲ ဖျတ်ခနဲ
တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်မိပြီးမှ...

“နေပါဦး အနမ်း၊ မင်းက ဒါတွေကို”

“ကျွန်တော် တကယ်တောင်းဆိုနေတာပါ အန်ကယ်၊
ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ အန်ကယ်တို့အတွက် နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ရှိတယ်၊
လေယာဉ်က နောက်တစ်ဆင့် ပြောင်းရမဲ့ခရီးသည်ထဲမှာ မြန်မာ
လူမျိုးက အန်ကယ်တို့နှစ်ယောက်ပါပါတယ်၊ ရက်ရွှေ့လိုက်ပါ
အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံပါ”

“ယုံပါတယ်၊ တို့ယုံလို့ နားထောင်နေတာပဲ”

“အန်တီတို့မရိုးအကြောင်း သားက ဘယ်လိုသိနေတာ

လဲ”

ဒေါ်မိမိလေးက အမောတကော ဝင်မေးသည်။

ဒီတစ်ပတ်အတွင်း စီစဉ်ထားသော ခရီးစဉ်က ကနေဒါရှိ သူမဖခင်
ထံ သွားရန်ဖြစ်သည်။ ဟိုမှာ အခြေချတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဖခင်
ရဲ့ မကျန်းမာသောသတင်းကြောင့် သူမတို့လင်မယား လိုက်သွား
ရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ဖခင်အတွက်
အလှူဒါနပြုလုပ်ရန် ဤဂေဟာသို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဒီနေ့ပဲ အနမ်း
နှင့်စတွေ့ရတာ နာရီပိုင်းမျှ မရှိသေး။ ကွယ်လွန်ခဲ့သော သားနှင့်
ဆင်ဆင်တူသယောင်ရှိသော အနမ်းထံမှ ဒီစကားကြားရခြင်းသည်
သူမတို့အတွက် အံ့သြဘနန်း ဖြစ်စေခဲ့လျှင်။ အနမ်းကတော့
တည်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်သော သူမိတ်ကို ပြန်ထိန်းချုပ်ထားဟန်ဖြင့်
မျက်လွှာအောက်ချရင်း....

“ကျွန်တော်လည်း အန်တီတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမှ သိရ
တာမျိုးပါ။ ဒီအကြောင်းတွေ မှန်မမှန် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အန်တီတို့
ဒီကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပေးဖို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ်၊
ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလို ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် အန်ကယ်တို့ကို

တောင်းဆိုစရာလေး ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုလောလောဆယ်တော့
အန်ကယ်တို့သွားမဲ့ခရီးစဉ်ကို ရက်ရွှေ့ဆိုင်းပေးပါ။”

အံ့သြခြင်းများစွာထဲကပင် အနမ်းပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်
ဖို့ ဦးထင်ကျော်နှင့် ဒေါ်မိမိလေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ စိတ်တူကိုယ်တူ။
ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဖွဲ့တည်သော သံယောဇဉ်ဟာ ရိုးရှင်းမနေဘဲ လျှို့ဝှက်
သော အတွေးတွေက နို့တွယ်ခဲ့ရင်း...။

ဘာဖြစ်ဖြစ် စောင့်ကြည့်တာတော့ အမှားမရှိ။

စာကိုယ်

ခွဲခြားခြင်းက ပြန်ဆုံးဖို့ အစပြုခြင်းပါ။

အခန်း (၁)

မြန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ ကားပါကင်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းဆီပွင့်ချပ်တွေ ကြံချခံလိုက်ရသလို။ ပါးက အားရှိအောင် လွှဲရိုက်ပြီးမှ ရိုးတံချည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ကျွန်ရစ်သော နှင်းဆီပန်း စည်းအား ရှေ့မှလူရဲ့ရင်ခွင်ဆီ ပစ်ပေးရင်း...

“ဒါမျိုးထပ်မလုပ်နဲ့ အာကာ၊ ရှင် ခြေတစ်လှမ်းထပ်တိုး တိုင်း ဒီထက်ဆိုးရွားတာတွေပဲ မြင်ရမယ်၊ အဲဒါသေချာတယ်”

“ဟ...မင်းက ရင့်လှချည်လား ရှားရှားပါး”

ပေးသူက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အရှုံးသမားဟန်ဖြစ်နေပေမဲ့

မနေနိုင်လို့ ဝင်ကြတာက ဘေးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်။ ပါးက ဒေါသ တွေ ထွက်ပြနေသော အာကာအပေါင်းအသင်းထံ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာ မူတော့ ဘေးနားရှိ ဆွေဆွေက ပါးလက်ကို သတိပေးသလို လှမ်းဖျစ်သည်။

“ရှင် ထင်ချင်သလိုထင်၊ ရင့်တာနုတာတွေ စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ ဒါမျိုး ရှင်မမြင်ချင်ရင် ရှင့်အပေါင်းအသင်းတွေကို ကြိုးတုပ် ပြီး ထိန်းထားလိုက်”

“ဒါ...မင်း ဗလိုင်းကြီးဖဲ့တာပဲ၊ အပျိုလူပျို ချစ်ခွင့် ကြိုက်ခွင့်ကို လွတ်လပ်စွာ တောင်းတာပဲ၊ သိပ်မာန်တက်ပြမနေနဲ့”

“မာန်တက်တယ်ထင်လည်း ကျွန်မ အချိန်နားတောင် ကပ်မလာနဲ့၊ ရှင်တို့လည်း လွတ်လပ်စွာ တောင်းတယ်၊ ကျွန်မ လည်း လွတ်လပ်စွာငြင်းတယ်၊ မတရားတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ထပ်ပြော မယ်၊ သေချာသွားအောင် အာကာ ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်မကူးဘူး”

ပါးက ပခုံးကျော်ရုံချထားသည့် ဆံပင်အခွေလေးတွေ ယမ်းခနဲခါသွားအောင် ကားဆီလှည့်ထွက်လာတော့ ဆွေဆွေ သူမ ဘေးနား ထပ်ကြပ်မကွာ။

“ရှားပါးရယ်...နင်ကလည်း လုပ်ချလိုက်တာများ နူးညံ့
ညင်သာမှုကို မရှိဘူး”

“ငါ့လက် အတင်းဆွဲပြီး ပန်းစည်းထည့်တဲ့လူကို
တောင်းပန်ပါတယ်၊ မယူပါရစေနဲ့ဆိုပြီး ငိုပြနေရမှာလား၊ ဆောရီးပဲ
စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟဲ့...ပြေပြေလည်လည် ရှင်းလို့ရတာကို”

ပါးက ကားသော့ဖွင့်ကာ အမိုးမပါသော ဖြိုင်ကားအနီရဲ့
ရဲလေးထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း ဘေးခုံသို့ ရောက်လာသော ဆွေဆွေအား
ငဲ့မကြည့်ဘဲ ဇီးညှိရောင် မျက်မှန်အကြီးကြီးကို ထုတ်တပ်ကာ...

“ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ပြေပြေလည်လည် မဆက်ဆံချင်
ဘူး”

“အနမ်းကလွဲရင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွေဆွေဘက်လှည့်လာသော ပါးရဲ့
လိမ္မော်ရောင် စိုကြွနေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပြုံးလျက်...

“အနမ်းက ငါ့ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်မဲ့
တစ်ယောက်သောသူ”

“ခုနစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ ရှားပါးရဲ့”

“ကြာတိုင်း မေ့ရမဲ့ အရာတွေထဲမှာ အနမ်း မပါ”

“နင်တော့ရူးနေပြီ သိလား”

ဆွေဆွေက ဆောင့်အောင့်ပြီးပြောတော့ သူမက တခြား
ကားတွေကို ဝိုက်ပြီး ပါကင်ထဲမှ ထွက်ရင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့”

လှည့်မေးပုံက ရယ်ဟဟနှင့်။ ပြောသူ၊ သတိပေးသူကို
ပဲ ပြန်လှောင်နေဟန်အပြည့်။ ဆွေဆွေက ပါးမျက်နှာ နုနညက်
ညက်လေးဆီ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

“ဘယ်ရောက် ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိတဲ့လူကိုများ
နင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျောက်စိမ်းလုပ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပညာ
သင်ဆိုပြီး ပါသွားတာ၊ ဒီနေ့အထိ မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုမှ”

“မနက်ဖြန်ကျ တွေ့ချင်တွေ့ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါက အနမ်းကို
ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ယုံတယ်”

“အဲဒါကြောင့်လည်း တွေ့တဲ့နေရာတိုင်း နင်ရှာတာ
မဟုတ်လား၊ ဟွန်း သိသာထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားတွေနဲ့လေ”

ဆွေဆွေက မဲ့ရွဲကာပြောပေမဲ့ စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်မှန်း ပါးသိပြီးသား။ စွန့်လွှတ်ခြင်းတွေနှင့် ပါးအပေါ် ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့သော အနမ်းစိတ်ဓာတ်ကို သိရချင်းက ဂေဟာတစ်ခုလုံး တအံ့ တဩနှင့် လက်ဖျားတခါခါ ဖြစ်ခဲ့ရတာက လူချင်းလဲ၍ မွေးစား ခွင့်ကို အနမ်းက တောင်းဆိုခဲ့သည်တဲ့။ ကြားစက သူမ မယုံခဲ့ ပေမဲ့ တကယ်မှန်း သိသည့်အခါ ပါးအဖြစ်က။

“မာမိတို့က သမီးကို တွေ့တော့လည်း တကယ့်သမီးလေးလို ချစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီနေ့အထိ သမီးကို ငြိုငြင်တာမျိုးရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မာမိတို့ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကို သိစေချင်လို့ ပြောပြတာ။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို သမီး သိသွားတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ တခြားအတွေးတွေနဲ့ ဗျာဓိများစေချင်လို့”

မာမိ ပြောခဲ့တုန်းက သူမ ဂေဟာမှထွက်လာအပြီး သုံးနှစ်လောက်ကြာမှ။ ဒီမွေးစားမိဘတွေက လူအများကြီးထဲမှ ပါးကို ရွေးချယ်၍ မွေးစားခွင့်တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ဂေဟာမှူး ဆရာမကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ပါး မာမိကဲ့သို့ လိုက်ပါခဲ့ရစဉ်မှ အနမ်းပေးခဲ့သော နောက်ဆုံးဖန်းချိုကားလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ပါး သိခွင့်ရခဲ့

သည့်အဖြစ်။ ခွဲခွာခြင်းက ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းကို အစပျိုးခဲ့ သလား မသေချာခဲ့ပေမဲ့ မာမိအဖေ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကြောင့် ပါးပါ ကနေဒါ၌ အခြေချရန် အကြောင်းဖန်လာ၏။ အနမ်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ချင်စိတ်နှင့် ဒက်ဒီတို့ထံ ခွင့်တောင်းပြီး ဂေဟာထံ ပါး ပြန်ရောက်တော့...

“အနမ်း မရှိတော့ဘူး သမီးရဲ့၊ ဒီမှာ ဖန်းတိမ်သင်တန်းကို ပညာဒါနလုပ်ပေးတဲ့ ဆရာက အနမ်းကို သားတပည့်အဖြစ် ဆရာမကြီးဆီမှာ မွေးစားခွင့်တောင်းသွားတယ်၊ ဒီပညာကို အနမ်းက ကျွမ်းကျင်တဲ့အပြင် ဝါသနာလည်းပါတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း လေ့လာချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတာနဲ့ ဆရာမကြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ”

ထိုအဖြေစကားတစ်ခုကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ပါး တိုင်းတစ်ပါးကို ရောက်တော့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်။ တိုးတက်သော မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ထွန်းကားသော အတတ်ပညာတွေနှင့် ပါး နေသားကျခဲ့ပေမဲ့ အနမ်းနှင့် ပြန်ဆုံချင်သောစိတ်က ထိုစဉ်ကတည်းက စိတ်ကူးထဲ အမြစ်တွယ်ခဲ့သည်။ မာမိဖေဖေပါးက ဘိုးဘိုးဟု ခေါ်ရသူက

ဆုံးပါးသွားပြီး ဘိုးဘိုး စီးပွားရေးကို ဒက်ဒီက ကနေဒါမှာပဲ ဆက်ဦးစီးသည်။

“ပါးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ချင်တယ် မာမီ”

တောင်းဆိုတော့ ပါး အသက်နှစ်ဆယ်။ မာမီက မျက်စိ အောက်တင် လှသွေးကြွယ်လာသော ပါးကို ကြည့်မဝဘဲ...

“မာမီတို့နဲ့လည်း အတူနေပါ ပါးရယ်၊ ဘာလို့လဲ၊ ဒီမှာမပျော်လို့လား၊ ပါး ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဒီမှာ ဒက်ဒီကြီးက အားလုံး ဖန်တီးပေးလို့ရတယ်”

“ပါး ယုံပါတယ် မာမီ၊ ဒါပေမဲ့ ပါး ဂေဟာကို တစ်လှည့် ပြန်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဂေဟာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပါးရဲ့ ဘဝတူ မောင်နှမတွေအတွက် ပါး တတ်စွမ်းသလောက် ကူညီ ပေးချင်သေးတယ်”

ပါး တောင်းဆိုသမျှ ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ ရင်း

“အနမ်းကိုရော သမီး မမေ့နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား”
ဘယ်လောက်ပဲ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ အနေကြာခဲ့ပါစေ

ပါးရင်ထဲ၌ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်စီ ပူးကပ်ဆဲ။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီမေးခွန်းကို လိမ်လည်ရာမကျအောင် အမှန်အတိုင်း ပြေပြစ်အောင် စကားလုံး ရွေးနေတုန်းမှာပဲ...

“ဒက်ဒီတို့လည်း အနမ်းကို မမေ့သေးပါဘူး”

ထိုဝန်ခံချက်အဆုံး၌ သူမ မသိသေးပေမဲ့ သိရန်လိုအပ် သော အကြောင်းအရာကို မာမီက ပြောပြခဲ့သည်။

“တကယ်တမ်း မာမီတို့ မွေးစားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ အနမ်းကိုပါ”

“မာမီ”

ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ပျိုးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသော သူမ မျက်ဝန်းတွေကို မာမီက ဖေးမနှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ပခုံးကို သိုင်းဖက် ရင်း...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အနမ်းက ဆုံးသွားတဲ့ မာမီသားနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဆင်ဆင်တူနေမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့တော့ မာမီတို့ သားကိုယ်စား အနမ်းကို မွေးစားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

အနမ်းက မာမီတို့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ သတိပေးမှုတစ်ခု”

“အနာဂတ်ကို ကြိုသိနေတာမျိုးမဟုတ်လား မာမီ”
မာမီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“သူ့စကားကိုယုံပြီး မာမီတို့သွားမဲ့ ခရီးစဉ်ကို ရက်ရွှေ့
လိုက်တယ်”

“ဒက်ဒီတို့ မလိုက်ဖြစ်တဲ့ လေယာဉ်က ကနေဒါသွားမဲ့
ခရီးစဉ်မှာပဲ စက်ချို့ယွင်းမှုဖြစ်ပြီး ပျက်ကျခဲ့တယ်။ ခရီးသည်
အားလုံးက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရတဲ့သူနဲ့ ဆုံးပါးသွားတဲ့သူနဲ့၊
အသက်ရှင်လျက်လူဆိုတာ မကျန်ရစ်သလောက်ပဲ”

ထိုနောက်ပိုင်း ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ မာမီတို့တောင် ထင်
များခဲ့။ အနမ်းကို အားရဝမ်းသာနှင့် ခေါ်ရန် နောက်တစ်ကြိမ်
ဂေဟာကို ပြန်အလာမှာ အနမ်းက သူ့ကိုယ်စား ပါးကို မွေးစား
ရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါသတဲ့။

“တီ...တီ...တီ”

“ရှားပါး”

ဟွန်းသံတွေရော၊ ဆွေဆွေအော်သံကြောင့် ပါးမှာ ဆတ်ဆဲ
တုန်သွားရပြီး...

“ဟင်...ဆွေဆွေ”

“မီးစိမ်းနေပြီ၊ မောင်းတော့လေ၊ နောက်ကားတွေပိတ်
လို့ အော်နေပြီ”

“ဪ...အေး...အေး”

သူမ ကားမောင်းထွက်တော့မှ ဆွေဆွေက မကျေမနပ်
နိုက်ကြည့်ရင်း...

“အနမ်းအကြောင်း တခြားအချိန်မှာ တွေးစမ်းပါဟယ်၊
ကားမောင်းနေတဲ့အချိန် မတွေးစမ်းပါနဲ့၊ နင့်မလဲ အနမ်းစိတ်နဲ့”

“ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံချပြီး ဖြည့်ဆည်းစွန့်လွှတ်သွားတဲ့သူ
ကို ငါ တသသဖြစ်နေတာ နှင် အပြစ်မပြောပါနဲ့ ဆွေဆွေ”

“အပြစ်မပြောလို့ပဲ နှင်ရူးသမျှ ငါပါပါနေရတာပေါ့
ရှားပါးရဲ့၊ ဟွန်း ဝတ်လိုက်သမျှ အရောင်က တောက်တောက်
ပေ”

ပါးက လိမ္မော်ရောင် လက်ပြတ်၊ ခူးကျက်ဝန်လေးကို
အစိမ်းရောင် ခါးပတ်ကြီး ခါး၌ပတ်ထားကာ လိမ္မော်ရင့်ရောင်
ဖန်(နီ)ဆယ်ဟီး(လ်)ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း...

“ဒါကတော့ဟာ”

“အမလေး...ရှင်းမနေပါနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေကြား နင်က ထင်းခဲနေအောင် ပေါ်လွင်မှ အနမ်းက သတိထားမိမယ်၊ နင့်ကို စိုက်ကြည့်သမျှ ကောင်လေးတွေကို အနမ်းနဲ့တူမတူ စစ်ဆေးရတာ လည်း နင့်မှာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောရော၊ မဟုတ်မှန်းသိရင် အာကုာကို လုပ်ခဲ့သလို ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး အစွယ်ထုတ်ပြဦးမယ်၊ ဒီတော့ ကောင်လေးတွေ ပါးစပ်ဖျား နင် ရေပန်းစားနေတာက”

“ဘာလဲ...အသည်းခွဲသူပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့်ပြောပြီး ကားထိုးရပ်တာက သူမတို့ မစားဖူး သေးသော စားသောက်ဆိုင် အသစ်တစ်ခု။

“နေ့လည်စာကို လူအများရှေ့မှာ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ဆိုပြီး အော်မှာစားဦးမယ်ပေါ့”

“အကယ်၍များ ဒီဆိုင်ထဲ အနမ်းရှိခဲ့ရင်ပေါ့”

“အင်း...နီးစပ်လာပြီ”

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ဆွေဆွေက ညည်းတော့...

“ဘာကိုလဲ”

မျှော်လင့်ချက်တွေ ယှက်သန်းနေသော ထိုမျက်ဝန်းတွေ မြင်ရတော့လည်း ဆွေဆွေမှာ ဒေါသက လေထဲပျောက်ကုန်ကာ

“နင့်လည်ပင်း စာချိတ်ထားတော့၊ ကျွန်မ ရှားရှားပါးပါး အောက်ပါ အရည်အချင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံ၍ အနမ်းရောက်ရာအရပ် က ကြွခဲ့ပါလို့”

ခပ်စွဲစွဲပြောတာတောင် မျက်လွှာလေး အောက်စိုက်ရင်း...

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ အနမ်း ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ငါတကယ် လုပ်ပစ်တယ်”

“ကဲ...တော်ပါတော့ မမရယ်၊ ဗိုက်တွေလည်း ဆာလှ ပြီ၊ ငါးသလောက်ပေါင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားဟင်းတွေနဲ့ ငါစားပါရ စေ”

ဆိုင်ထဲသို့ ဆွေဆွေ ဆွဲခေါ်လာရသည်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း ခုနစ်နှစ်ကြာ ပြောင်းလဲသွားမည့် အနမ်းရပ်သွင်အား မှန်းဆကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သတ် ရှာဖွေနေရသော ရှားပါးအား သနားရင်း...

အနမ်း...နေနိုင်လွန်းပါသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂)

“နင်လိုချင်တာ နံပြီလား ရှားပါး”

“အေး...ဒါပေမဲ့ နေဦးဟာ”

“အာ...ငါ ခြေထောက်တွေ တောင့်လှပြီနော် ရှားပါး။

နင် နောက်ဆယ်ရာရီကတည်းက ဒီပလာဇာထဲ ပတ်နေတာ၊ အခု တစ်နာရီကျော်ပြီဟဲ့၊ ဒီမှာ အစာမရှိရင် လူက နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်တိုလာတာနော်”

“အေးပါ ဆွေဆွေရယ်၊ ပြီးရင် နင်ကြိုက်တာစား၊ ငါ အဝကျွေးမယ်”

ပြောပေမဲ့ မျက်နှာက ဆွေဆွေဘက် တစ်ချက်လေးမှ ငဲ့မလာ။ ဘေးတစ်လျှောက် ဆိုင်ခန်းတွေရှိ ပိတ်အုပ်တွေမှာသာ အကြည့်က မလွှဲစတမ်း။ ပါး တက်နေသော ဒီဇိုင်နာသင်တန်းက ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ဝတ်စုံတွေ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲရှိသည်။ ချုပ်လုပ်ပြသရမည့် ဝတ်စုံက Evening Gown ။ ပါးက ဝတ်စုံ အတွက် ပိတ်စလည်းရပြီ။ အရောင်စိတ်တိုင်းကျတာလည်း ရွေးထားပြီးကာမှ ထိုဝတ်စုံပေါ် ထပ်ကွန့်လိုသော စိတ်ကူးနှင့် ပလာဇာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ပတ်ခြင်းပင်။ ဘေးနားက ဆွေဆွေ ရဲ့ ပစိပစပ်သံတော့ ကြားမိသားပင်။

“ဟွန်း...နင်အဝကျွေးတဲ့ အချိန်ကျရင် ငါ စားနိုင်မယ် မထင်၊ အစာတွေလွန်ပြီးတော့လေ”

“အေးပါ ဆွေဆွေရယ်၊ ခဏလေး”

“အပြန် နင်ဆိုင်ကို ဝင်ရဦးမှာမဟုတ်လား”

“အေး...ပုလဲနဲ့စိန်ခတ်ပြီး ဆွဲပေးတဲ့ဒီဇိုင်းမျိုး အော်ဒါ ထပ်ရှိလို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးနှုန်းညှိရမှာ၊ ဆိုင်မှာတင်ထားတဲ့ဈေးကို သူတို့က မမှီဘူး”

“နင်ဟာလေ သက်သက်အပင်ယန်းခံတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဘာကိုရမှာလဲ၊ အန်တီတို့ပိုင်တဲ့ စိန်တိုက်ကြီးက တကယ် ဟီးဟီးထနေတာ၊ နင်ဆွဲပေးတဲ့ စိန်ထည်ဒီဇိုင်းဆိုလည်း ဒီလောက် အရောင်းသွက်နေတာ၊ ရတနာတွေရဲ့ ဒီဇိုင်းနာပဲ လုပ်ပေါ့၊ နင် ဟိုမှာနေတုန်းကလည်း တက်ခဲ့တဲ့ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းက ရတနာ တွေအတွက်ပဲကိုး”

“ဟိုမှာ သင်တန်းတက်ပြီး မာမီတို့စိန်တိုက်အတွက် လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာက မာမီတို့လုပ်ငန်းတွေကို ကူညီရင်း ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်တာ၊ ဝတ်စုံတွေရဲ့ ဒီဇိုင်းနာက ဒါ ငါ့ဝါသနာ”

“အံ့ရောပဲ၊ နင့်ဝါသနာတွေ ကျေးဇူးတွေနဲ့ နင့်ဟာနင် ရှုပ်နေတာ၊ အန်ကယ်တို့ရဲ့ အမွေစား အမွေခံသားသမီးက နင်ပဲလို့ တရားဝင်ကြေညာပြီးသား”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး...မေ့လို့ပါ၊ တကတည်း အဲဒါကို အထိမခံနိုင် ဘူး”

မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်၊ နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နှင့် ရန်ဆောင် ရန် ကြံရွယ်နေသော ဆွေဆွေအား ပါးက ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း

“ကဲ...မချော၊ အလကားရတဲ့ ဒေါတွေနဲ့ လှိုမိုပြီး ရန်ဖြစ် မနေနဲ့၊ ကြွ စားသောက်ဆိုင်တန်းကို၊ သူ ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ငါ့ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေ”

“ပြောပြန်ရင်လည်း ငါက အပြစ်ရှာတယ်ဖြစ်ဦးမယ်၊ အစောကြီးကတည်းက နှင်းမှုန်လို ယောက်ျားယူပြီး ဂေဟာမှာ ဆရာမပြန်လုပ်နေလည်း အကောင်းသား”

“ဟွန်း...သူယူမဲ့ယောက်ျားဖြင့် မရှိတာကို”

“ရှားပါးနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

ပါးက ပြုံးစိစိနှင့်စတော့ ဆွေဆွေက အံ့ကြိတ်ကာ...

“ကြည့်နေ...ငါယူမှ နင်မငိုနဲ့”

“အေးပါ...နင်ပဲအရင်ရှာ”

စရင်းနောက်ရင်းက အထုပ်အဆိုးတွေကိုယ်စီ ဆွဲလာသည့် ပါးရဲ့လက်တစ်ဖက်မှ ရုတ်တရက် လက်ဆွဲအိတ်ကို တစ်ယောက်

က ဖျတ်ခနဲ နောက်မှ ဝင်လှသွားသည်။ ထင်မထားတာမို့ ပါးက လွတ်ကျသွားသော ပိတ်စထည့်ထားသည့် အိတ်တွေကို ပြန်ကောက်တုန်း...

“ရှားပါး... နင့်ပိုက်ဆံအိတ် ပါသွားတာလေ”

ဒီတော့မှ ပန်းမှ လွယ်မထားမိသည့်အဖြစ်ကို ပါး သတိရကာ...

“အယ်... ဟုတ်တယ် ဆွေဆွေ၊ လိုက်... လိုက်၊ အဲဒီ အထဲမှာ စိန်ပွင့်တွေထည့်ထားတယ်”

“ဟယ်... လိုက်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ဟေ့... ဟေ့ မပြေးနဲ့”

ရုတ်တရက်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းရန်လည်း သတိမရ။ အရှေ့မှ ပါးအိတ်ကို ဆွဲပြေးနေသူကို မြင်နေရသည့် အနေအထားမို့ ပါးနှင့်ဆွေဆွေ တအားကုန်ပြေးလိုက်ကြသည်။ အလစ်သုတ်သွားသူကလည်း ရှေ့ကလူတွေကို ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားနေတာကြောင့် ခရီးမတွင်။ ထိုအခိုက် ဆိုင်ထောင့်ချိုးမှ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် အလစ်သုတ်

သမားက ရင်ဘတ်ချင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်ကြသည်။ တိုက်မိသည့်အရှိန်က ပြင်းလွန်းတာကြောင့် အလစ်သုတ်သမားက နောက်ပြန်ပြီး လဲကျသွားတာမို့...

“ဒီမှာ အဲဒီလူကို ဖမ်းထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်မအိတ်ကို သူလုပြေးသွားတာ”

အမောတကောနှင့် လှမ်းအော်ရင်း ပါးက ထိုနေရာရောက်ရန် ပြေးသွားသည်။ ဝင်တိုက်သောသူက ပါးအိတ်ကို အလစ်သမားလက်ထဲမှ ဆွဲယူရင်း အနားရောက်လာသော ပါးထံ လှမ်းပစ်ပေးကာ...

“မင်းသွားတော့၊ နောက်ခါ ဒါမျိုးထပ်မလုပ်နဲ့၊ ခြေလက် အကောင်းကြီးပဲ၊ အလစ်သုတ်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ မင်းအတွက် အများကြီးရှိပါတယ်”

ဈေးဝယ်ထွက်သူတွေက ပါး အော်သံကြောင့် စပ်စုလိုဟန်ဖြင့် အာရုံစိုက်လာချိန်တွင် အလစ်သုတ်သမားကတော့ လူအုပ်ကြားထဲမှ ကွေ့ရှောင်လွတ်မြောက်သွားပြီ။ ပါးသည် ကိုယ့်အိတ် ပြန်ရသည့်အဖြစ်ကို ကျေနပ်မနေနိုင်ဘဲ ထိုသူရဲကောင်း ဝင်လှ

သူထံ တည့်တည့်လျှောက်သွားရင်း...

“ရှင်...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဆံပင်က ကုတ်ထောက်လောက်ရှိမည့် အရှည်ကို နားထင် နှစ်ဘက်မှ သိမ်းပြီး တစ်ဝက်စည်းထားတဲ့ပုံကြောင့် ဖြူဝင်းသော အသားမှ ထူသော မျက်ခုံးတန်းတွေက ထင်းလျက်။ ရွှေညိုရောင် မျက်မှန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ဝက်ကို ပုံးထားပေမဲ့ နီမြန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်း ပါးတွေက ဆတ်ခနဲ တွန့်ကွေးသွားတာက ခန်းခနဲအပြုံးမှန်း ပါးက တန်းသိသည်။ အရပ်က မြင့်ရသည့်အထဲ တီရှပ်ပေါ် ရှပ်လက်တို့ တစ်ထည် ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားသည့် ထိုလူက ကျောပိုးအိတ်ကျတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ အကျအနု ကြိုးသိုင်းလွယ်ထားပြန်၏။

“မင်းအိတ် ပြန်ရပြီလေ၊ ကျေနပ်ပေါ့”

“အိတ်ပြရပေမဲ့ အလစ်သုတ်သွားတဲ့သူ သင်ခန်းစာပေးရ မှာပေါ့”

“သင်ခန်းစာပေးရအောင် မင်းက ဆရာမကြီးလား”

“ဘာရှင်”

ဒေါသကြောင့် ပါး အော်သံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

သူမရှေ့က မိုက်ကန်းကန်းဒီဇိုင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဖြူရောင်ပွပွ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ရင်း ပခုံးစုံတွန့်ပစ်ကာ...

“ကိုယ်မှ မဆုံးရှုံးတာ၊ သူများကို နှစ်နာအောင်မလုပ် ချင်နဲ့၊ စိတ်လျော့”

“ဘာ”

ဒေါသတွေ အဆမတန်ထွက်ကာ ပါးမှာ တုံ့ပြန်စရာမရှိ အောင် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်နေပေမဲ့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပါးရှေ့က ထွက်သွားပြီ။

“တောက်...ဒီလူ”

“ကဲပါ ရှားပါးရယ်၊ နင့်ပစ္စည်းတွေ မလျော့လည်းပြီး တာပဲ၊ သွားကြရအောင်၊ လူတွေအုံကြည့်နေတာ ရှက်စရာကြီးဟဲ့”

တိုးတိုးကပ်ပြီး သတိပေးတဲ့ ဆွေဆွေအသံကြောင့် ပါး ထိုနေရာက ဇွာလာရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မကျေလည်ခြင်းက စိုးမိုးလျက်။

“အလကား လူစွမ်းကောင်းလုပ်သွားတာ တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာဟဲ့၊ ဟွန်း...မလွတ်မှန်းသိလို့ ပြန်ပေးသွား

တာ့ နေမှာပေါ့”

မကျေမချမ်းနှင့် ထိုလူ ထွက်သွားရာဘက် လည်ပင်းရှည်
ငဲ့ကြည့်လိုက်၊ တက်ခေါက်လိုက်နှင့်ရှိသော ရှားပါးကြောင့် ဆွေဆွေ
မှာ ဗိုက်ဆာတာတွေလည်း ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့။
ဒါတောင် ရှားပါးရဲ့ အစွဲအလမ်းကို သတိရသွားပြီး...

“ဒီလူက အနမ်းနဲ့တူတယ်လို့ နင် မထင်တော့ဘူးလား”

“ဟဲ့...ထင်စရာလား၊ သူ့ခိုးဂျိုင်းရပ်နဲ့”

ပါးက ပြန်အော်မှ ဆွေဆွေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပုံစံ
တမင်လုပ်ရင်း...

“ဒီတစ်ယောက်ကျတော့ နင့်အမြင်တွေ မှန်လို့”

“အမြင်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးသားက ခံစားသိတာ၊
ငါ့အနမ်းက ငါ့အပေါ် အခုလို ဘယ်တော့မှ ဆက်ဆံရေးမကျတူး”
အခိုင်အမာ ငြင်းဆန်ခြင်းက ရင်ထဲမှ ယုံကြည်မှုကြောင့်
ဟုဆိုလျှင်...

ပါးရဲ့အနမ်းက သူမအပေါ် အမြဲကြင်နာစွာ အရှိပ်ခိုးပေး
ခဲ့သူ။

အခန်း (၃)

“ဟိုး...ဟိုး ခဏလေး၊ လိုက်ပါရစေဦး”

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်ကာနီးမှ ကားပါကင်ဘက်မှ
ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာသောအုပ်စုက အော်ရင်းဟစ်ရင်းက
ဓာတ်လှေကားထဲ ပြိုတိုးဝင်လာသည်။ ပါးနှင့်ဆွေဆွေက
နံရံတစ်ဖက်သို့ ကပ်ပေးရတဲ့အထိ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးက
ငါးယောက်ခန့်။

“နှစ်ယောက်တည်း စီးရမလား မှတ်တယ်”

ဆွေဆွေက သူမအနားသို့ တိုးတိုးကပ်ပြောရင်း နှာခေါင်း

ရှုပ်ပြတာက စိတ်ပျက်နေသည့်ပုံစံ အပြည့်နှင့်။ ပါးကသာ ကြားထဲ
က တစ်ဖက်အုပ်စု ကြားသွားမှာစိုးပြီး...

“နင်ကလည်း”

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်မာန်ပေမဲ့ ပါး စိုးရိမ်သလိုတော့ ဖြစ်မလာ
ပေ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးသုံးယောက်ပါတဲ့အဖွဲ့
က သူတို့လေးထဲ သူတို့ဟာသူတို့ မိကောင်းထုန်း။

“ငါကတော့ ဒါမျိုးတွေ သိပ်အယုံအကြည်မရှိဘူး”

“ငါကတော့ ယုံတယ် ဇော်ဇော်၊ မိပိုးနဲ့ ပိတောက်က
ရော”

“အိုး...ငါလည်းယုံတယ်”

“မယုံစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း
တကယ်ဖြစ်လာတာပဲကို”

ဓာတ်လျှောက်ကား တစ်စီးတည်းမို့ မကြားချင်လည်း
နားထောင်နေရသည်သာ။ ပါးတို့ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းက ဒီကွန်ဒိုကြီး
ထဲမှာပင် တန်းခွဲများစွာ ဖွင့်ထားတာမျိုး။ နာမည်ကြီး မိတ်ကပ်
ပညာရှင်ရဲ့ Beauty Spa နှင့် မိတ်ကပ်သင်တန်း၊ ဓာတ်ပုံစတူဒီယို

နှင့်သင်တန်း၊ သူမတို့တက်သော ဒီဇိုင်နာသင်တန်းနှင့် ဖက်ရှင်ဆိုင်ပါ
တွဲဖွင့်ထားသည့် ဒီကွန်ဒိုကြီးမှာ မြေညီထပ်၌ စီးတီးမတ်(တ်)။
လူနေခန်းတွေ၊ ရုံးခန်းတွေအပြင် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ ရိုမန်ဖြစ်သော
ဆက်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကွန်ဒိုထဲမှာ
ဒီသားစုတွေ၊ ဆယ်လီဘရစ်တီတွေ၊ ရုံးဝန်ထမ်းနှင့် ပါးတို့လို
သင်တန်းသူတွေကိုလည်း အလွှာစုံတွေ့ရသည်လေ။

“အေးလေ...ရဲထွေးကိုပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီရက်
ပိုင်းအတွင်း ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတဲ့နေရာတွေ မသွားပါနဲ့၊ ရန်ဖြစ်မယ်
ဆိုတာလေ”

“ဒဏ်ရာရမယ်ပါ နင်ကလဲ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ဘေးကအဖော်က
ခင်ပြင်ပေးသည်။

“အေး...အေး ထားပါတော့၊ ရဲထွေးသွားတာ တကယ်
ခေါင်းကွဲလာလို့ ချုပ်လိုက်ရတာပဲလေ”

“ကျစ်...နင်တို့ဟာကလည်း ဘောလုံးပွဲက ပွဲလမ်း
သဘင်မှ မဟုတ်တာ”

“ပွဲလမ်းသဘင်မဟုတ်လည်း ဘာလို့ နောက်ဆုံးမှာ ပွဲပါ
နေလဲ”

ကောင်မလေးက ကတ်သပ်ပြီး ငြင်းသည်။ ပါးကတော့
နားထောင်နေရင်းမှ ရင်က တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ တုန်လှုပ်ခြင်း
ဝမ်းသာအံ့သြခြင်းတွေကြောင့် မတ်မတ်ရပ်ထားသော ခူးတွေတောင်
မခိုင်ချင်တော့။ ဘုရားရေ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ ရင်ခုန်သံသည်
အကျယ်လောင်ဆုံး မြည်ငှါးနေရာမှ သူမအတွေးကို လှမ်းငြင်းဆန်
နေသယောင်။ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိမြင်သူ ဒီလောက၌ ဘယ်နှ
ယောက်ရှိပြီး ဘယ်နှခါ တိုက်ဆိုင်နိုင်ပါသနည်း။

“ဆွေ...ဆွေ”

ဆောက်တည်ရာမရသော ပါးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ဆွေဆွေ
က အားပေးသလို ပါး လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း...

“နားထောင်ကြည့်ပါဦး ပါးရဲ့”

သတိပေးသည်။

“ငါကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ယုံတယ်”

“မင်းက ငကြောင်ပဲ”

ကောင်းချီးပေးပုံက ပက်စက်သည်။

“မင်းထင်ချင်သလို ထင် ဇော်ဇော်၊ ဒီမှာ ငါပြောပြမယ်၊
သူက ရွက်နုဝေကို သိတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရွက်နုဝေနဲ့ ငါ့ဇာတ်
ကြောင်းကိုလည်း မသိဘဲနဲ့ ရွက်နုဝေ စင်ကာပူက ပြန်လာမှာတို့၊
ပြီးတော့ ငါ့အချစ်ရေး ပြန်ပြေလည်မှာတို့ သူဘာလို့ တထစ်ချ
ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒါကတော့”

“နင် ထပ်အပြစ်ရှာပြီး ငြင်းဦးမလို့လား၊ ဟွန်း သူ့ဘိုင်
အိုဂရပ်ဖီကို သင်တန်းစာရေးဆီက ငါတောင်းကြည့်ပြီးပြီ၊ မထင်
မရှား တောနယ်ရဲ့ မိဘခွဲဂေဟာတစ်ခုကနေ သူလာတာ၊ သူ့နေရပ်
လိပ်စာက စင်ကာပူနဲ့ ပတ်သက်စရာမှမရှိတာ”

“အနမ်း”

တိတ်တဆိတ် နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းကို
ခါးစည်းခံနေရသော အတိုင်းအတာက ကျိုးပေါက်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။
ပါးရဲ့ ကျယ်လောင်သော ခေါ်သံကြောင့် ဆွေဆွေက ဟဲ့ခနဲ
ဟန့်ပေမယ့် အခြေအနေက လွန်လျက်။ အရှေ့က အုပ်စုကတော့

ပါးရဲ့နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပုံက အလွန် တကြား။

“ဆောရီး...ညီမ၊ အဲဒီ ညီမပြောတဲ့လူ၊ သူ့ကို တို့တွေ ချင်လို့၊ သူဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့လို့ရမလဲ”

“ရှင်”

“အနာဂတ်ကို ကြိုသိတဲ့သူလေ”

“ဪ...သူ့ကို အစ်မသိလို့လား”

“အင်း...ဆိုပါတော့၊ တို့တွေချင်လို့”

ဆွေဆွေကတော့ ပါးရဲ့ အလောတကြီးနိုင်မှုကို မဟန့် တားနိုင်တော့။ အနမ်းနှင့် ပါးကို ဆုံတွေ့စေချင်ပြီ။ ပါးအတွက် အနစ်နာခံသွားသော အနမ်းကို သူမလည်း တွေ့ချင်ပါသည်။ နင်းမွန် မချင့်မရဲ ရေရွတ်သလိုမျိုးပေါ့။

“ဂေဟာမှာ ငါတို့နဲ့အတူ နေကတည်းက အနမ်းမှာ အဲဒီလို အစွမ်းတွေရှိမှန်းသိရင် ကြိုပြီးပြောခိုင်းပါတယ်၊ တစ်နေ့ ငါတို့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ရှားပါးကတော့ ရှင်းပြသား။

“အဲဒီလို အကြားအမြင် မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူနဲ့အနီးကပ် ရှိနေပြီး ထူးခြားတဲ့ စိတ်အာရုံထဲ လှုံ့ဆော်လာမှ သူလည်းပြောနိုင် တာမျိုး၊ နင်တို့မေးတိုင်း သူ မဖြေနိုင်ဘူး”

အခုကြားရသောတစ်ယောက်က အနမ်းများလား။ ဆွေဆွေတောင် ဒီလောက်အထိ စိတ်ဝင်စားပြီး ပြန်တွေ့ချင်လျှင် ရှားပါးကတော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ သူမက နဂိုကတည်းက အနမ်းကို တွေ့ချင်စိတ်နှင့် အသက်ဆက်ခဲ့သူ။ ဆွေဆွေက ပြောသမျှကို နားစွင့်နေဆဲမှာပဲ...

“အစ်မက သူ့နာမည်တောင် သိနေတာပဲ၊ သူရှိတဲ့နေရာ တို့ မသိဘူးလား”

“ဒါဆို သူက အနမ်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပေါ့”

“အင်းလေ...လူမှားစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါမျိုးက တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်တောင် မှည့်တတ်တဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နတ်ထားရမယ့် နာမည်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနာမည်က မေ့ဖို့မှ လွယ်တာ”

“ဟား...ဟား မိဖိုးတို့က အနမ်းသြဝါဒအတိုင်း ပြန်ပြော

နေပြန်ပါပြီ”

ကောင်မလေးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ဝိုင်းရယ်ကြပေမဲ့ မရယ်နိုင်တာ ပါးတစ်ယောက်တည်း။ ဒါမျိုးစကားကို ပါးကြားဖူးခဲ့သည်လေ။

“ကဲပါ ပြောပြလိုက်လေ၊ အစ်မကိုကြည့်ရတာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သိတဲ့ပုံပဲ”

“အေးလေ...နာမည်တောင်သိနေတာကို၊ ပိတောက်တို့က ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကိုက လျှောက်မပြောရဘူးဆိုလို့”

အိုး...ပါးတုန်းကလည်း အနမ်း ဒီလိုပဲ ပိတ်ပင်ဖူးတာပဲ။

“တို့တွေနဲ့ အဲဒီအနမ်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူက အနမ်းကို လိုက်ရှာနေတဲ့သူ”

ဆွေဆွေက ကြားဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆို အစ်မကလည်း မိဘမဲ့ဟောက”

“ဟုတ်ပါတယ် တို့က”

“ရှားရှားပါးဆိုတာလားဟင်”

ပိတောက်ဆိုသော ကောင်မလေးက မျက်လုံးအဖြူးသားနှင့် မေးသည်။ ပါးက ခေါင်းညိတ်ပြမှ...

“ဟဲ့...ဒါဆို အစ်မကိုရှာနေတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့၊ အစ်မကိုက ဒီမှာ ရှားရှားပါးရှိမှန်း သိတယ်တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှန်း မသိဘူးတဲ့”

“ကဲ...ငါမပြောဘူးလား ဇော်ဇော်၊ အဲဒီအစ်မကိုရဲ့ အာရုံခံစွမ်းအားက အရမ်းထူးဆန်းပါတယ်လို့၊ ဒီအစ်မက အကောင်းဆုံးသက်သေပဲ”

အချင်းချင်း လှည့်ပြောနေပြီးမှ...

“ဒီအထပ်မှာ ဆင်းတော့မှာ”

“တို့ကို သူရှိတဲ့နေရာလေး”

ဓာတ်လှေကားတံခါးက ပွင့်သွားပြီ။ ငါးယောက်အုပ်စုက ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ အပြင်ဘက်ဆီ ခြေချရင်း...

“ဟိုးအပေါ်ဆုံးက ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ အစ်မကိုထိုင်တတ်တယ်”

ပါးလက်တွေက ဓာတ်လှေကား ခလုတ်တွေကို နှိပ်ရန်
အလှမ်း...

“ဪ...အခုတော့မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ အစ်ကိုရှိတာက
ညနေပိုင်းမှ”

“ညပိုင်းအထိ ရှိတယ် အစ်မ”

သတင်းပေးသံအဆုံးမှာ ဓာတ်လှေကားတံခါးက ဖြိုပိတ်
သွားပြီ။ တာဝန်ကျေလှသော ဓာတ်လှေကားက အထပ်မြင့်တွေဆီ
တရွေ့ရွေ့တက်သွားပေမဲ့ ပါးရဲ့စိတ်တွေကတော့ အလုံပိတ်
ဓာတ်လှေကားထဲ ရှိနေသည့်အတိုင်း ယနေ့ထိ အတိတ်ထဲက
ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ...

“ငါတို့ ဖြန်ဆုံကြပြီ ဆွေဆွေ၊ ဒီည ငါတို့ဖြန်ဆုံပြီ”

ပါးရဲ့အသံက ဝမ်းသာခြင်းကြောင့် အဖျားခတ်မှာ
တိုးတိတ်တုန်ခါလျက်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၄)

“ပါး”

အနမ်း နှုတ်ဖျားမှ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်သွားသည်။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆောင်းနှင်းမှုန်တို့ အံ့ဆိုင်းနေတာမျိုး။ မိုင်းယုယု
မှုန်ရှိသည့်အထဲ ပါးက အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ် ဂါဝန်က ဒူးဖုံးရုံ၊
လည်ပင်းပြဲပြဲ လက်မောင်းနား အဖောင်းလေးက အနားပတ်စည်း
ထားတာကြောင့် နနယ်သော ကလေးအသွင်နှယ်။ သူကသာ
ပါးကိုကြည့်၍ မြင်နေရသည်။ ပါးက သူ့ကိုမမြင်။ နဖူးအထိချ
ထားသည့် ရှေ့ဆံပင်တွေနှင့် ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်အလိမ်လေးတွေက
ပါးမျက်နှာကို ပိုချစ်စဖွယ်ကောင်းစေသည်။

“အနမ်း”

ပါးက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ သူ့ကိုခေါ်တော့ အနမ်းက ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ဖျတ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြန်တည်သွားပြီး...

“မဟုတ်သေးဘူး ပါး၊ ငါက ဒီမှာလေ”

သူ လှမ်းဆော်လည်းမကြား။ ပါးရှေ့တည့်တည့်မှာ သူ့ကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေသူကို သူမက အားပါးတရ ပြုံးပြရင်း...

“ငါ နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ”

ကြည့်စမ်း...ဒါ ပြောနေသောသူက သူမမဟုတ်တာ။ ပါး လူမှားပြီးပြောနေတာ။ ပါး သူ့ကိုမတွေ့ဘဲ တွေ့တဲ့သူကို အနမ်းလို့ယုံနေတာ။ အနမ်းက ချက်ချင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလာပြီး လူက ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်လှုပ်ရှားလာရတာ...

“ဟင့်အင်း...နင် မှားမယ် ပါး၊ အဲဒါ အနမ်းမဟုတ်ဘူး၊ အနမ်းက ဒီမှာ၊ ငါက ဒီမှာ”

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ မစ္စတာ”

ဝိသစ္စာကြားရသော အင်္ဂလိပ်စကားသံကြောင့် အနမ်း

ဖျတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ဝိညာဉ်တွေ ပူးချည်ခွာချည်ဖြစ်ပြီးမှ အသိစိတ်က သူ့ထံပြန်ဝင်လာ၏။

“နေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

လူမျိုးခြား ဝိတ်တာလေးအား သူက ပြုံးပြရင်း ကိစ္စမရှိကြောင်း ပြန်ပြောကာ ချေးစေးတွေ ထွက်နေသော မျက်နှာကို တစ်စူးစဖြင့် တရကြမ်း ပွတ်တိုက်ပစ်သည်။ ဆိုဖာကျောမှီမှာ ကိုယ်ကို ပက်ခနဲ ဖိချတော့ မှန်အကြည်ကြီးတွေကြားမှ မိုးထိအောင် မြင့်မားသော အထပ်မြင့် အဆောက်အဦတွေကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ကြပ်။ မြင်ရသော အာရုံထဲမှာ ပါးရဲ့ လူမှားရွေးချယ်ခြင်းကြောင့် သူက ခေါင်းအသာရမ်းရင်း...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်း စိတ်စွဲတာပါ၊ ဒီလောကမှာ အနမ်းဆိုတာ လူစားဝင်လို့မရတဲ့ တစ်ယောက်သောသူ၊ အိုကေ”

တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး ရနံ့သေ အငွေ့ပြယ်နေသော အေးစက်စက်ကော်ဖီကို သူ တစ်ကြိမ်တည်း မော့ချရင်း တွေးဖြစ်တာက ပစ္စုပ္ပန်ကို တစ်ခါတည်း မော့ချခွင့်ရလျှင် အနာဂတ်သည်

ဗလာချည်း ကျန်ရစ်မလား။

သူသိချင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုအရာဂတ်မှာ သူနှင့်အတူ
ပါး ပါဝင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

အခန်း (၅)

မီးညိုရောင် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ရောက်တာနှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဒရမ်သံ မြူးကြွကြွနှင့်အတူ ပါးအတွက် စိမ်းသက်
သော သီချင်းတစ်ပုဒ်။ ရောက်သည့်နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး ပါးက
တီးလုံးသံနှင့်အတူ တစ်ဆိုင်လုံးကို ဆုအကဲခတ်တာက အံ့ဩလွန်း
၍ပါ။

တစ်ဆိုင်လုံး၌ ပန်းနုရောင်နှင်းဆီတွေ ဆေးသလို နှင်းဆီ
ရနံ့က လူကိုကြွေချင်အောင် ဆွဲဆောင်သည်။ လူရှင်း၍ မီးမှိန်မှိန်
လေးသာ တွန်းထားသော ဆိုင်လေးဟာ မှန်ချပ်အကြည်ကြီးမှု

တစ်ဆင့် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ညရောင်တွေ၊ စီးရောင်လက်နေသော မိုးမြင့်
သည့် အဆောက်အဦးတွေအား လှမ်းမြင်နေရ၏။ ပါးက ပခုံး၌
လွယ်ထားသည့် အညှိုးရောင် အိတ်ကြိုးကြီးအား လက်တစ်ဖက်နှင့်
ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း အကဲခတ်မဆုံးခင်မှာပဲ သီချင်းသံက ကြားရ
သော တီးလုံးမြူးမြူးကြားမှာ ထွက်ပေါ်လျက်။

မှောင်ပြီဆို လူတွေကို မြင်ရုံနဲ့ ငါအတွင်းစိတ်က
ခြောက်လှန့်လို့ xxx ဒါဟာ နင်မရှိတဲ့နောက် ငါ့ကမ္ဘာ xxxx

တစ်နေရာမှာ xxx နင်လွယ်ကူစွာ ပျော်နေမလား xxx
ငါ အမြဲတမ်းပဲ စိုးထိတ်လို့ xxxx ဒါဟာ နင်ထားခဲ့တဲ့နောက်
ငါ့ကမ္ဘာ xxx အပြောင်းအလဲတချို့တွေကြား xxxx နင် အသား
ကျလို့နေလား xxxx

အိပ်မက်ဆိုးများမက်ကာ xxx ငါ လန့်နိုးတတ်လို့ပါ
xxx နင်ရှိတဲ့ဟိုးအရပ်က xxxx

နင် ပြန်ခဲ့လိုက်ပါ xxx ငါတစ်ယောက်တည်းဘဝမှာ
xxx အို ယောင်ရမ်းပြီး xxx ညည လန့်လန့်နိုး xxx
နင်ဆာချာစဉ်းစားပါ xxxx ငါ တစ်ယောက်တည်းဘဝ

မှာ ဘာလုပ်လုပ် မင်းပါ နေရာတကာ xxx

နင် ပြန်ခဲ့လိုက်ပါ xxx

လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော သီချင်းသံသည် မြူးကြွသော
တီးလုံးသံနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲ၌ ပျံ့လွင့်၍နေသည်။ ပါးက စာသား
တွေကို နားစိုက်ထောင်ရင်းက ဒီသီချင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းကို သဘော
ပေါက်လာသလို ရင်ထဲ တလိုက်လိုက်တက်လာခြင်းက ဝမ်းနည်း
ခြင်းမဟုတ်ပေမဲ့ မျက်ရည်က ဘာကြောင့် အိုင်ထွန်းလာလဲ မသိ။

အို...ဘာလုပ်လုပ် မင်းပါ နေရာတကာ xxxx

နင်စရာ xxx ဘယ်အခါဆို အလွယ်တကူနဲ့ မင်းအတွက်
အသင့်ဖြစ်လို့ xxx ဒါ ဟိုအတိတ်က တို့ဘဝပါ**

ကြားရသောသီချင်းက ပါးအတွက် တကယ်ပဲ အတိတ်
ကို ပြန်သတိရလာသည်။ အစိမ်းရောင်ရနံ့တွေ ရောထွေးသော
မြက်ခင်းစိမ်းထဲ အတူလက်ချင်းတွဲပြီး ပြေးခဲ့ကြတဲ့ အနမ်းနှင့်သူမ။

လေငွေ့တိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျသော ခရေပန်းတွေ
နှင့် ကြပ်ကပ်ဆွေကစားခဲ့ကြသည့် နံနက်ခင်းတွေ။

ဘယ်အချိန်မှာ ငါမျှော်သလို xxx ပြန်လာမလဲ xxx

စိတ်ကူးများနဲ့ ××× မွန်းကြပ်လို့ ××× မေးခွန်းများကြား ရူးမတတ်
ပါ×××

အို...ငါလည်း ရူးမတတ်ပါပဲ အနမ်းရဲ့။ အတူရယ်မော
ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေကို သတိရတိုင်း အတူရှိခဲ့တဲ့ ငါ့မွေးနေ့ကို
ရောက်တိုင်း နင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေကို ငါ
သတိရတိုင်း။

“အ...နမ်း”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပါးက တိုးဖွဖွခေါ်ရင်း...

“နင့်ရှိနေမလား အနမ်း၊ ငါ့ကို မမှတ်မိတော့တာလား၊
ငါ နင့်ကို ရောက်တဲ့နေရာတိုင်း ရှာနေခဲ့တာပါ။ နင့်ကို ငါ
အမြဲသတိရနေခဲ့တာ၊ နင်ထွက်လာခဲ့ပါ အနမ်းရယ်၊ ငါ နင့်ကိုရှာရ
လို့ ငါမောနေပြီ၊ ငါ နင်နဲ့တွေ့ချင်နေတယ်”

“ငါလည်း နင့်အတိုင်းပါပဲ”

အသံက ပါးရဲ့နောက်ပါးမှ။ ပါး ကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်
ရပ်သည်။ ပါး တွေ့ရသူက...

“ဟင်...နင်”

ရုတ်တရက်မို့ နှုတ်ဆက်မို့ စကားရှာမရဘဲ ပါးက ရှေ့မှာ
ရပ်နေသူကို ကြောင်အလေး ငေးနေမိသည်။ ပါးရှေ့က လူရွယ်
ကလေးက ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်သောအခါ ချိုသောမျက်နှာလေးနှင့်
အတူ ဆံပင်တိုထောင်ထောင် ကိုင်းအမည်း မျက်မှန်လေးထောင့်
အကြည်လေးအောက်က မျက်ဝန်းတို့ မှေးမှိတ်သွားသောအခါ...

“အ...နမ်း”

“နင် ငါ့ကို မှတ်မိတယ်ပေါ့”

အနမ်းက အပြာဖျော့ဖျော့ရှုပ်အင်္ကျီကို ဘောင်းဘီအပြင်
ထုတ်ဝတ်ထားသည်။ အရင်ကထက် အရပ်ကြီးပိုရှည်လာကာ
လူကတော့ အရင်ကလို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ ပါးက အားရအောင်
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးမှ ဆွေဆွေနုနုပေါက်တော့မလို ဟန်ပြင်
လိုက်။ အားမလို အားမရနှင့် အနမ်းကို ရိုက်ဟန်ပြင်ကာ လက်ဖဝါး
တွေကို ပြန်ဆုပ်လိုက်နှင့် တုန်လှုပ်ခြင်းတွေထဲမှာ ဝမ်းသာခြင်းတွေ
က ရောစွက်လို့။

“ကြည့်စမ်း...တွေ့တာနဲ့ ရန်စကား အရင်စပြောတာ
နင်၊ နင့်ကို မေ့စရာလား၊ မမှတ်မိစရာလား”

“မသိနိုင်ဘူးလေဟာ၊ ခုနစ်နှစ်တောင် ကြာသွားတော့”

“နှစ်ခုနစ်ဆယ်ကြာလည်း နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့အသက် တစ်ခါရှူတိုင်း နင့်ကို သတိရနေတာဆိုရင် နင်ယုံမလားဟင် အနမ်း”

စကားသံတွေရဲ့ အဖျားခတ်က တုန်ယင်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲ စိစွတ်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို လျစ်လျူရှုထားလည်း မျက်ရည်ပူတွဲက မျက်တောင်ဖျားဆီမှ လျောချချန်ဆင်းရန် တာရှည်လျက်။

“ဟော...နင် ငိုပြန်ပြီလား၊ ဒီအချိန်က ငိုရတော့မဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး ပါးရဲ့၊ ငါတို့ ပျော်ရတော့မဲ့အချိန်”

“ငါငိုတာမဟုတ်ဘူး၊ မျက်ရည်က အလိုလိုနေရင်း”

“အလိုလိုနေရင်း ကျချင်တဲ့ မျက်ရည်တွေကို နင်သိမထားတော့ ဒီမှာ”

ဖျတ်ခနဲ သူမလက်ဖျားတွေကို အနမ်းက ဆွဲယူရင်း ထွေးဆုပ်ထားတော့ ရုတ်တရက်မို့ ပါးက လန့်ပြီး လက်ဖျားတွေကို ပြန်ရုန်းသည်။ မျက်မှန်အောက်က တလက်လက်တောက်

နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အနမ်းက သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မရုန်းနဲ့”

အမိန့်သံဆန်ဆန် ပြောတော့လည်း ပါးမှာ မလွန်ဆန်နိုင်။

ရှက်ရွံ့ခြင်းက သွေးကြောတွေထဲ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားဆီမှာ နွေးထွေးရှိန်ဖိုစေလျက်ကပ်...

“ဆိုင်ကြီးထဲမှာ အနမ်းရယ်”

“ရှိတဲ့လူက နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း”

“တကယ်”

မယုံသလို ပါးက မျက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်မေးတော့ အနမ်းက မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း...

“တခြားလူ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့လဲ”

ဒီတော့မှ ပါးက ခေါင်းလေးချာချာလည်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း...

“အင်းနော်...ဘယ်သူမှလည်းမရှိ”

“တမင်လုပ်ထားတာ”

“အယ်”

“နင် ငါ့ဆီ ဒီနေ့ရောက်လာမယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေတာ”

“ဒါနဲ့များ အနမ်းရယ်၊ ငါ့ကို အကြာကြီး ခွဲထားရသလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြောပေမဲ့ ပါး စိတ်ဆိုး၍ မဟုတ်ပါ။ အနမ်းကတော့ သူမလက်ဖျားတွေကို ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သူမကို ဆွဲသွင်းဖက်ထားတော့ ပါးက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသေးတာ။ ဒါကို သဘောကျသလို အနမ်းက ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီးမှ သူ့ပါးနှင့် သူမနဖူးပြင်ကို ဖိကပ်ထားရင်း...

“နောင် ဘယ်တော့မှ မခွဲတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ကစလို့ နင်နဲ့ ငါက အမြဲတမ်း နီးနေရမှာ”

အနမ်းအသံက တိုးပေမဲ့ စူးရှသေးမျှင်စွာ ပါးရင်ထဲ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံးအထိ တိုးဝင်သွားပြီးမှ...

ပါးလည်း တကယ် သူနဲ့ထပ်မခွဲချင်...

❖ ❖ ❖

အခန်း (၆)

“လက်ထပ်ဖို့က မစောလွန်းဘူးလား ရှားပါးရယ်”

“အေးလေ... ဖြန်တွေ့ကြတာမှ တစ်လပ်ရှိသေးတာကို”

“တစ်လအတွင်း လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုတာ ဒါ ကလေးကစားတာမဟုတ်ဘူး ရှားပါး၊ သူစိမ်းနှစ်ယောက် ပေါင်းကြတာ၊ တစ်နေ့ပေါင်းလို့ နှစ်ထွက်လာတဲ့အထိ အိမ်ထောင်ရေးက ပုံသေနည်းမကျဘူးနော်”

“ငါနဲ့အနမ်းက အခုတွေ့ အခုလက်ထပ်ကြတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့တွေ့ခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ”

“ဒါပေမဲ့ နှစ်ချိပြီး ကွဲကွာသွားတာလည်း နင် ထည့်တွေးလေ”

ပါးက အနက်ရောင် ကတ္တီပါစ ခင်းထားသည့် ဗန်းလေးပေါ်မှ စိန်ပွင့်တွေကို အကြီးအသေးလိုက် နေရာချပြီး ဘယ်ကံပုံဖော်ထားသည့် ဒီဇိုင်းမှ အကြည့်ကိုခွာရင်း ခေါင်းမောကာ ဇက်ဘယ်ညာချိုးပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ဂေဟာက ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ရက်နှင့်အတူ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရန် ရန်ကုန်ကိုလာတိုင်း နှင်းမှုန်က ပါးအိမ်၌တည်းတာ ထုံးစံ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အကြောင်းမကြားဘဲ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်မဟုတ်၊ ဘာပစ္စည်းမှလည်း ဝယ်စရာမရှိဘဲ ရောက်လာတော့ ပါးက တအံ့တဩတွေတောင်ဖြစ်လို့။

“နှင်နဲ့အနမ်း လက်ထပ်တော့မလို့ဆို”

ဒီခေါင်းစဉ်နှင့် ရောက်လာသော နှင်းမှုန်က အနမ်းနှင့်သူမပြန်ဆုံပြီးချိန် ဂေဟာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်သွားကတည်းက...

“အနမ်းကို ဒီလိုရုပ်လေး ဖြစ်လာမယ်လို့ တွေးဖူးပေမဲ့ ငါတို့သိတဲ့အနမ်းနဲ့မတူသလိုပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ကွဲနေလဲမသိဘူး”

လို့ သံသယစကားဆိုခဲ့သူ။ ပါးကတော့ ထိုစကားတွေ ကြားရတိုင်း ခေါင်းမောကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း...

“ခုနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ကျင်လည်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရပ်တည်ရမဲ့ ရှင်သန်မှုထဲမှာ အနမ်း ပြောင်းလဲသွားတာ သဘာဝကျသားပဲ”

ပါး ပြောခဲ့တာကြောင့် ဆွေဆွေနှင့် နှင်းမှုန်က အသာတကြည် လက်မခံချင်ပေမဲ့ ငြင်းဆန်စရာစကားကတော့ နည်းပါးသွားပုံရသည်။ အခုလည်း ပါးနှင့်အတူနေ ဆွေဆွေက သတင်းလှမ်းပို့၍ နှင်းမှုန် ရောက်လာတာ ဗြန့်စားကြီး။ ရောက်ကတည်းက ပြောသမျှ ခေါင်းစဉ်က သူမနှင့်အနမ်းရဲ့ လက်ထပ်ရေးအစီအစဉ်မှ မထွက်နိုင်သေးသောအခါ...

“ပြီးတော့ နင်တို့က ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး အကျဉ်းချုံးမှာဆို”

“အေးလေ နှင်းမှုန်ရဲ့၊ အနမ်းက တခမ်းတနားကြီးမှ မလုပ်ချင်တာ၊ သူမလုပ်ချင်တာလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ငါတို့မှာ နှစ်ဖက်မိဘမှ မရှိတာ”

“နင့်မွေးစားအဖေနဲ့ အမေကရော”

“အန်ကယ်တို့ကလည်း အနုပညာမည်ကြီးတာနဲ့ အားလုံး အနမ်း သဘောကျ စီစဉ်တဲ့ဟေ့၊ ဟိုကအလုပ်တွေ ချက်ချင်း လက်စမသတ်နိုင်သေးတော့ အခုလာလို့မရဘူးတဲ့၊ ဒီနှစ်ကုန်ပိုင်းမှ ပြန်လာမှာ”

ဆွေဆွေက မဲ့ရွဲ့ဝင်ဖြေရင်း...

“အဲဒီအနမ်းလည်း ဘာဆေးတွေ အောင်သလဲ မသိပါဘူး၊ သူ့ရုပ်မမြင်နဲ့၊ သူ့နာမည်ကြီးတာနဲ့ကို အားလုံးက အိုကေ၊ ဝဲ(လ်)ကမ်းဖြစ်နေကြတာ”

“သဘောပေါက်လေ၊ အားလုံးထဲမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ”

ပြီးစိန်နှင့် ပါးက အလုပ်စားပွဲမှထကာ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အစိမ်းရင့်ပေါ် ရွှေရောင်အခက်အနွယ်တွေ ပါသည့် ဂါဇ်ပျော့ပျော့ပေ ပန်းချိတ်ရုံ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းဖို့ ဝင်းသောအသားရောင်က ပို၍လင်းထွက်လာသည်။ နဖူးထိ ချထားတဲ့ ရှေ့ဆံပင်လေးတွေနှင့် ပန်းကျော်ရုံ အဖျားနားက အတွန့်အလိမ် ဆံနွယ်ခွေ

များကြောင့် နှင်းမှုန်တို့အမြင်မှာ ပါးက သိပ်လှပါသည်။ ထိုအလှဟာ ပူပြင်းစူးတောက်နေသော အလှမျိုးမဟုတ်ဘဲ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးဆန်ဆန် အပြစ်ကင်းစွာ လှပခြင်းမျိုး။ ထို့ထက်ပိုဆိုးတာက ရိုးသားခြင်းဖြင့် အမြဲကြည်လင်နေသော ပါး။ မျက်ဝန်းတွေက မျှော်လင့်ခြင်းကြောင့် ပိုတောက်ပလာကာ အနမ်းအတွက်ဆို ဘာမဆို ပုံချစွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိနေခြင်းတွေကြောင့်ပဲ။

နှင်းမှုန်က ပါး မမြင်အောင် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း...

“ဒီလိုမြန်မြန်ကြီး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တာလည်း အနမ်းပဲ မဟုတ်လား”

ပါးက ဆတ်ဆန် ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း...

“ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း သူနဲ့မခွဲချင်တော့ဘူးဟာ၊ အဟွန်းအနမ်း အရင်စပြောတာပဲ ငါက ကျေးဇူးတင်နေရမှာ၊ နို့ဖို့ ငါက မိန်းကလေးလေ၊ အရင်စလိုမှ မကောင်းတာ”

“ဒါဖြင့် အရာရာ အနမ်းသဘောပေါ့”

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် နှင်းမှုန် မေးသလဲဆိုတာ ပါးသိပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စိုးရိမ်ပေးမှုအတွက်လည်း ပါး ကြည်နူး

မိပါသည်။ မိသားစုအရင်းအချာမရှိသော ပါးအတွက် ဒီသူငယ်ချင်းတွေက ရွေးထွေးခြင်း ခံစားချက်ကို အပေးနိုင်ဆုံး။ သို့ပေမဲ့ အနမ်းကျတော့။ ပါးက မျက်တောင်တွေ မှိတ်ကျသွားအောင် ရယ်ရင်း

“သူ ငါ့အနား ပြန်ရောက်လာကတည်းက အရာအားလုံးကို ငါ မျက်စိမှိတ် နားပိတ်ထားမှာ”

“ဘာ”

နှင်းမှုန်က အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ဆွေဆွေက မတတ်နိုင်ဆိုသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းခါရင်း ပခုံးစုံတွန့်၏။ ပါးကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့်ကိုယ်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ငါ့ဘဝမှာ လိုတရဲတာ အနမ်းကြောင့်၊ အားလုံး သူဖန်တီးပေးခဲ့တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ဖြည့်ဆည်းရမယ့်အလှည့်၊ မာမီတို့ရဲ့ သေတမ်း စာထဲမှာလည်း အမွေတွေက ငါနဲ့အနမ်းအတွက်၊ ပိုင်ဆိုင်မှုက တစ်ဝက်စီဆိုပေမဲ့ အနမ်းပဲ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဦးစီးရမှာ”

“ဒါဖြင့် နင်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဟွန်း...ငါက အနမ်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မပေါ့”

ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောနေသော ပါးကိုကြည့်ရင်း ဆွေဆွေ

က သက်ပြင်းရှိုက်ကာ...

“ငါတော့ မနိုင်တော့ဘူး နှင်းမှုန်”

“မနိုင်လည်း ပစ်ချလိုက်တော့၊ နှင်းမှုန် ဒီည ဒီမှာပဲ နင်အိပ်နော်၊ ငါတော့ လစ်တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

ပါးက နံရံပေါ်ရှိ ခလုတ်လေးကို လှမ်းနှိပ်ရင်း...

“အထွေး ငါ့ရဲ့အပေါ်ထပ်ကုတ်အဖြူလေး ယူခဲ့ပေးပါ၊

ဪ ဦးမောင်ကိုပြော၊ ကားထုတ်ထားလို့”

လှမ်းအမိန့်ပေးပြီးမှ နှင်းမှုန်ဘက်လှည့်ပြီး...

“အနမ်းဆီ သွားမလို့”

“အနမ်းက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ မနေ့ကပဲ စိန်တိုက်မှာ စထိုင်တယ်လေ”

“နင့်ပိန်တိုက်မှာ”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး နှင်းမှုန်က အော်သည်။ ပါးက အခန်းထဲ

ဝင်လာသော ကောင်မလေးရဲ့ အသင့်ပြင်ကိုင်ပေးထားသော ကုတ်အဖြူထဲ လက်လျှို့ဝတ်ရင်း...

“အနမ်းလည်း ပိုင်တာပဲကို၊ ဒီညနေကြိုရင် ငါ

စိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေးထားတဲ့ကား ပြမလို့”

“အနမ်းမှာ ကားရှိသားပဲ”

အခုမှ ဒီအစီအစဉ်ကို သိပုံရသော ဆွေဆွေက လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ထပြောသည်။ ပါးက YSL တံဆိပ် ဝိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဖုန်းကို ဆွဲယူရင်း...

“အနမ်းကားက Great ဂျစ်ပုလေးလေ၊ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် စီးတဲ့ကားက ဂျစ်ကားလေးလောက်နဲ့ တင့်တယ်ပါ့မလားဟ၊ အနည်းဆုံးတော့ CYGNUS လောက်မှပေါ့”

ပြောပြီး ကျော့ကျော့လေး ထွက်သွားသည့် ပါးကျော့ပြင် ကိုကြည့်ရင်း ဆွေဆွေတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အနမ်း လေးက အသက်ရှူသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်စွာ။

အချစ်စစ်တို့မည်သည် ဘယ်အခါမှ မဖြောင့်ဖြူးပါဘူး။ အနမ်းနှင့် ရှားရှားပါးအချစ်လမ်းက ဖြောင့်ဖြူးလွန်းနေတော့ ဒီအချစ် တွေ စစ်မှစစ်ရဲ့လားလို့ ဆွေဆွေတို့က စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇)

“မကြိုက်လို့လားဟင် အနမ်း၊ ပါးက ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဖြစ်သွားအောင် တမင် CYGNUS ကို ရွေးပြီးပေးတာ၊ အနမ်း မကြိုက်ရင်လည်း တခြားကားတစ်စီး ပြောင်းပြီး”

“ပြောမိလို့လား”

“ဟင်”

“မကြိုက်ဘူးလို့လေ”

ပါးက အနမ်းမျက်နှာပေါ် အဖြေရှာသလို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်တာ စူးစူးစိုက်စိုက်မို့ သူက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြသည်။

ထိုအပြုံးကိုမြင်မှ ပါးက ဘဝင်ကျသွားဟန်ဖြင့် ရင်ဘတ်လေးဖီရင်း...

“တော်ပါသေးရဲ့၊ အနမ်းက ငြိမ်ကျသွားတော့ စိုးရိမ်သွားတာ”

“ကိုယ့်ငြိမ်ကျသွားတာ ဒီကားကို မကြိုက်လို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲဟင်”

ဘေးထိုင်ခုံမှာ တစောင့်လှည့်ထိုင်တော့ အနမ်းမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ခွင့်ရသွားသည်။ အဖြူပေါ် အပြာရင့်ရောင် လိုင်းစင်းသေးသေးလေးတွေပါသော ရှပ်လက်ရှည်က ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်းပင်(နံ)ရဲ့ အပြင်ကို ထုတ်ဝတ်တတ်တာ အနမ်းရဲ့စတိုင်။ ကားစတီယာရင်ကို လက်ညှိုးနှင့် တတောက်တောက်ခေါက်ရင်း လှုပ်ရှားမှုအလိုက် လက်ကောက်ဝတ်၌ ပတ်ထားသော ROLEX နာရီက သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်တန်သည်။ နားတစ်ဖက်တည်း၌ နှစ်ပေါက်ဆင့် ဖောက်ထားသော နားပေါက်မှာ ရွှေရောနားကွင်းနှင့် တစ်လုံးတည်းသော စိန်ပွင့်က ဘယ်လ်ဂျီယံတိုက်ထွက်စစ်စစ်။

အရည်အသွေးကောင်း၍ တန်ဖိုးမြင့်စိန်ထည်နှင့် ဝတ်သမျှ အဝတ်အစား စတိုင်(လ်)က မပြောင်းပေမဲ့ Brandက ပြောင်းသောအခါ အဝတ်အစားနှင့် ဖိနပ်တန်ဖိုးတင် သိန်းကျော်သည်။ ဒါကြောင့် ဆွေဆွေကပြောတာ။

“နေချင်းညချင်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပသွားတာများ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချတဲ့အတိုင်း”

“အဲဒါကြောင့် မာန်တက်ပြီး ငါတို့တောင် မေးတစ်ခွန်း၊ ခေါ်တစ်ခွန်း ဖြစ်သွားတာ ကြည့်တော့”

အနမ်းကွယ်ရာမှာ ဝေဖန်ရေးလုပ်တိုင်း နှစ်ယောက်က တက်ညီလက်ညီ။ အနမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကြောင့် ဒီလိုစိမ်းကားသွားမှန်း ပါး မသိပေမဲ့ အားလုံးကို ပြန်စည်းလုံးစေချင်သော စေတနာနှင့်...

“အနမ်းက နှင်းမှုန့်တို့၊ ဆွေဆွေတို့ကို သိမ်မရင်းနှီးတော့ သလိုပဲနော်”

မေးမိသည့်အခါ အနမ်းက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်...

“ဟိုးအရင်ကရော ရင်းနှီးဖူးလို့လား၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ

သူတို့မရှိခဲ့ဘူး ပါး၊ ငါအမြဲသတိရနေတာ၊ ငါ အမြဲတွေးနေခဲ့တာ မင်းအကြောင်းပဲ”

ဆိုလာတော့လည်း ကြည်နူးရတာ တစ်ဝက်။ စိတ်ထင်ရတာက မသုံးနှုန်းဖူးသော နာမ်စားတွေကြောင့်ဟုဆိုလျှင်။

“အရင်ကလို နင်နဲ့ငါပြောတိုင်း ပါးစိတ်ထဲ ပိုရင်းနှီးသွားသလို ခံစားရပေမဲ့ မင်နဲ့ငါကျတော့ အဟွန်း သူစိမ်းဆန်သွားသလိုပဲ”

စောဒကတက်မိတော့ အနမ်းက မျက်နှာညှိလျက်နှင့်...

“ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့က အဓိကလိုထင်ထားတာ၊ ဆုံကြပြီဆိုမှ အဓိကတွေက ပိုများလာပါလား၊ ပါး သိပ်လောဘမကြီးနဲ့၊ အလိုကြီး အရနည်းဆိုတဲ့စကားရှိတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

အနမ်း စိတ်ကွက်သွားမှာ၊ သူ ဒေါသဖြစ်သွားမှာကို မလိုချင်သော ပါးကပဲ လက်လျှော့ကာ အနမ်း စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ ယနေ့ထက်ထိ။

“မေးခွန်းတွေထုတ်ပြီးမှ အဖြေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တွေးချင်ရာတွေးနေတဲ့ပုံစံက အနားမှာရှိတဲ့လူကို စော်ကားနေတာနဲ့

အတူတူပဲ ပါး”

“အို...မဟုတ်တာ အနမ်းရယ်”

စိတ်မငြိငြင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပါ့မယ်ဆိုမှ အတွေးက မီးခိုးတန်းလို လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပါးက ကျိတ်အပြစ်တင်ရင်း...

“တွေးသမျှ အကြောင်းတိုင်းလည်း အနမ်းပါတာချည်းပဲ”

“ထားပါ၊ ဘာတွေတွေးလဲ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတာ မင်းစိတ်ဝင်စားရမယ်၊ အိုကေ ပါး”

ကိုယ်တွေ့ မင်းတွေက နင်နဲ့ငါ့လောက် နားဝင်မချိုပေမဲ့ မင်းနှင့်ငါ့ထက်တော့ နားထောင်ကောင်းသည်ဟု ခံယူထားသော ပါးက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ပြောလေ...အနမ်း၊ ပါးက အနမ်းကို စိတ်ဝင်စားပြီးသား”

“ကိုယ် ခရီးထွက်မလို့”

အနမ်းက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပုံသည် ကားရှေ့တည့်

တည့်ကိုကြည့်ရင်း အေးတိအေးစက်။ ပါးမှာသာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားပြီး...

“လက်ထပ်ခါနီးမှ အနမ်းရယ်”

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲ အနိပြန်လာမှာပေါ့၊ ကိုယ်
ဒီလောက် မျှော်လင့်ခဲ့ရတာ ကိုယ်က ဖျက်ဆီးမှာလား”

“ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲ အနမ်းရဲ့၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာ
လဲ၊ ပါးရော လိုက်လို့မရဘူးလားဟင်၊ ဘာကိစ္စမို့လို့”

“စပ်စုလှချည်လား ပါး”

လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သော အနမ်းကြောင့် ပါးက ငြိမ်ကျ
သွားတာ တအံ့တသြကြီးနှင့်ပါ။ လန့်ဖျပ်သွားသော မျက်ဝန်းတွေ
က ဝိုင်းစက်နေကာ မျက်တောင်ဖျားတွေ မျက်ခုံးရိုးမှာ ပင့်တက်
ပြန်ကား ထိကပ်နေသည်အထိ ပါးက ထူးဆန်းနေတဲ့အဖြစ်။ မေးရိုး
တွေ လှုပ်သွားအောင် အနမ်း အံ့ကြိတ်ပစ်တာလည်း သူမတွေ့ရ
သည်။ ဖျတ်ခနဲ ပါးကို စိုက်ကြည့်သော အနမ်းမျက်လုံးတွေက
အရောင်တစ်မျိုးဖြင့် စိုလက်တောက်ပခြင်းတွေထဲ ပါး ရင်းနှီးခဲ့သော
နူးညံ့ခြင်းတွေက အစရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးလျက်။

“အနမ်း...ပါး...ပါးက”

“ဆောရီးကွာ”

တင်းမာခြင်းတွေက ပိန်းကြာရွက်ပေါ် မတင်သော
ရေစက်တွေလို လျော့ကျသွားပြီးမှ...

“ကိုယ့်စိတ်တွေ လွတ်သွားပါတယ် ပါးရယ်”

ပါးလက်မောင်းရင်းတွေကို ဆွဲပြီးဖက်တော့ ပါးနှင့်သူက
ရင်ချင်းအပ်လျက်သား။ အနမ်းက သူမနားရွက်ဖျားတွေဆီ
သူနှုတ်ခမ်းများနှင့် မထိတထိ တိုးကပ်ရင်း...

“ကိုယ့် ဂေဟာကထွက်တော့ အတူတူ ကျောက်သွားတူး
တဲ့ ကိုယ့်ဆော်ဒါတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ပါး၊ အဲဒီ
အတွက် သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရမဲ့ဝတ္ထုရား ကိုယ့်မှာရှိတယ်၊ ကိုယ်သွားမှ
ဖြစ်မှာ”

“သွားပါ အနမ်းရယ်၊ ပါး မတားပါဘူး၊ ပါးက စိုးရိမ်
တာ”

“မစိုးရိမ်နဲ့၊ လက်ထပ်မဲ့နေ အနိပြန်လာမှာ”

အခုတော့လည်း စောစောက ဒေါသတွေကြီးခဲ့သော

အနမ်းမဟုတ်တော့သလို။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲခွာပြီး ပါးကို အပြုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်လျက် ပြောပုံက ရွန်းရွန်းစားစား။

“ပါးအိမ်ကို အနမ်း ဘယ်တော့ပြောင်းလာမှာလဲ”

“အင်း...လက်မထပ်ခင်ပဲပေါ့”

“အနမ်း ရက်ချိန်းတွေ များနေပြီနော်”

ပြီးကာ ပါးက မူနွဲ့နွဲ့လေးပြောတော့ အနမ်းက သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဟိုးအထဲအထိ ထွင်းဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“အင်း...ရက်ချိန်းမယူဘဲ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်မှာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင် အနမ်း”

ပါးမေးဖျားကို သူက လက်ခုံနှင့် ပင့်မော့စေလျက် တဖြည်းဖြည်း ငုံ့မိုးနီးကပ်လာသော အနမ်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးနှင့် ဝင်လေထွက်လေ ခပ်နွေးနွေး။ အဆမတန် အခုန်ဖြန်လာသော ပါးရင်သည် ချစ်စိတ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မကြည်ဖြူနိုင်သည့် ခြောက်ခြားစိတ်ကြောင့်ဟုဆိုလျှင်...

“ဟင်အင်း...အနမ်း”

သူ့ရင်ဘတ်ဆီ ပါးက မျက်နှာကို တိုးဝင်ပုန်းဝှက်ကာ ငြင်းတော့ အနမ်းထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံ ကြားရပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ်က နှုတ်ခမ်းနီအရောင်လှလို့ ကြည့်တာကို၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မရတော့ဘူး၊ မင်းငြင်းလိုက်တာ ကိုယ့်မာနကို ရိုက်ချိုးသလိုပဲ၊ ဒီနေ့မှ မင်းကို မနမ်းရရင် ကိုယ်နေလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သန်မာသော ချုပ်ကိုင်ခြင်းများကြားမှာ ပါးကို ဆွဲမော့ရင်း သူ့မနှုတ်ခမ်းဖျားဆီ ပေးအပ်သော အထိအတွေ့သစ်က နွေးထွေးမနေဘဲ အေးစက်စက်။

“မှတ်ထား...နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုမငြင်းနဲ့”

မတည်မငြိမ်း မျက်နှာနှင့် အနမ်းကပြောကာ မျက်နှာလွှဲသည်။ ပါးသည် လွဲသွားသော ဘေးတစောင်း သူ့မျက်နှာအား အသက်မဲ့သူလို ငေးရင်း...

အနမ်းရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းတွေက စနစ်တကျဆိုတာကို အတိအကျ ခံစားနေခဲ့ရသော ပါးအဖြစ်က ဘာနဲ့တူနေပါသနည်း။

အခန်း (၈)

“ပျော်ရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်...ပျော်ပါတယ် မာမီရဲ့”

“ဒက်ဒီတို့ ပြန်လာရင် သမီး ဒီထက်ပျော်ရမှာ၊ ဒက်ဒီက ဒီသားနဲ့သမီးကို မင်္ဂလာပွဲ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးချင်တာ”

“ဟုတ်ပါ၊ မာမီလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ မတတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ သမီးရဲ့၊ တတ်နိုင်တာမှ ဟိုတစ်ဖက်တောင် လွန်နေတဲ့သူတွေပဲကို၊ အခုတော့ လက်မှတ်ထိုးရုံနဲ့ အကျဉ်းချုံးလိုက်ရတာ”

“အနမ်းက မာမီတို့ကို ဒုက္ခမများစေချင်လို့လေ၊ ဟိုမှာ

ကလည်း အလုပ်တွေက ပစ်ထားလို့ ရတာမှမဟုတ်တာ မာမီရဲ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲကို”

“ကဲပါ မိရာ၊ သားနဲ့သမီး ပျော်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ မင်းမလဲ ဒါပဲ တဗျစ်တောက်တောက်”

“ဒါလင်ရာ ဒီသမီးလေးအတွက် မိဘနေရာကနေ တစ်သက် တစ်မင်္ဂလာတော့ လုပ်ပေးချင်တာပေါ့”

မာမီတို့ရဲ့ ငြင်းခုံသံတွေကို ဖုန်းထဲမှ ပါး အတိုင်းသား ကြားရသည်။ မာမီတို့ရဲ့ စေတနာကို သိရသည့်အခါ မျက်ရည်ပဲ လာသည်အထိ ပါး ယူကျုံးမရဖြစ်ရတာ အခါခါ။

“မိဘရင်းတွေ ရှိကြတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပါးရယ်၊ လူနှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတာပဲ၊ လူသိရှင်ကြားလုပ်မှ ပွဲလယ် တင့်မယ်ဆိုရင်လည်း နေပါတော့၊ မသိတဲ့သူတွေကို စိတ်မပါဘဲ ပြီးရယ်ပြတာမျိုး ကိုယ်မလုပ်ချင်ဘူး ပါး၊ မာမီတို့ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်”

ထို့ကြောင့် အရာခပ်သိမ်း အနမ်း သဘောကျဖြစ်ရန် ကြိုးစားမှုတိုင်းရဲ့ ရလဒ်က ပါးမှာ မုသာဝါဒတွေကို ဖောဖောသီကြီးစားမှုတိုင်းရဲ့ ရလဒ်က ပါးမှာ မုသာဝါဒတွေကို ဖောဖောသီ

သိ သုံးစွဲတတ်လာခြင်းပင်။ ဆွေဆွေတို့သာ အမှန်အတိုင်းသိက
အနမ်းအပေါ် နှစ်ထပ်ကွမ်း အမြင်ကြည်တာတွေ ဖြစ်လာမှာမို့

“ဒက်ဒီနဲ့ဇာမိ မလာအားဘူးဟ၊ အနမ်း စိတ်တိုင်းကျ
စိစဉ်ပါစေတဲ့”

အပြုံးမပျက် ပြောနိုင်ပေမဲ့ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခြင်းက
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေတဲ့အဖြစ်က
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံး။

“ဟေး...ဘေဘီ”

မာမိအသံက စူးခနဲ ဝင်လာတာမို့...

“ဟုတ်...မာမိ”

“အနမ်းရော ဘတ်ချလာနိုင်ကနေ ပြန်မလာသေးဘူး
လား သမီး”

ဆယ့်နှစ်နာရီကို ညွှန်ပြနေသော တိုင်ကပ်နာရီအား ပါး
က ယောင်ရမ်းမော့ကြည့်ရင်း...

“နည်းနည်းနောက်ကျမယ်လို့ ပါးဆီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်
မာမိရ”

လေသံကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရပေမဲ့ အနမ်း ပြန်လာ
သင့်ပြီလို့ စိတ်ထဲမှ ဇောင့်တမိတာ ညနေကတည်းက။ လက်မှတ်
ထိုးပြီးခဲ့တာ မနက်ဆယ်နာရီ။ ဒီအချိန်ကတည်းက အနမ်း
ထွက်သွားခဲ့တာမို့ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ကြားသမျှက ဆက်သွယ်မှု
ဧရိယာ ပြင်ပတဲ့။

“ဒီနေ့တော့ ခွင့်လွှတ်ထားပေးလိုက် သမီး၊ ဘတ်ချလာ
နိုင်က ဒီလိုပဲ၊ ဒက်ဒီတို့တုန်းက မနက်သုံးနာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်
လို့ ညည်းမာမိနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရတာ မနက်မိုးကိုလင်းရေပဲ”

“ကဲ...တော်ပါ၊ ဒီမှာ ကလေးတွေအကြောင်း မေးမလို့၊
ဆွေဆွေရော အိပ်ပြီလား သမီး၊ နှင်းမှုန်တို့ လင်မယားရော ဒီည
အိမ်မှာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...သူတို့ပင်ပန်းလို့ အိပ်ကြပြီ မာမိ”

“အိုကေ...အိုကေ၊ ဒါဆို မာမိသမီးလေးလည်း
အိပ်တော့၊ ပင်ပန်းနေပြီပေါ့၊ ဦးမောင်တို့ အထွေးတို့ကို အနမ်းလာ
ရင် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မှာထား၊ ဂွတ်နိုင် သမီး”

မာမိတို့က နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားမှ ပါးက ရွှေအိပ်ရောင်

အိပ်ရာခင်း ခင်းထားသည့် နှစ်ယောက်အိပ် မွေယာကြီးထက်မှာ ကိုယ်ကို ပစ်စလက်ခတ် လှဲချသည်။ ဖြန့်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ယောက် တည်း နေရမည့် ပါးအတွက် အဖော်ရရန် ဆွေဆွေကို အနားမှာ ခေါ်ထားခိုင်းတာ ပါး ဒီကိုပြန်လာကတည်းက။ အခုတော့...

“ဟောမှာလည်း အုပ်ချုပ်ရေးမျိုး လိုသတဲ့၊ ငါ အဲဒီမှာ ပဲ သွားနေတော့မယ် ရှားပါး၊ နင့်နားမှာ အနမ်းရောက်လာပြီပဲ” ဆွေဆွေပြောတုန်းက အရာရာ သမားရိုးကျပဲ ထင်ထား သည့် ပါးမှာ...

“မသွားပါနဲ့ ဆွေဆွေရယ်၊ အနမ်း ရောက်လာပေမဲ့ နင့်ကို ငါက လိုအပ်တုန်းဆိုတာ”

“နင့်လိုအပ်ပေမဲ့ အနမ်းကမှ မထားချင်တော့တာ”

ဟဲ့ခနဲ နှင်းမှုန်ကို ဆွေဆွေက လှမ်းတားပေမဲ့ နှင်းမှုန်က တော့ ပါးသိအောင် ဇာတ်စုံခင်းသွားခဲ့သည်။

“အခုချိန်မှာ အနမ်းက ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အရာရာ သူစီမံတဲ့အတိုင်း နာခံရမတဲ့၊ ဒီတော့ ငါတို့က ခေါင်းညိတ်ရုံအပြင် တခြားဘာမှမရှိတော့တာ”

“ဟောနဲ့ဒီက ဝေးတာမှမဟုတ်တာ၊ နှင်လာခဲ့ပေါ့၊ ငါလည်း မကြာမကြာ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်”

အနမ်းတစ်ယောက် သူမနားရောက်လာရန် ပါးဘေးနား က အလိုအပ်ဆုံး အရာတွေ ဖယ်ထုတ်ပစ်ရတဲ့အထိ။ အနမ်းက ရက်စက်သည့်သူလား။

လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဆီက အနမ်းကို ပြန်၍ ခေါ်ယူ သောအခါ ပစ္စုပ္ပန်က အနမ်းသည် အရင်က အနမ်းနှင့်မတူသော ကွာခြားချက်က များစွာနှင့်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၉)

“ဟယ်...ဆယ့်တစ်ရာရှိတောင် ထိုးပြီ”

ပါးက ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထရန် စဉ်းစားရင်း အခုမှ အတွေးထဲဝင်လာတာ အနမ်းအကြောင်း။

“အနမ်း”

နှုတ်ဖျားမှ လွတ်နေခေါ်ပြီး အနမ်း အိပ်ရာမည့်ဘက်အခြမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြန်ပြူးနေသော အိပ်ရာခင်းနှင့် အရာမယွင်းသော ခေါင်းအုံတို့က လူတစ်ယောက် အိပ်စက်ခြင်းမပြုထားတာကို ဖော်ပြနေသယောင်။ ပါးက တစ်ချက် မျက်မှောင်လေးကုတ် စဉ်းစားရင်း...

“ဒါဆို ညက အနမ်း ပြန်မလာဘူးပေါ့၊ ငါ့နှယ် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ သတိလက်လွတ်နဲ့”

ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖုရင်း တိုးတိုးရွတ်ကာ ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ လျှပ်စစ်ဘဲ(လ်)လေးကို လှမ်းနှိပ်သည်။ ဒါ အိမ်အကူ အတွေးတို့၊ မရွေ့တို့ကို ခေါ်သော ပါးတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ။ အိမ်ကြီးက သုံးထပ်မို့ ပါးက အရေးအကြောင်းရှိတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်ချက်တွေ ရှိလာတဲ့အခါမျိုးဖြစ်ဖြစ်မှာ ဒီဘဲ(လ်)လေးကို နှိပ်ခေါ်တတ်သည်။ အောက်ထပ်၌ ဘဲ(လ်)သံ မြည်တဲ့အခါ ပါးရဲ့ ခလုတ်ဘေး မီးနီလေးက လင်းလာစမြဲ။ ထိုအခါ အတွေးတို့က မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပါး အခန်းဆီ ရောက်လာတာ ထုံးစံ။ အခုတော့ မီးနီက လင်းမလာတာမို့...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပျက်နေတာလား၊ ကျစ် အရေးထဲ ကွာ ညအိပ်ဂါဝန်ကြီး မလဲရသေးဘဲနဲ့ အောက်မဆင်းချင်ပါဘူး ဆို”

ပါးက လည်ကုတ်ကို လက်နှင့်ဖွတ်သပ်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အဝတ်ဖိနပ်ကို စီးသည်။ ထို့နောက် မှန်တင်ခုံပေါ်

တင်ထားသော အိမ်တွင်းသုံးဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း...

“အောက်ကတစ်ယောက်ယောက် ပါးဆီ”

ကိုယ်က ပြောနေပေမဲ့ တစ်ဖက်က တတူတူမြည်သံကြီး ကလဲ့၍ ဘာသံမှ မကြားတာမို့ ပါးက ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်ရင်း

“ဘာလို့ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်နေတာလဲ မသိဘူး၊ ဟွန်း...ငါ စိတ်တွေတိုလာပြီနော်၊ စောစောစီးစီး အဆင် မပြေစရာတွေချည်းပဲ”

ယန်းနုရောင်စာနားတပ် ဂါဝန်တိုက် ခူးကျရုံသာရှိသည်။
ပါးက မှန်ထဲက ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒီတိုင်းပဲ သွားတော့မယ်၊ အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းကျမှ ပဲ ရေချိုးရတော့မဲ့အဖြစ်၊ ကျစ် ဒီအပေါ်ကြီးကို ပြန်မတက်ချင်ပါ ဘူးဆိုမှ”

တငြိုးငြိုး တငြူငြူနှင့် အခန်းထဲမှထွက်ကာ လှေကား အတိုက်ကြီးကို ဝှေ့ကာပတ်ကာနှင့် ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီ ခြေချမှပင် ဖုန်စုပ်စက်တစ်လုံးနှင့် ဧည့်ခန်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော မရွှေက ပါးကိုတွေ့သွားပြီး...

“ဟယ်...မမပါး နိုးလာပြီ၊ မရွှေ စောစောက တက်ကြည့်သေးတယ်၊ မမပါး အိပ်နေတုန်းမို့လို့”

“အခုနီးတော့လည်း ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့”

“မမပါး အော်ခေါ်သေးလို့လား”

“အော်ခေါ်စရာလား၊ ဘဲ(လ်)နှိပ်တာလည်း မရ၊ အောက်ထပ်ဖုန်းလည်း မကိုင်နဲ့၊ စစ်ခိုင်းဦး ဦးမောင်ကို၊ ကြိုးတွေ ဘာတွေ ပျက်နေသလားလို့”

“မမပါး မသိဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အစ်ကိုလေးက အဲဒါတွေအားလုံး ဖြတ်ထားလိုက်ပြီ လေ”

“ဘယ်လို”

ပါးက တအံ့တဩလေးမေးမှ မရွှေရဲ့ရုပ်က ရယ်ချင် ယက်ကျိဖြစ်သွားပြီး...

“အဟီး...အစ်ကိုလေးက ပြောတယ်၊ မိန်းမတွေ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် လေထိုးထားတဲ့ ပူဖောင်းလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း

ဝလာရောတဲ့”

“အဲဒါ...အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ပါးမှာ ကိုယ်သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတောင် မေ့သွားသည်အထိ။ တစ်ဆင့် ပြန်ကြားရသော အနမ်းရဲ့ဒဿနကို စိတ်ဝင်တစားတွေ့ဖြစ်လို့။

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မမပါးက မလှုပ်မရှားဘဲ ဖိစိကလေးနဲ့ အခန်းထဲ အောင်းနေရင်း အဲဒီတခြားမိန်းမတွေလို ဖက်တီးကြီးဖြစ်လာမှာ စိုးတာနဲ့”

“အဆက်အသွယ်တွေ ဖြတ်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်...အဟီး”

“ဘာ...အဟီးလဲ၊ ငါ ထုပ်ပစ်လိုက်မှ”

လက်ရွယ်တော့ မရွေ့က ကြောက်လန့်တကြား ဇက်ကလေး ပုသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ပါးရဲ့အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုသို့ မရင်းနှီးသော အနက်ရောင် ဒက်ဘယ်လ်ကပ်တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာတာဖြစ်၏။

“ဧည့်သည်လားမသိဘူး မမပါး”

“ဧည့်သည် ငါ ဂွမ်းပြီ၊ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘူး၊ ညအိပ်ဂါဝန်တောင် မလဲရသေးဘူးဟဲ့၊ အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး ဧည့်ခံထား မရွေး၊ ငါပြန်ဆင်းခဲ့မယ်”

“မမပါး”

လှေခါးပေါ် ပြန်လှည့်ပြေးတက်မဲ့ ပါးကို မရွေ့က လက်လှမ်းဆွဲခေါ်ကာ...

“ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး မမပါးရဲ့၊ အစ်ကိုလေး”

“ဟင်”

အံ့သြစိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်တော့ အနမ်းက ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ကြက်ဥနှစ်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီထိ လက်ခေါက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဘောင်းဘီအပြင်ထုတ်လျက် ဝတ်ထားသော အနမ်းရဲ့ မျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းတွေက ချိုမြစွာ ပြုံးရိပ်ဆင်ထားပုံက နှုတ်ခမ်းက အပြုံးထက် များစွာ အသက်ဝင်သည်။

“မောနင်း ပါး၊ ကြည့်စမ်း အခုမှ အိပ်ရာနိုးတာပေါ့၊ အိပ်ပုတ်ကြီးနေတာ”

အနားရောက်ပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွလိမ်ဆွဲကာ ချစ်စနိုး

နှင့် ပြောပြီးမှ ပါး ပခုံးကို ဆွဲဖက်ရင်း...

“ကိုယ် ညက ပြန်မအိပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်းပန်မယ်ဆို ပါး ကျေနပ်မလား”

ပါးက ဝင်းမွတ်ကြည်စင်နေသော သူ့မျက်နှာအား ဘေးတိုက်မော့ငေးရင်းက....

“ပါး မကျေနပ်ဘူးလို့ မပြောမိပါလား အနမ်းရယ်၊ ပါးက စိတ်ပူပြီး မျှော်နေမိတာ”

သူ ဆွဲခေါ်၍လား၊ မရည်ရွယ်၍ပဲလား မသိ နှစ်ယောက် အတူ ယှဉ်တွဲပြီး လှေခါးကွေ့ကွေ့ကြီးတွေကို တထစ်ချင်းစီ ပြန်တက်ရင်း သူက ရယ်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် ညက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကို ရှင်းပြ၏။

“ဆောရီးကွာ...ညက ဖားကန်ဘက်က ကိုယ့်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေပါ ဟိုတယ်မှာ ဆုံကြတာ၊ စားရင်းသောက်ရင်း အချိန် တွေလွန်ပြီး ဟိုတယ်မှာပဲ တစ်ခန်းယူ အိပ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ခေါင်းတောင် မထူနိုင်တော့ ကားမောင်းပြန်လာနိုင်မှာလည်း မဟုတ် ဘူးလေ”

“အင်း...အနမ်း ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ နောက်ခါ ဆို အိမ်မှာပဲစည်ခံပေါ့ အနမ်းရယ်၊ ပါး အားလုံးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“သင့်(ခံ)ယူ၊ ဒါပေမဲ့ ပါးကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူးကွ”

အနမ်းက ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောကာ အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ပါးကို ပခုံးမှ တွန်းကာ အရင်ဝင်စေပြီး...

“ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ အကူအညီတောင်း ရမယ်”

“ဘာအကူအညီလဲဟင်”

“ကိုယ့်ကို ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပါဦး”

“ခရီးထွက်ဖို့”

ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး မေးသဖြင့် ပါးနောက်နား၌ ရပ်နေသော သူနှင့်က ရင်ချင်းထိလနီးပါး အနမ်းက မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်တိုက် ပြီးမှ...

“ဆောရီးကွာ၊ မင်္ဂလာဦးမှာ ကိုယ်လည်း ခွဲဖို့ကို မဖြစ် နိုင်မှန်း သိသိကြီးနဲ့၊ ဖားကန်က ကိုယ့်ကျောက်တွင်းတစ်တွင်း

ပြန်ကျသွားတယ် ပါး”

“အို”

ဂေဟာမှ အနမ်းကို သားတပည့်အဖြစ် မွေးစားသူက ဖားကန်ဘက်မှ ကျောက်တွင်းပိုင်ရှင် ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးမှန်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ပါး သိခဲ့သည်။

“ကိုယ့်မွေးစားမိဘတော့ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ပိုင်တဲ့ ကျောက်တွင်းတွေ ကိုယ်အမွေရလိုက်တယ်”

ဒီလောက်နှင့်ပင် ပါးတို့ ကွဲကွာခဲ့သော အတိတ်ကို အနမ်း က ပုံဖော်ပြောပြခဲ့သည်။ အခု ထိုကျောက်တွင်းတွေ ပြန်ကျသည် ဆိုတော့။

“အထိအခိုက်ရှိလို့လားဟင် အနမ်း”

“အင်းပေါ့၊ လူတွေထိသွားတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန် ရှိတာပေါ့၊ သူတို့ကို ဆေးဝါးကုသစရိတ်နဲ့ ကိုယ့်တခြားကျောက် တွင်း အခြေအနေတွေ သွားကြည့်ရဦးမှာ၊ ခရီးဝေးထွက်ရမှာမို့လို့ ကိုယ် ကားပါလဲလာလိုက်တယ်”

“ကားလဲလာတယ်”

အနမ်းက ဘာမှအရေးမကြီးဟန်နှင့် ပါးကို ဖြတ်ကျော်၍ အနမ်းတွင်း ဝင်သွားကာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချရင်း...

“အင်း...ကိုယ် CYGNUS နဲ့ ဒုက်ဘယ်လ်ကပ်လေ၊ မင်းပဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ကား စီးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အနမ်းရဲ့၊ အနမ်း စိတ်ကြိုက်လုပ်ပါ၊ ပါးက ဘာပြောနေလို့လဲ၊ ဒီတော့ ပါးက ခရီးထွက်ဖို့ အဝတ်အစား တွေ ပြင်ပေးရမှာပေါ့၊ အခုပဲ သွားတော့မှာလားဟင် အနမ်း”

သူ့ဘေးနား ဝင်ထိုင်ပြီး ပါးက မေးသည်။ သူက ပါးမေးဖူးကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ဆွဲညှစ်ခါယမ်းရင်း...

“အခုပေါ့၊ ဟိုအုပ်စုနဲ့အတူ သွားကြမှာ”

“နားတောင်မနားတော့ဘူးလား အနမ်းရယ်”

“ဒီခရီးက ပြန်လာမှ ကိုယ် မင်းအနားမှာ အတိုးချပြီး”

ဝေဝဲလာသော အနမ်းမျက်နှာကြီးက ပါးနားမှာ နီးနီးကပ် ကပ်မို့ သူမက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ပါး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်မယ်၊ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နော် အနမ်း၊ အဓိက ကျန်းမာရေးသိလား”

“ဟား...ဟား သိပါတယ် မိန်းမရယ်၊ ရွယ်တူချင်းကို ဆရာလုပ်နေပြန်ပါပြီ”

“အရွယ်မတူပါဘူး၊ အနမ်းက ပါးထက် တစ်နှစ်ကျော် ကြီးတယ်လေ၊ ဂေဟာရောက်တုန်း အနမ်းက ကျောင်းတစ်နှစ် ဆောက်လိုက်ရတာကို”

“ဂေဟာက အကြောင်းတွေ ကိုယ်ပြန်သတိမရချင်ဘူး ပါး”

လေသံပြတ်ကြောင့် ပါးက ထူးဆန်းပြီး သူ့ကိုလှည့်ကြည့် သည်။

အနမ်းမျက်နှာက ရုတ်တရက် သုန်မှုန်လျက် ချက်ချင်း ထပေါက်ကွဲတော့မလို အရောင်ရင့်သွားပြီးမှ...

“ကိုယ်ရေချိုးဟော့မယ်၊ ထွက်လာရင် အားလုံးအဆင် သင့်ဖြစ်နေတာပဲ လိုချင်တယ်ပါး၊ အချိန်မရှိတော့လို့”

ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ပြီး ဒီတိုင်း လုံးထွေးပစ် ပေါက်သွားတာက ခေါ်သကို လက်စမသိမ်းနိုင်တဲ့အတိုင်း။ ဂေဟာ မှာရှိခဲ့သော အတိတ်က အနမ်းအတွက် ဘယ်လိုနာကျင်စရာတွေ

ပေးနိုင်ပါသနည်း။ တွေးမရသော ပါးက ခေါင်းခပ်လေးလေး ယမ်းခါလျက်။ ရင်ထဲမှာ တသောသော ငြို့ဆင်းနေတာက အမှန် ဟု ထင်ထားခြင်းတွေရဲ့ လွဲမှားခြင်း အစိတ်အပိုင်းတွေလား။

အခန်း (၁၀)

“ဟား... ကျွန်ုပ်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့... အဲဒီ ဦးမောင်ကွာ ဆီကိုမစစ်ထားဘူး”

ဆီကုန်ကြောင်း အချက်ပြသည့် ခိုင်ခွက်လေးကို ကြည့်ပြီး ပါးက စတီယာရင်အား ခပ်ဖွဖွထုရင်း တစ်ယောက်တည်း ခေါ်သတွေ လှိုမ့်ထွက်နေရသည်။ ဖြူးဖြောင့်သော ကားလမ်းမကြီးမှာ ရံဖန်ရံခါ ကားတွေသွားပေမဲ့ အများစုက တက္ကစီတွေဖြစ်ပြီး CNG ယာဉ်များသာ။ အခုလို ညနေစောင်းတော့ တွေ့နေကျ တက္ကစီတွေ တောင် မတွေ့ရတော့။ ပါးက ကားအောက်ဆင်းပြီး ဘေးဘက်ကို

အကဲခတ်သည်။ သူမသွားခဲ့သော စက်မှုဇုန်က ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ပါးက လက်ထဲက ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အား ဟိုဟိုဒီဒီ ခါးထောက်ပြီး အကဲခတ်သည်။ နေကဝင်တော့ မည်မှီ လိမ္မော်ရောင်အဆင်းဖြင့် အတောက်ပဆုံး နှုတ်ဆက်နေတဲ့ မြင်ကွင်းထဲ ကိုယ့်ဒုက္ခတောင် မေ့သွားသည့်အဖြစ်။

“ရှေ့လထဲမှာ မာမီတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ရှိတယ် သမီးရဲ့၊ ဒီက မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူတစ်ခုလုပ်ရင်း မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း တစ်ခုခုလှူဖြစ်အောင် သမီးစီစဉ်”

မာမီဆီက ကြားရတာနှင့် ပါးခေါင်းထဲ အရင်ဆုံးရောက်တာက ပါးတို့နေခဲ့ရသည့် ဂေဟာမှ ကလေးတွေကို လှူရန်။ ရာထူးတွေတိုးပြီး ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ ဖြစ်နေကြသည့် ဆွေဆွေနှင့် နှင်းမှုန်တို့အား ဘာလိုအပ်သလဲ မေးမိတော့...

“ခက်တာက ဂေဟာမှာ လစဉ် ဆန်အလှူရှင်တွေ အာဟာရအလှူရှင်တွေ ရှိပြီးသားဟ”

“ကျောင်းပစ္စည်းတွေအတွက်လည်း နင်ပဲ အကုန်တာဝန် ယူထားပြီးတော့၊ နင် ဆက်သွယ်ပေးထားတဲ့ ဟိုမင်းသမီးကလည်း

ဆေးငါးနဲ့ အဆောက်အဦး အသစ်တစ်ခုအတွက် ငွေလှူထားတာ ရှိသေးတယ်ဟ”

ပါးက ကိုယ့်ဂေဟာလေးကို ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေနှင့် ပါး စိန်တိုက်ရဲ့ဖောက်သည် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကို ဒီဂေဟာ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးထားတာမို့ အလှူရှင်တွေက ဖောဖောသီသီ။

“ပြောချင်တာက ငါတို့ဂေဟာက ကလေးတွေအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာတော့ မရှိဘူး၊ နင် ခေါင်းစားပြီး ပေးချင်တာ ပေး”

“တော်ရှာပါပေသည်” လို့ ပါးက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး နှစ်ယောက်ကို ကောင်းချီးပေးခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်း စဉ်းစား တော့လည်း ကလေးတွေအတွက် ‘မိဘမဲ့ဂေဟာ’ဆိုသည့် စာမပါ သော အင်္ကျီလေးတွေ ဆင်တူပေးရန် ပါး အတွေးရ၏။ ပါးတုန်း ကလည်း အဲဒီစာတန်းကြီးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်သတိရပြီး ခဏခဏ ငိုခဲ့ရတာမျိုး။ ထို့ကြောင့် ဒီစက်မှုနယ်ရှိ ပါးအသိ အာဇာနည်ချုပ်စက်ရုံ၌ ဆော်ဒါအပ်ပြီး ပြန်အထွက်မှာမှ ဆီကုန်သည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံရတာမျိုး။

“ဟော”

ဦးမောင်ထံ ဖုန်းခေါ်မည့် ပါး အစီအစဉ် ပျက်သွားပြီ။ အဝေးမှ ပါးရှိရာဆီ ဦးတည်လာသည့် SURF ကားမြင့်မြင့်ကြီး တစ်စီး။ ပါးက လမ်းလယ်ထွက်ရပ်ရင်း အနက်ရောင် SURF အား လက်ပြထားသည်။ ကားက ပါးရှေ့အရောက်မှာပဲ တုန်ခန် ရပ်သွားပြီး အနက်ရောင်မှန်ချပ် လျော့ကျသွားသောအခါ ဖြူဝင်း သော မျက်နှာတစ်ခုက ရွှေညိုဖျော့ မျက်မှန်တပ်လျက်သားနှင့် ပေါ်လာ၏။

“ဘာကူညီပေးရမလဲ”

ရင်ဘတ်ထဲမှ လာသောအသံသည် ကြားနေကျအသံမျိုး နှင့်မတူဘဲ အက်ရှရှနှင့် နားထောင်၍ အလွန်ကောင်းပါသည်။ ဆံပင်တွေက ပခုံးထိရှည်သော ခပ်ပျော့စင်းစင်းမျှားကို နားထင် နှစ်ဖက်မှ သိမ်းယူပြီး တစ်ဝက်စည်းထားတာကြောင့် ဖရိုဖရဲမဖြစ် ဘဲ သူ့မျက်နှာရဲ့ ပြေပြစ်ခြင်းအချိုးအစားတွေကို တွေ့မြင်နေရတာ အတိုင်းသား။

“ဟို...ပါးရဲ့ကားက”

“ဆီကုန်သွားတာလား”

“ရှင်”

မပြောသေးဘဲ သူဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်။ ပါးက အံ့သြသွားပေမဲ့ သူက အေးစက်စက်ပင်။ ကားတံခါးဖွင့်ကာ အောက်ဆင်းလာရင်း...

“ဆီ အပိုပါပါတယ်၊ လိုသလောက် ထည့်သွားပေါ့”

ကားနောက်ခန်းထဲ ဆီပုံးတွေ၊ ပိုက်တွေနှင့် ဆီထည့်ပေးရန် ပြင်ဆင်နေသော သူ့ကို ပါးက အံ့သြတကြီး ကြည့်နေဆဲမှာပဲ

“ဒီလိုနောက်ဆုံး မော်ဒယ် မာစီဒီးတွေက ပျက်ခဲတယ်လေ၊ ကားပျက်ရင်တောင် မင်း ဒီနားမှာရပ်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တက္ကစီ ငှားရင်ငှား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝပ်ရှော့တစ်ခုခုစီ ဖုန်းခေါ်ပြီး မက္ကနစ်ကို လာခိုင်းမှာပေါ့၊ အဲဒါတွေ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ကျန်နေတာက ဆီကုန်လို့ ဆီရအောင် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ နေတာမျိုးပေါ့”

မျက်မှန်ကိုမချွတ်ဘဲ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ဆီဖြည့်ရင်း ရှင်းပြသွားပေမဲ့ သူ့အကြည့်က ပါးထံ တစ်ချက်တောင် ငြိမလား၊ အစိမ်းတောက်တောက် တီရှပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ

ပင့်တင်ထားပြီး ဂျင်း(န်)တစ်ထည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားသော သူ့ပုံက ဂျစ်တစ်တစ်နှင့်ပါ။ လက်ကောက်ဝတ်မှ နာရီအကြီးတစ်လုံး ပတ်ထားရုံကလွဲပြီး ထူးခြားနားသည့်သူက ဆီဖြည့်ခြင်းကို လက်စသတ်ရင်း...

“နှစ်ဂါလံလောက်ရှိမယ်၊ ပါသမျှ အကုန်ထည့်ပေးထားတာ၊ မင်းအိမ်အရောက်ထိတော့ လောက်မှာပါ”

“ကျေးဇူး...ပါး ဆီဖိုးရှင်းပါရစေ၊ ဘယ်လောက်လဲမသိဘူး”

ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ပေါ် တင်ထားတဲ့ လိမ္မော်ရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်သည့်အချိန်မှာတော့ အထဲရှိ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်က ပါးကို လှောင်ပြောင်နေသည့်အတိုင်း။

“အာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟို ပိုက်ဆံက မကျန်တော့ဘူးရှင်”

“ဘယ်လို”

မျက်မှန်ပေါ်အထိ ကျော်တက်လာသော ပင့်ပစ်သော မျက်ခုံးတန်းထူထူကို ပါး တွေ့ရသည်။ အဲဒီလို လုပ်ပြခြင်းက အံ့သြခြင်းထက် လှောင်ရိပ်တွေ ဇွန်းနေတာမျိုး။ ပါးက ချက်ချင်း

မျက်နှာကို တည်ပစ်ရင်း...

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုအပ်ရင်း စရန်ငွေချလိုက်တော့ ငွေမရှိတော့ဘူး”

“အဟွန်း...ကားက သိန်းထောင်ကျော်တန်ကို ဗန်းပြပြီး ဆီ လိမ်စားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာရှင့်”

ဒေါသနောက်မှာ လူက စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲ အမြဲထည့်ထားသော ဗစ်ဇစ်တင်းကဒ်ကို ထုတ်ပေးရင်း...

“ရော...ဒီကိုဆက်သွယ်လိုက်၊ နှစ်ဂါလံမဟုတ်ဘူး၊ ဂါလံနှစ်ဆယ်စာ ပြန်ပေးလည်းဖြစ်တယ်”

“Great စိန်တိုက် MD ရှားရှားပါး ဆိုပါလား၊ အဟွန်း ကဒ်ထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ အရှိန်အဝါက ဖျားလောက်ပါတယ်”

တမင်ချီထားသော မျက်နှာနှင့် မေးဖျားပင့်မော့မော့လေး လုပ်ထားသည့် ပါးကို သူက ခေါင်းမှခြေဖျားအထိ အစုန်အဆန်ကြည့်သည်။ နီညိုရောင်အကွက်တုံးကြီးတွေပါသော ဂါဝန်က ထုံးစံအတိုင်း ခူးကျလေးကို ဟိုက်ထားသည့်လည်ပင်းမှာ ပဝါတစ်စ

ချည်ထားတာက ဂါဝန်ရောင်နှင့်ဆင်တူ။ လည်ရှည်ဖိနပ်က အနီရဲရဲမို့ သူက ဟက်ခဲရယ်ပြီး...

“မထင်ရဘူးနော်”

“ဘာရှင့်”

“စိန်တိုက် MD က ဒီလိုပုံဝတ်တယ်ဆိုတော့”

“ဒီမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ရှင့်ဆီ နှစ်ဂါလံဖိုး ပြန်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာမဟုတ်လား”

“အင်း...ငါလည်း အဲဒီလိုယူဆတာပဲ၊ ပေးကြစတမ်းဆို ငေးထက်ကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေပါတဲ့ကဒ်တွေ ငါ့မှာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါပိုင်တစ်ခုမှ မဟုတ်တော့”

“တောက်”

ပါးက ပြင်းထန်စွာ ခေါက်ပစ်သည်။ ကြည့်စမ်း ပါးကပဲ လိပ်စာအတုနဲ့ ဆီနှစ်ဂါလံ လိမ်ယူမည့်ပုံစံမျိုး။ စိတ်ရှိတိုင်း ပွဲကြမ်း ခွင့်ရပါက ကုတ်ခြစ်ဆွဲဖဲ့ပြီး တစစီ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပါးသည် ရင်ဘတ်မောက်သည်အထိ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် ဒေါသတွေကို လုံးထွေးမြို့ချရင်း...

“ရှင်မှာ ဖုန်းတော့အပိုင်ရှိတယ်မလား”

“အား...ရှိပါတယ်”

“အဲဒီနံပါတ်ပေး”

သူ့စွတ်ပြသော နံပါတ်အား ပါးက အမှီလိုက်ကျက်သည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ထဲက လိပ်စာကဒ်ကို ပြန်ဆွဲယူကာ ပါးရဲ့ NOKIA ဖုန်းအား သူ့လက်ထဲ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ထည့်ပေးရင်း...

“ဒီဟန်းဆက်က သိန်းကျော်တန်တယ်၊ ဆီဖိုးမပေးမချင်း ရှင်ကို အပေါင်သဘောမျိုး ပေးထားတယ်၊ ပစ္စည်းကောင်းမို့ ပျက်စီးခဲ့ရင် နှစ်ဆပြန်လျော်ရမှာ သိထားပါ”

သူက ပခုံးစုံတွန့်ပြရင်း...

“မင်းဖုန်းက”

“မပျက်ဘူးနော်၊ မယုံရင် ရှင်စမ်းသပ်လို့ရတယ်”

သူမပြောခင် ကြိုပိတ်ပြောပြီး ပါးက ကားပေါ်တက်ကာ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်ရင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် သူက ခါးကိုင်းပြီး ကားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အော်ခဲ့

သေးတာက...။

“ငါတို့ ပြန်ဆုံမှာပါ”တဲ့။ နောက်ကြည့်မှန်မှ ကျန်ရစ်သော ထိုလူအား လှမ်းကြည့်မိတဲ့ ပါးကတော့...

“ထပ်မဆုံချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုငွေမက်တဲ့သူနဲ့”

အခန်း (၁၁)

“အဲဒါကြောင့်ကိုး၊ ငါ နင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့ ထူးသံထဲ ယောက်ျားသံကြီးဟဲ့၊ ငါက အနမ်းထင်လို့ ပါးကို ခေါ်ပေးဆိုတော့ ရှားရှားပါးပါးက ဖုန်းခံထအပ်ထားတာပါတဲ့၊ မှာစရာရှိရင် မှာခဲ့လေ”

ပြန်ပြောပြသော နှင်းမှုန်ရုပ်က ပြုံးစိစိနှင့် နောက်ဆက်တွဲ စကားက...

“ဟွန်း...အသံက လုံးဝအမှိုက်စားပဲ၊ ရေလည်ညီတယ်” တဲ့။ ဆွေဆွေကတောင် နှင်းမှုန်လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်ရင်

“နင့်မှာ ကာပေါင်ကြီးနဲ့၊ သတိထား”

ပါးတို့က ဘယ်လောက်ပဲ ရာထူးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းခွင်တွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည် ဖြစ်ပါစေ၊ ဂေဟာရဲ့မြေကို နင်းရချိန်၌ အသက်တွေက ဟိုးငယ်ငယ်လေးသို့ တစ်ခါပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။ ဒီလိုခံစားမှုကို အနမ်းအား မျှဝေပေးချင်ပေမယ့်

“ကိုယ် ပြန်လာလို့မဖြစ်သေးဘူး ပါး၊ ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စက ထင်တာထက် ပိုရှုပ်နေလို့”

ဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားသည်။ ဖြစ်သမျှ အစီရင်ခံနေကျမို့ ဆွေဆွေ မှတ်ချက်ချပုံက

“အလုပ်ရှုပ်တာလား၊ သူ ခြေရှုပ်တာလား ပါးရယ်၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်လပြည့်တော့မယ်၊ နင်တို့က လင်မယားမကျ...”

“ဟဲ့...ဒါကောင်းတာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး အပျိုလုပ်လို့ရသေးတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရဲ့ ပတ်သက်မှုတွေကို အရေးအကြောင်းရှိရင် ပြန်နဲ့စရာမလိုတော့ဘူး”

“ငဲ့စရာမလိုပေမယ့် နှင်းမှုန်ရယ်၊ လက်ထပ်ပြီးသား မိန်းမက အပျိုဆိုတာ ရှိသလားဟဲ့၊ နင်လည်း လက်ထပ်ထား တာပဲ”

ဆွေဆွေကမေးတော့ နှင်းမှုန်က အလျှော့မပေးဘဲ

“ငါတို့လက်ထပ်ပုံနဲ့ ရှားပါးတို့ လက်ထပ်တာက မတူ ဘူး၊ အပုံကြီးကွာတယ်”

ဝေဖန်ချက်တွေ တစ်မျိုးစီနှင့် ငြင်းခုံနေသော ဒီ နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်တော့ အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်သူတွေပါ။ ကလေးပေါင်း တစ်ရာကျော်အတွက် စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး တွေကို စီမံခန့်ခွဲရင်းက

“ဒီနေ့ နင်လာမှ အလှူရှင်ရှိတာနဲ့ တိုက်နေတယ် ရှားပါးရေ၊ ဒီအင်္ကျီတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နောက်နေ့မှ ပေး မလား၊ အခမ်းအနားလေးလုပ်ပြီး ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ရိုက် ရအောင်လေ”

အလှူရှင်တွေကို ရီကျောဒီလုပ်ပြီး မှတ်တမ်းမှတ်ရာ တွေနှင့် သိမ်းတတ်တာ မေတ္တာရှင်ဂေဟာရဲ့ ရိုးရာတစ်ခုလို့

ပြောရမလားပင်။

“အဲဒီလိုလုပ်ရအောင် ငါက သူစိမ်းလားဟဲ့၊ ကိုယ့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအတွက် အင်္ကျီဝယ်လာတာများ ဘယ် တုန်းက အခမ်းအနားပေးတာ နင်တွေ့ဖူးသလဲ နှင်းမှုန်၊ ထားလိုက်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ငါပေးမယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ငါတို့တော့ မလိုက်နိုင်ဘူးနော်၊ လက်ထောက်တာဝန်မှူးတွေနဲ့ နင် ဝေလိုက်၊ ငါနဲ့ဆွေဆွေက ဒီနေ့ လာမယ့် အလှူရှင်ကို ကြိုဆိုရမှာနဲ့ ဧည့်ခံရမှာနဲ့”

“သူက အရေးကြီးတဲ့ VIP ဟေ့၊ တောင်ပေါ်က စေတီလေးကို လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်မှာ”

ဆွေဆွေစကားကြောင့် ပါးနှလုံးသားက လွမ်းရိပ်သမ်း သွားရသည်။ ဒီထုံးဖြူစေတီလေးမှာ ပါးနှင့်အနမ်း ကြိမ်ဖန် များစွာ ဆုတောင်းဖူးသည်။ ဒီစေတီရင်ပြင်မှာပဲ ပါးအတွက် မွေးနေ့ကို သူ...။

အို...ပြီးတာတွေ ပြန်တွေးစရာမလိုအောင် ပါး အနား မှာ အနမ်း ရှိနေပြီပဲ။ အသိစိတ်က အားတင်းပေမယ့် မသိစိတ်

က လွမ်းချင်နေတာကိုတော့ ပါး မတားဆီးနိုင်ခဲ့။ အတွေးနှင့်
 လျှောက်မိလျှောက်ရာလျှောက်ရင်း ပါးက ဂေဟာဘေးဘက်ဆီ
 ရောက်လာ၏။ လိုက်အောင်ကားတစ်စီး၊ အဖြူရောင် တောင်းအောင်
 တစ်စီးနှင့်အတူ ပါးရဲ့ ပြိုင်ကားလို အပြာတောက်တောက်က အမိုး
 ဖွင့်ကားက တန်းစီရပ်ထား၏။

“အလှူရှင်တွေရဲ့ ကားနဲ့ တူပါတယ်”

ကားလေးဆီ ပါးက တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားမိသည်။
 ကိုယ့်ကားနှင့်ဆင်တူဖို့ စိတ်ဝင်စားတာလည်း ပါသည်။ ပါးက
 တော့ နေပူဒဏ်မခံနိုင်သဖြင့် အခုတလော မာစီဒီးသာ အစီး
 များသည်။

ညတွေမှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ကြွေလွင့်နေ xx

ဘဝဆိုတာ မတည်မြဲဘူးတဲ့ စိတ်မောတယ် xx

ပြိုင်ကားရဲ့ ကက်ဆက်နေရာမှာ မီးနီတွေ မီးစိမ်းတွေ
 က မှိတ်ချည် လင်းချည်နှင့် သီချင်းသံက တိုးတိုးလေး ထွက်
 လာသည်။

“လူလည်း မရှိဘဲနဲ့”

ဘေးဘက်ကို အကဲခတ်ရင်း ပါးက သီချင်းကို အာရုံ
 ခိုက်ထားသည်။

ယန်းဆိုတာလည်း xx ကြွေတတ်တယ် xx အချစ်
 ဆေးရယ် xx

မင်းကိုလေ xx ရည်စူးထားလည်း မခြေရက်ပါ xx

ထိုက်တန်ရင်တော့ တစ်နေ့မှာ ပြန်ဆုံမယ် xx

တကယ် xx အကြင်နာမှန်ရင် ပြန်ရမယ် xx

မျှော်လင့်နေမယ် xx ကိုယ့်ရင်မှာ နားပါကွယ် xx

အို...သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စာသားလေးပါ။ ပါးက

အဆိုရှင်ရဲ့ ကရုဏာသံပါတာရော၊ စာသားလေးတွေရဲ့ နူးညံ့
 နှာ မျှော်လင့်တတ်တာကိုရော နားထောင်မိရင်း သီချင်းရဲ့ ညှို့
 ချက်မိသွားရပြီ။

သွားမယ်ဆို နေရစ်မယ် xx ယန်းကလေးနှမ်းခြောက်
 ခဲ့ရင်လည်း xx

မြတ်နိုးမှုနဲ့ အနားမှာ လာစောင့်ရှောက်မယ် xx

အို...ပြန်ဆုံချိန်ကျ ကြွေကာနေလည်း ကောက်ယူ

မယ် x x

ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူထားသော တန်ဖိုး
က ခေါင်း၊ ကြွေခြင်းနှင့်မဆိုင်သည့် ဂန္ထဝင်မြောက် ချစ်ခြင်း
တရား။ နားထောင်းရင်းက ပါးသည် ရင်ထဲ ဘာကိုလွှမ်းမော
မှန်းမသိ၊ ဘာကို တောင့်တမှန်းမသိဘဲ လူက နင့်နှင့်သီးသီး
ခံစားလာရသည်။

တစ်ခါက ချစ်တဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားမယ် x x

အို...ပြန်ဆုံချိန်ကျ ကြွေကာနေလည်း ကောက်ယူ

မယ် x x

အဆိုရှင်ရဲ့အသံက အလွမ်းဓာတ်ခံနိုင်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်။
ပြီးဆုံးသွားသော သီချင်းကြောင့် ပါးက နှမြောတသွား ရင်ထဲခံစား
လို့ မဆုံးနိုင်ချိန်မှာပဲ

“ဟေ့...ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြောင့် သီချင်းထဲ ဖျန်ဝင်နေသည့် ပါး ဆတ်ခနဲ
တုန်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တော့

“ဟင်...ဒီလူ”

ပခုံးထိ ဆံပင်တွေက တစ်ဝက်ချ တစ်ဝက်စည်းနှင့်
အစဉ် မျက်နှာကို ဖော်ပြထားသည့်သူ။ စိမ်းပြာရောင်မျက်မှန်
ကြောင့် မျက်ဝန်းတွေကို လှမ်းမြင်နေရပေမယ့် အထင်အရှား မတွေ့
ရသောသူ။ အနက်ရောင်ရင့်ရင့် လည်ကပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်ကို
တံတောင်ဆစ်အထိ ပင့်တင်ထားသည်။ ဂျင်းနီဘောင်းဘီက မီးခိုး
နုရောင်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ကျကျနန အိတ်ထဲထည့်ထားသူကို ပါး
မရင်းနှီးပေမယ့် မစိမ်းသက်သောသူ။

“မင်း ငါ့ကားနားရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မေးသည့်လေသံနှင့် မယုံသင်္ကာမျက်လုံးက လူကို သူခိုး
ကြမ်းပိုးမြင်သည့်အတိုင်း။ ပါးက မာနနှင့် ဒေါသရောထွေးပြီး
ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သွားကာ ချက်ချင်း မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“ကျွန်မကားနဲ့ ဆင်တူနေလို့ လာကြည့်တာ”

“ဪ...ဪ”

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီနေ့ဂေဟာရဲ့ အလှူရှင်လား”

သီချင်စိတ်ကို အောင့်မထားနိုင်ဘဲ ပါးက မေးသည်။
သူက စပ်စုရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ဒူးကျဂါဇ် အထိ

ရောင် ကားကားလေးပေါ် အရောင်စုံပါသည့် ပါးထံ အစုန် အဆန်ကြည့်ရင်း

“ဆိုပါတော့၊ အလှူရှင်တွေထဲ ကိုယ်က ရှယ်ယာပါ တဲ့သဘောပါ”

“ဟွန်း...အလှူတောင် ရှယ်ယာတဲ့”

မျက်နှာလွှဲပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ပြောသော သူမပုံစံကို သူ သတိလက်လွတ် ငေးမောမိသွားသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေး တွေကို ကျော်လွန်အောင် စုထွက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်က ပန်းနုရောင်စိုလက်နေ၏။ တွေ့လိုက်တိုင်း ဂါဝန်ရောင်စုံလေးတွေ၊ ဆံပင်လိမ်လိမ်လေးတွေနှင့် ထိုကလေးမက ချစ်စရာကောင်းတာ တော့ အမှန်ပင်။ သူက အတွေးထောင်ချောက်ထဲ သူဟာသူ ပြန်မိနေရင်းမှ

“တလက်စတည်း ကြိုတုန်း မင်းဖုန်း ပြန်ယူသွား”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကထုတ်ပြီး ကမ်းပေးသော ဖုန်းကို ကြည့်ရင်း

“ဒီတစ်ခါတည်း ပါးမှာ ပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူး”

သိသာစွာမြင့်တက်သွားသော မျက်ခုံးထူတွေကိုကြည့်ရင်း ပါး နှုတ်ဖျားက ဖြေရှင်းချက်တွေ အလိုအလျောက်ထွက် လာရသည်။

“ဆောရီး...ကျွန်မက ဒီမှာ အဝတ်အစားတွေလာလှူ မင်းနဲ့ ကလေးတွေအတွက် တခြားနေရာမှာ လိုအပ်တာတွေ ဆွဲတော့ ပါသမျှငွေ လှူလိုက်လို့ မကျန်တော့ဘူး၊ ရတယ်၊ ရှင်ပဲပြန်ယူထားလိုက်ပါ”

ဖုန်းကိုင်ထားသော သူလက်ကို ပါးက သူ့ဘက်ပြန် တွန်းပေးရင်း

“ရှင်ဖုန်းနဲ့ပါတ် ပါးမှာရှိတယ်၊ ပါး ဆက်သွယ်လိုက် ပါ့မယ်”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားတာမို့ ပါးက လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်တော့

“ပါး”

ရှုတတနိုင်ပေမယ့် ဆွဲအားကောင်းသော ထိုခေါ်သံ ကြောင့် ပါးဟာ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်မလှမ်း

နိုင်တော့။ ပခုံးစွန်းမှာ မေးဖျားကပ်သည်အထိ ပါးက ငဲ့ကြည့်
တော့ သူက ကျကျနုနု ပြုံးပြလျက် ပါးအနားသို့ လျှောက်လာ
ပြီး

“ရှေ့...ယူသွားပါ”

သူမလက်ကိုဆွဲကာ ဖုန်းထည့်ပေးရင်း

“မင်းအလှူမှာ ငါပါ ရှယ်ယာဝင်တယ်လို့ သဘော
ထားလိုက်ပေါ့၊ ပြန်မပေးနဲ့တော့...ရတယ်”

ဖုန်းကိုင်ထားသော သူမလက်ကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်
လိုက်သောအခါ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်မျိုးက အသွေး
အသားတွေမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားဆီ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဝင်ဆောင်
ကုန်ကြပြီ။ ပါးသည် မင်သက်စွာ ငေးမောရင်ခွန်ကောင်းဆဲမှာ
သူကတော့ ဖြိုင်ကားကို တံခါးမဖွင့်ဘဲ မှန်ဘောင်နှင့် ကူရှင်
တို့ကို အားဖြုလက်ထောက်လျက် ကားတွင်း ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့
ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် နှုတ်ဆက်ပုံက

“ဆီးယူ”

ကားထွက်သွားရာကို တဆုံးတဆငေးရင်း ပဲ့တင်ထပ်

နေသော မေးခွန်းများစွာထဲမှာ

သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ အခုန်မြန်ခဲ့သော
ဒီရင်ဘတ်က သူစိမ်းဆန်မနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၂)

“ဒါ သူစိမ်းတွေ ဟုတ်လား ပါး”

“ပါး ဆိုလိုတာက”

“နေပါဦး၊ မင်း အရင်က ခန့်ထားတဲ့ ဦးမောင်တို့ မရွှေတို့၊ အထွေးတို့က မင်းရဲ့ဆွေမျိုးတွေလား”

“အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ အနမ်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးမောင်တို့ အထွေးတို့ကျတော့ ပါးနဲ့ အနေကြာပြီဆိုတော့ ပါးစိတ်ကို နားလည်တယ်၊ ရင်းနှီးနေတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေလို ဖြစ်နေတာလေ”

“အဲဒါကို ငါ မကြိုက်တာပဲ ရှားရှားပါး”

လေသံက ထန်သည်။ အရောင်ရင့်နေသည့် အနမ်းမျက်နှာကို ပါး မော့ကြည့်တော့ ဒေါသဆိုတာ မတွေ့ရဘဲ အလိုမကျခြင်းတွေသာ ရောထွေးရှုပ်ပွေလျက်...

“အိမ်အကူဆိုတာ အိမ်ရှင်ရဲ့ အတွင်းရေးတွေကို အလုံးစုံ သိစရာမလိုဘူးလို့ ငါယူဆတယ်၊ အခုက မင်းရဲ့စည်းစိမ်တွေ၊ ငါတို့ရဲ့ အမွေကိစ္စတွေပါ သိနေတဲ့သူတွေက မင်းအပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ရိုးသားပါမယ်လို့ မင်း ထင်ထားသလဲ”

ပါးဖြင့် အနမ်းပြောပြ၍သာ ကြားရသည်။ အိမ်က လူတွေကို တစ်ခါမှ မယုံသင်္ကာအတွေးမျိုး ပါး မတွေးဖူးခဲ့။ အနမ်းကတော့ကော်ဖီကို သောက်မလိုဟန်ပြင်ပြီးမှ ယန်းကန်ပြားပေါ် ပြန်ဆောင်ချကာ

“လူယုံသတ်လို့ သေသတဲ့၊ ရှေးလူကြီးတွေ စကားပုံထားခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မင်းလုံခြုံမှုအတွက် စီစဉ်ခဲ့တာ ပါး၊ မင်းခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ဆံချည်တစ်မျှင်တောင် ထိပါးတာ မခံနိုင်လို့ ငါ လူတွေပြောင်းခဲ့တာပဲ၊

ဒါကိုမှ မင်း မကျေနပ်ရင်လည်း ကိုယ် ခေါ်လာတဲ့လူတွေကို ပြန်ထုတ်ပြီး မင်းလူတွေ ပြန်ခန့်လိုရတယ်”

သူ မျက်နှာညှိတော့လည်း ပါးရင်ထဲက မကျေလည် ခြင်းတွေက ချက်ချင်းပြေလျော့သွားရပြီး

“ပါးပြောတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အနမ်းရယ်၊ ပါး တို့ကို ခိုခိုနေရတဲ့သူတွေ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ် တာမျိုးပါ”

“သူတို့ကို ကြိုတင်လစာငွေရော၊ ရင်းနှီးဖို့ငွေပါ ထုတ် ပေးလိုက်တာပဲ၊ သူတို့ကျေနပ်မှာပါ”

အနမ်း ထွက်သွား၍ နံနက်စာ ကော်ဖီပိုင်းက တိတ် ဆိတ်၍သွားသည်။ ပါးရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်လူတွေအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းတွေဖြစ်လျက် မငြိမ်းချမ်းနိုင်။ အစီအစဉ်တွေ က ပါး ဘာမှမသိရဘဲ ဖြန့်ခွဲခြင်းကြီးဖြစ်သွားတာက လင်ရယ် မယားရယ်လို့ တိုင်ပင်ခြင်းမှမရှိတာ။

“ကွန်ဒိုလေးခန်းနဲ့ လုံးချင်းတိုက်တွေကို နိုင်ငံခြားသား တွေကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ဆက်ငှားမယ်၊ ဖြယ်မယ်လို့ လုံးချင်းတော့

ကိုယ် ရောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု စမ်းလုပ်မလို့”

ဆိုတာမျိုးတွေ...

“စက်မှုဇုန်ထဲက မြေကွက်နှစ်ကွက်လည်း ကိုယ် ရောင်းထားတယ် ပါး၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းသစ်အတွက် ငွေလိုလို့”

ဒါတွေက ထားပါ။ သက်မဲ့ပစ္စည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ က သူနှင့်ပါး ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလို့ ဒက်ဒီတို့ရေးပေးခဲ့သော အမွေခံ စာတမ်းထဲ ပါရှိပြီးသား။ သို့ဝေမယ့် ပါးရဲ့သံယောဇဉ်တွယ်သော သက်ရှိလူသားတွေကျတော့

“မမလေး”

“အင်...ရှင်”

အသစ်ခန့်လိုက်သော စားဖိုမှူး မိန်းကလေး အနား ရောက်လာပြီး

“ကျွန်မချက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလက်ရာက...”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်၊ တို့စားလို့ရပါတယ်”

ဒါပဲပြောကာ ထမင်းစားအခန်းဝ၌ တန်းစီရပ်နေသော ဝန်ထမ်းသစ်တွေကို ပါးက မျက်လုံးဝေကြည့်ရင်း ပင့်သက်တို့

လေးလေးပင်ပင် ရှိက်သော်ငြား ပေါ့ပါးမသွားသောရင်မှာ လေးလံ
ခြင်းတွေက ကြီးစိုးလျက်....။

အခန်း (၁၃)

မျှော်လင့်နေမယ် ** ကိုယ့်ရင်မှာ နားပါကွယ် **

Ring Tone က ထွက်လာသည့် သီချင်းသံကြောင့်
အလို မကျသလို အနမ်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာ ပါး
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။ ပါးက ဆွဲလက်စ ဒီဇိုင်းစာရွက်နှင့်ခဲတံကို
စားချပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းယူတော့

“ကျစ်...အဲဒီ Ring Tone ကြီး ပြောင်းစမ်းပါကွာ၊
သီချင်းက ယောက်ျားတွေ သိက္ခာကျစရာ စာသားတွေနဲ့”

“နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ် အနမ်းရဲ့၊ အချစ်ရဲ့”

အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုကြတာချင်းအတူတူ သူလည်း တစ်မျိုး တစ်ဘာသာပေါ့”

“ကိုယ်ကတော့ မျှော်လင့်တာတွေ၊ ပေးဆပ်ရတာ တွေကို အော်နေတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး ပါး၊ ဝါသနာမပါလို့ အတိတ် ကို ငဲ့မကြည့်တာ ကြာပြီ၊ ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ တိုက်ပိုင်တာ ပစ္စုပ္ပန် ပဲ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း

“မင်း ဖုန်းပြောနေတာနဲ့ ကိုယ် အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးသာပြော၊ ကိုယ် စာကြည့် ခန်းထဲမှာရှိမယ်”

‘စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်မယ်ပြောလည်း ဒီက ဆွဲထား မယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး အနမ်းရယ်’။ ပါးက သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း မြင်သမျှ သုံးသပ်တတ်ပေမယ့် ဖွင့်ပြောမပြဘဲ ရင်ဆံ သိမ်းထားသော ဝေဒနာက အိမ်ထောင်သက်တမ်းအလိုက် ရင့်သန်လာခဲ့သည်။

“သူက ခရီးတွေ တကျောင်းကျောင်းထွက်၊ အိမ်မှာရို

တဲ့ အချိန်ကျတော့လည်း နင့်နား မကပ်နဲ့၊ ဒါ ညားကာစလင်မယား ဒီဇိုင်းမဟုတ်ဘူး ရှားပါး၊ အံ့မဝင်ဘူးနော်”

“အေးလေ၊ သူနဲ့ဆုံဖို့ နင် ဘယ်လောက်ရှူးခဲ့ရသလဲ၊ သူကရော လက်မထပ်ခင်က အသည်းအသန်နဲ့ အခုမှ ဘာ အထာနဲ့ လေစိမ်းတွေတိုက်ရတာလဲ ရှားပါး၊ နင်ကလည်း မြို့ စိစိနဲ့၊ သူ ခြယ်လှယ်သမျှ နင် ခေါင်းညိတ်နေတာကိုက ဟုတ် ကိုမဟုတ်တာ”

အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် နှင်းမှုန်နှင့် အပျို ကြီးမ ဆွေဆွေက တွေတိုင်း ဆွေးနွေးသမျှထဲမှာ အနမ်း အကြောင်းက မပါမဖြစ်။ ပြောတိုင်းလည်း အကောင်းတစ်ကွက် မှ မပါပေမယ့် ပါးကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ...

“သူ ကျောခိုင်းသမျှ ငါ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပေမယ့် ငါ ဝမ်းမနည်းဘူးဟဲ့၊ စိတ်ထဲတောင် လွတ်လပ်နေသလိုပဲ”

ပြောမိတော့...

“နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတ်နော်မယ်(လ်)ဖြစ်နေပြီ၊ ရောဂါမကျွမ်းခင် ရွာသာကြီးသွား၊ ချက်(မ်)ကပ်(ပ်)လုပ်”

ဆွေဆွေပေးသောအကြံအတိုင်း လုပ်ကြည့်ရင် ကောင်း
မလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ အတွေးပေါက်မိတာက အတိတ်၌ကျန်ခဲ့
သောအနမ်းကို ရူးလောက်အောင် လွမ်းရသောအချိန်မျိုး၌ ဆိုလျှင်..

“ဟဲ့လို့”

“မိန်းမ..ဖုန်းခေါ်တာ ချက်ချင်းမကိုင်ဘူး၊ Rတနည်း
သိချင်းထဲ မျောနေတာမဟုတ်လား”

“နင်နဲ့ နှင်းမှန်အကြောင်း တွေးနေလို့”

“အေး..ငါတို့လည်း ဒီမှာ ဟိုတလောက စေတီကို
ရွှေသင်္ကန်းကပ်တဲ့ အလှူရှင်တွေရဲ့ ဓာတ်ပုံလေ၊ ရပြီဟဲ့၊ အဲဒီ
ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး နင်ကို ဖုန်းပြန်ပေးတဲ့လူ၊ ငါတို့ဆီလာလျှာတဲ့လူ၊
အဲဒီလူကို မှတ်မိလား”

“အင်း..မှတ်မိတယ်”

ပါးရဲ့ ပြန်ဖြေသံက တက်တက်ကြွကြွ။ လူတွေတိုင်း
မျက်မှန်မချွတ်ဘဲ နှုတ်ဆက်တတ်တာ။ ပြီးတော့ ပါးရဲ့ဖုန်းခေါ်
သံကို သူပဲ ဒီမျှော်လင့်နေမယ်ဆိုတဲ့သံချင်း ထည့်ပေးခဲ့တာ။
ဒီသံချင်းနားထောင်ရင်း ပါးတို့သုံးယောက်ကြားမှာ သူ့ဂယက်က

တော်တော်လှိုင်းထခဲ့သေးတာ။

“နင် ယောက်ျားရသွားတာမသိဘဲ ကြွနေတဲ့ကောင်
လားမှ မသိတာ”

နှင်းမှန်က အဆိုပြုတော့ ဆွေဆွေက ပယ်ဖျက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါက ပါးနဲ့ အတူနေလာတဲ့သူ၊ သူ့ကို
ကြွေသမျှကို ဒင်းက လက်သံပြောင်ခဲ့တာလေ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကို ငါ မြင်ဖူးနေတာတော့အမှန်ပဲ၊ ခက်တာက အလှူရှင်နာမည်
ကလည်း သူက မပေးဘူးဟ၊ စေတနာရှင်ဆိုရင် လုံလောက်ပါ
တယ်တဲ့”

ထိုနေ့က အလှူပြီးတဲ့အထိ ဆွေဆွေတို့ ခေါင်းစားခဲ့တာ။
မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ဘဲ အခုထက်ထိ။

“ဟဲ့..ငါ သူ့ကိုမြင်ဖူးတယ်လို့ ပြောတာရော နင်
မှတ်မိလား”

“အင်း..မှတ်မိပါတယ်ဆို”

“အခု သူ့ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ငါ အဖြေရပြီ ပါးရဲ့၊ နင်
ဒီနိုင်နာသင်တန်း တက်တုန်းကလေ”

“နင် မှားနေပြီ ဆွေဆွေ၊ သင်တန်းမှာ ဆံပင်ရှည်တဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မှ မပါဘူးလေ၊ ရှိတာမှ ကောင်လေး သုံးယောက်၊ နှစ်ယောက်က မာမီဒီဇိုင်းတွေနဲ့လေဟဲ့”

“ကျစ်...ငါက သင်တန်းမှာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ကို ဝတ်စုံတွေချုပ်ပြီး ပြိုင်ရတော့ ပလာဇာမှာ နင်နဲ့ငါ ပစ္စည်းသွားဝယ်တယ်လေ”

“အဲဒီလိုဝယ်တော့”

“ဟဲ့..နင့်အိတ်ကို လှသွားတာလေ၊ အဲဒီမှာ နင့်အိတ်ကို ပြန်ယူပေးတဲ့လူ”

“အိုး...ဂျီ(ထ်)”

ပါးက အကျယ်ကြီး ထအော်သည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဒါကြောင့် ဒီလူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသည့် ခံစားချက်ရဲ့အဖြေ ကိုလည်း ပါး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည်။

“ငါ မှတ်မိပြီ ဆွေဆွေ၊ စတွေ့ကတည်းက သူနဲ့ငါ မပြေလည်ခဲ့တာလေ”

“အေး...ပြေလည်တာတွေ ကျေလည်တာတွေ ထား

တော့၊ အဲဒီ မိဆွေလည်း တစ်နေကုန်လုံး ဒီဓာတ်ပုံရှေ့ချပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်တာ ငါတစ်ယောက်တည်း ဂေဟာက အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ရတယ်ဟေ့၊ ထားတော့ ဒီလူအကြောင်း၊ အခု နင့် အကြောင်းမေးမယ်၊ ရှေ့အပတ်ထဲ နင့်မွေးနေ့လေ ပါး၊ နင်နဲ့ အနမ်း ပြန်ဆုံတဲ့နှစ်ရဲ့ နင့်မွေးနေ့မှာ အနမ်း ဘာစီစဉ်ထား သလဲ”

တစ်ဖက်က မြူးဖျနေသော ပါးအသံ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဆွေဆွေက နှင်းမှုန်ကို မျက်စိပစ်ရင်း ဖုန်းစပီကာနားကပ်ကာ..

“ဟဲ့...ပါး၊ အနမ်းက ဘာမှမစီစဉ်ဘူးလား”

ဖုန်းထဲမှ ပါးရဲ့ သက်ပြင်းရှိက်သံ သဲ့သဲ့နှင့်အတူ..

“အနမ်းရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သီချင်းလေးအတိုင်း ပေါ့ဟာ၊ ငါ မျှော်လင့်နေမယ်ပေါ့”

အခန်း (၁၄)

စေတီရင်ပြင်ပေါ် ရောက်တာနှင့် ပါးက ဟိုးအောက်ခြေ၌ရှိသော အစိမ်းရောင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးနှင့် ဆုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကာထားသောဂေဟာကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ စေတီလေးက ပါးတို့ငယ်ဘဝကလို ဂေဟာနှင့် တစ်ဆက်တည်း မဟုတ်တော့။ စောင်းတန်းနှစ်ခုနှင့် တောင်ပေါ်ကို လမ်းဖောက်သော လှေကားတွေက ဂေဟာဘက်၌တစ်ခု၊ နောက် မြို့ပြင်ဘက်ကားလမ်းဘက်ဆီတစ်ခု မျက်နှာမူ၍ လမ်းသွယ်ထားတာမျိုး။

“အဲဒီ အလှူရှင်က လူကသာငယ်တာ၊ အတွေးအခေါ်ကျတော့ မြင့်မြင့်မားမားဟဲ့၊ ဟိုင်းဝေးလမ်းတစ်လျှောက် ကား

မောင်းလာတဲ့သူတွေလည်း စေတီလေးကိုကြည့်ညှိပြီး ဖူးချင်ရင် လမ်းဘေး ကားချရပ်ပြီး ဖူးလိုရအောင်တဲ့၊ နို့မို့ရင် ငါတို့ဂေဟာကတစ်ဆင့် ကွေ့ပတ်သွားနေရတာမျိုးနဲ့ ခရီးဖင့်မှာစိုးသတဲ့”

“တို့ကလည်း စေတီပေါ် တက်ဖူးချင်ရင် ဂေဟာက ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဖူးရုံပဲ၊ ခြံစည်းရိုးခတ်ပေးတာကအစ သူပဲ အစအဆုံး ညွှန်ကြားသွားတာဟ၊ အခုဆို ရင်ပြင်ပေါ်ကနေ ဟိုင်းဝေးလမ်းဖြူးဖြူးကြီးကို တစ်ဆုံးတစ်စမြင်ရတဲ့ ဖိလင်က နှစ်ထပ်ကွမ်း ရှယ်ပဲဟေ့”

ကြော်ငြာကောင်းလွန်းတာရယ်၊ မွေးနေ့တိုင်း ဒီဘုရားကို ဖူးနေကျရယ်မို့ ပါးက ဒီနေရာအထိ ရောက်လာခဲ့တာပင်။ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်ကတော့ ရိုးရာမဖျက်တာဟု ဆိုရမလား၊ အစဉ်အလာတစ်ခုလို အကျင့်ပါနေသည်ဟု ပြောရမလားမသိ။ ပါးမွေးနေ့အတွက် ဒီရောက်ကတည်းက စီစဉ်ထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးပြီးသား။

“ဘုရားလေး ရင်ပြင်ပေါ်ကနေ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ဂေဟာရှုခင်းတွေကို လေ့လာတော့ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ကတော့ မအားဘူး၊ ရှေ့လဆို ဒီဂေဟာ စပြီးထူထောင်တာ နှစ်ငါးဆယ်

ပြည့်ပြီ”

“ငါတို့ အထက်က ဆရာမကြီးတွေ၊ ဆရာကြီးတွေကို ကန်တော့မယ်၊ ဂေဟာရဲ့အစဉ်အဆက် အလှူရှင်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေရှာပြီး ပြန်ခန်းတစ်ခုလုပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဂေဟာမှာနေခဲ့တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ပုံရိပ်ဟောင်းတွေ ပြန်ရှာပြီး ပွဲလေးတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးမလို့၊ ငါတို့ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပေါ့”

လက်ရှိမှာ ဆွေဆွေနှင့် နှင်းမွန်က ဒီမေတ္တာရှင်ဂေဟာမှာ တာဝန်အရှိဆုံးသူတွေ။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းဝတ္တရားတွေနှင့် လုံးလည်လိုက်နေသောအဖြစ်ကို တွေ့ရတာမို့ မွေးနေ့ဆုတောင်းရန် ပါးက တစ်ကိုယ်တည်း ဘုရားပေါ်ရောက်လာရခြင်းပါ။ ငေးရင်း ဘုရားကိုတစ်ပတ် ပတ်မိချိန်၌ ပါး နှာသီးဖျား၌ ဝေဝဲလာသော ခရေပန်းနံ့၊ ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးတွေက ရနံ့ရှိရာဆီ တောက်လျှောက် ရှာဖွေလိုက်မိသောအခါ..

“ဟယ်”

အာမေဇိုတ်က ပါး နှုတ်ဖျားမှ အုံ့သြဝမ်းသာစွာ။ ပါးရဲ့ မွေးနှာမိပြီဟံထောင့်မှာ ဘုရားကို ပူဇော်ထားသော ခရေပန်းစေတီ။

“အနမ်း”

ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်တွေအလစ်မပေးဘဲ ပါး လိုက်ကြည့် ပေမယ့် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ပါးက တစ်ယောက်တည်း။ ခရေပန်းစေတီ တည်ပေးပြီး လျှာတဲ့သူက အနမ်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုလျှင်..

အို..ဟုတ်သားပဲ။ မနေ့ကတည်းက အနမ်း ခရီးထွက် မည်ဆိုပြီး အိမ်မှ ထွက်သွားတာပဲ။ ကြည့်စမ်း..အနမ်းက သူမ မွေးနေ့ကိုတော့ တခုတ်တရနှင့် သတိရသား။ ကြည်နူးခြင်းတွေက ပါး နှုတ်ဖျားမှာ အပြုံးတိုဖြစ်တည်စေလျက်။ ဘုရားကို ဦးချရန် ထိုင်တော့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ကျောက်တုံးကြီးကြီးနှင့် ဖိထားသော ဖန်းနုရောင်စာအိတ်လေးက တစ်စထွက်လျက်။

“ဘာပါလိမ့်”

စပ်စုချင်အောင် ပါး ကျောက်တုံးကြီးကို မ၊ဖယ်တော့.. မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ..

ပါးရဲ့..

တစ်ချိန်က...

အနမ်း

ပါးက မင်အနက်နှင့်ရေးထားသော လက်ရေးသောသော
တွေကို အသံထွက်ဖတ်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ သုမ ရယ်မိပြီ။

“ဘာ တစ်ချိန်ကလဲ အနမ်းရယ်၊ အခု ပြန်ဆုံနေပြီပဲကို
ဟွန်း...ကိုရီးယားကားတွေ လာရိုက်နေပြန်ပါပြီ၊ လူကို လျှို့ဝှက်
သည်းဖိုဖြစ်ရအောင်လေ”

စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးတွေကို တကယ့်သက်ရှိ
အလား မျက်စောင်းရွယ်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေချွန်ထွက်လာအောင်
ရန်တွေ့ပြီးမှ ပါးက စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်မိတော့ ဖန်းနုရောင်
စာရွက်လေးပေါ် ခဲခြစ်ကောက်ကြောင်းတွေနှင့် ဆွဲထားသော
ကောင်မလေးက မိုးပျံ့ဖောင်းတွေကို လွှတ်ဟန် ပြင်နေသည်။
ထူးခြားတာက ကောင်မလေးက ပခုံးကျော်ရုံ ခွေလိမ်လိမ်ဆံပင်
လေးနှင့် ခူးကျဂါဝန်ကားလေး ဝတ်ထားတာပင်။

“အဲမယ်...ဒါက ပါးဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ အနမ်းက”

စာရွက်ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှာ ကောင်လေးက ပါးထံ
ဦးတည်လာလျက် ခြေလှမ်းတွေနှင့်...။ သို့ပေမယ့် ကောင်လေး
မျက်နှာက ကွက်ရှင်မာ(ခံ)လုပ်ထားသည့် ဗလာကြီး။

“အဟွန်း...သူရပ်ကြီးကိုများ၊ ပါးက ခွေးချီလွှား တောင်
မှတ်မိတယ်...သဘောပေါက်”

မြူးမြူးလေးဆိုရင်း အပျော်စိတ်က ရင်ထဲ အုံ့နှိုင်းသမျှ
ကို တိုက်စားချေဖျက်သွားသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုတာတောင် အလိုလို
နေရင်း ပြုံးချင်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေက ထိန်းမရသိမ်းမရ။
ဖြောင့်တန်းအောင် အခါများစွာကလို ဆုတောင်းရှည်ကြီးတွေ
မဆိုနေတော့ဘဲ ပါးက ဘုရားကုန်းမြေပေါ်က ပြေးဆင်းခဲ့တာ
အလျင်စလို...။

“အဟွန်း...အနားမှာ အနမ်းရှိရင် ပါးအတွက် ဘာမှ
မလို”

အခန်း (၁၅)

“ကိုင်း... ငါ မပြောဘူးလား၊ အနမ်းက ငါ့ကို ပင်
မထားပါဘူးလို့”

အောင်နိုင်သူလို မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြီး ပါးက ပြောတော့
ဆွေဆွေက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပြီး နှင်းမှုန်
ကတော့ မဲ့တဲ့နဲ့...

“ဘုရားလေး ရောက်တာတောင် သူက ဒီဂေဟာဘက်
ကူးမလာဘူး၊ ဘာလဲ... ဒီမြေကိုနှင်းရင် ဟက်တက်ကွဲပြီး မြေမျို
စိုးလို့လားမသိဘူး”

“နင်ကလည်း အပြစ်ချည်းပဲ နှင်းမှုန်ရယ်၊ ပါး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပါစေဟဲ့”

“အခုရော သူ့အပျော်ကို ငါက ကြိုးတုပ်ထားလို့လား”

“နင်တို့ ဘာပြောပြော ငါကတော့ အားလုံးမေ့လိုက်
နိုင်ပြီ၊ ငါ့မွေးနေ့ကို အနမ်း အမှတ်တရဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခု
ခွဲတင်”

ပါးက ပြောရင်းဆိုရင်း ဖုန်းဖွင့်ကာ အနမ်းထံခေါ်တော့
နှင်းမှုန်က မျက်စပစ်ပြရင်း...

“တွေ့လား၊ ဘယ်သူ့ခွဲခွဲ တို့မကွဲဆိုတဲ့သရုပ်ကို ပြနေ
တာ၊ နင် အဲဒီလောက်ထိ အဖြစ်သည်းနေတော့ ငါက အနမ်းကို
ပိုပြီး အမြင်ကက်လာရော”

“အမြင်မကက်ပါနဲ့ နှင်းမှုန်ရယ်၊ ငါ့အတွက် တကူး
ဘက ပန်းစေတီရော ပန်းချီပုံအတွက်ရောကို ကျေးဇူးတင်စကား
ပြောသင့်တာပေါ့”

“နင်ကိုက သည်းလွန်းလို့ ဟိုက တင်းတင်းထန်ထန်
ဖြစ်နေတာ၊ အနမ်းက ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဘာတွေပြောင်း...”

“ရှား... ဖုန်းကိုင်ပြီဟဲ့”

နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ
ပါးက မျက်လုံးပြူးအချက်ပေးရင်း...

“ဟဲ့လို...အနမ်း”

“ပြော”

နူးညံ့ချိုသာခြင်းမရှိသော အသံထဲမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း
တွေ ရောပါနေသည်။ ပါးက လျော့ရဲသွားသည့် အပြုံးအား နှင်းမွန်
ရဲ့ အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း...

“အနမ်း...ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်”

“မင်းကို ငါ မနေ့ကတည်းက ဘာပြောခဲ့လဲ ရှားရှား
ပါး”

“ဟို...အဲဒါကလေ”

“တော်...ရှားရှားပါး၊ ငါ အခု ကျောက်မျက်ပြွဲမှာ
နေပြည်တော်ကို သွားမယ်လို့ မနေ့ကတည်းက ငါ ပြောခဲ့သားပဲ၊
မင်း မှတ်ဉာဏ်တွေ ပါဝါလျော့တာလား၊ နံလုံးကန်းနေတာ လား”

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောဆိုသောအသံတွေထဲမှာ ကြင်နာခြင်း
အမှတ်ရခြင်းတွေ ပါဝင်မှုမရှိဘဲ တကယ့်ကို စိမ်းစိမ်းကားကား

“အနမ်းကို ပါး မေးစရာရှိလို့ပါ”

အားတင်းပြီး ပြောရသောစကားသံရဲ့ အဖျားခတ်တိုင်း
ဟာ သာယာခြင်းမရှိဘဲ တုန်ခါနေလျက်။ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်
တို့က တိုင်ပင်မထားပါဘဲ ပါးပြင်ဆီ ဖြတ်တိုက်ပြေးလွှားရန်
တာစုနေပြီ။ ဖုန်းထဲမှ အနမ်းရဲ့ စိတ်မရှည်စွာ စုတ်သပ်သံတွေ
ကြားရပြီးမှ...

“မင်းနဲ့တော့ ကွိုင်ပဲ၊ ကဲ...မေး မြန်မြန်၊ ဒီမှာ ငါ
အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ရဦးမှာ”

“ပါးမွေးနေ့ကို မှတ်မိသေးလားဟင်”

“ကျစ်...အရေးထဲမှကွာ၊ မင်းမွေးနေ့က ဧပြီလထဲမှာပဲ၊
ကဲ...ဒါပဲ၊ ဒီမှာ ငါ့ကိစ္စတွေ ရှင်းစရာရှိလို့”

အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားပြီ။ ဖုန်းကိုင်ထား
သော ပါးလက်က အရပ်ကြိုးပြတ် ပြုတ်ကျသွားတာမို့ အရိပ်
အကဲဖမ်းနေသော ဆွေဆွေတို့နှစ်ယောက်က ချက်ချင်းအနားသို့
ရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့...ဘာတဲ့လဲ...ဟမ်...ပါး”

“နင့်ပုံစံကြီးက ငါတို့ ရင်ထိတ်လိုက်တာ ပါးရယ်၊
သူ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းပါးတို့က ထိန်းချုပ်ရခြင်းကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတာကိုကြည့်ရင်း ဆွေဆွေတို့တကယ် ရင်ထိတ်လာရသည်။ မျက်ခမ်းသားတွေ၊ မျက်တောင်ကော့ကော့ လေးတွေ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကမှ မလှုပ်ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ သူ့သဘောနှင့်သူ မျက်ဝန်းထဲ နေရာအပြည့်ယူသည်။

“ရှားပါး”

သည်းမခံနိုင်တော့သလို နှင်းမှုန်က ပါး ပန်းနုဖက် အား ဆွဲခါရမ်းပစ်မှ မျက်လွှာတစ်ပင့်က ဖျတ်ခနဲဝင့်တက်လာ ပြီးနောက်...

“သူ...သူက ဒီမှာရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး နှင်းမှုန်၊ အနမ်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ လွှဲနေပြီ”

“ဘာ”

သံဖြိုင် ဆောင့်အော်သော အသံအဆုံးမှာ ပါး မျက်ရည် တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ချောင်းရေလျှံသလို တသဲ့သဲ့ဖြာဆင်းရင်း။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၆)

“ကို ဒီနေ့ ဖလိုက်နဲ့ ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို ပြန်ရောက်မယ် ပါး၊ လေဆိပ်ကို လာကြပါ၊ ဪ...မာစီးဒီးနဲ့ မလာနဲ့နော်၊ ပြိုင်ကားနဲ့လာ၊ အလုပ်တွေကြားမှာ ခေါင်းမြှုပ်ပြီး ပင်ပန်းခဲ့တော့ ရန်ကုန်လေညင်းကို တစ်ဝကြီးခံစားချင်လို့”

ဒါ ပါးမွေးနေ့အပြီး တစ်ပတ်အကြာမှ သူ့ထံမှ ပထမဆုံး ရသည့် ဆက်သွယ်မှု။ ဒါတောင် လက်ထပ်ပြီးခါစ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းဆိုတာတွေ မပါဝင်ဘဲ ဖုန်းလက်ခံစက်ထဲ အသံသွင်း မှာကြားသွားခြင်းမျိုးက အမိန့်ဆန်ဆန်။

သူနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ပါး ဘဝသည် ဘယ်နေရာ ဘယ်အဆင့်သို့ လျော့ကျသွားသလဲလို့ ဖြန့်ဆန်းစစ်သောအခါ ရလဒ်မကောင်းခြင်းက အထင်အရှား။

“မိတ်ဆွေအဆင့်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူနဲ့ လက် ထပ်ပြီးကတည်းက နင်က အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားပြီ”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးတွေထွက်၊ အိမ်မှာရှိပြန်တော့လည်း နင့်နားမကပ်နဲ့၊ လွဲတာက အဲဒီကတည်းက၊ နင် ငြိမ်နေလို့ မရ တော့ဘူး ပါး၊ လွဲမှားခြင်းနောက်မှာ အဖြေရှိရမယ်၊ သူက တကယ့် အနမ်းဆိုရင်...”

“နင်တို့ အမှတ်တရတွေက အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်မသွား နိုင်ဘူး”

အကြံပေးချက်တွေက ရက်စက်သလောက် ပါးအတွက် ထိရောက်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် သူစာကြည့်ခန်းတွေ အဝတ်ကီရှိတွေ ပါး မွေနှောက်ရှာတော့...

“ဘာအလိုရှိလို့လဲ ရှားပါး၊ အစ်ကိုက သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာပစ္စည်းတွေကို တခြားလူကိုင်ရင် မကြိုက်ဘူးဗျ၊ ရှားပါး

လိုချင်တာရှိရင် ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်”

ပါး ဘာလုပ်လုပ် မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသူတွေ က အနားမှာ။ သူ ထားခဲ့သော သူ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော်တွေ။ ပါးက ထိုစကားပြောလာသည့် သူ ခေါ်လာသော အိမ်တော်ထိန်း ကောင်လေးအား ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“တို့က သူ့ရဲ့ တရားဝင်မိန်းမ၊ သူပစ္စည်းတွေ ထိရုံ မကလို့ မွေနှောက်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်လည်း မင်း တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒီတော့ တို့နဲ့ ဝေးဝေးနေပေးပါ”

မတတ်သာ၍ ကောင်လေးက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲ ပေမယ့် ပါး လုပ်သမျှကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ကြည့်ဆဲ။ အားရအောင် မွေနှောက်ရှာဖွေပြီးမှ ပါး စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်ရင်း...

“ဒီမှာ...တစ်ဆက်တည်း သတိပေးထားရဦးမယ်၊ တို့ကို ရှားပါးလို့မခေါ်နဲ့၊ ဒီအိမ်ရဲ့ သခင်မဖြစ်တဲ့အတွက် မမလေးလို့ ပြောင်းခေါ်၊ အနမ်းရဲ့ ထောက်ခံချက်အရ ဘယ်လိုပဲ ရပ်တည် ပါစေ၊ တို့ သဘောမတွေ့ရင် မင်းရဲ့ရပ်တည်မှု ပျက်သွားနိုင်တယ်

ဆိုတာ သတိရပါ”

လူရှေ့သူရှေ့မှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြောခဲ့စေမယ့် ကျောခိုင်းသောအခါ မေးရိုးတွေကားထွက်အောင် အံကြိတ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကောင်လေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ကြောက်နူးတဆတ်ဆတ် တုန်မြဲ။ မေး(လ်)ပိုရင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျီတော့ပြောရင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အွန်လိုင်းပေါ် ဆွေဆွေတို့နှင့် တွေ့သည့်အခါ..

“အားမလျော့နဲ့၊ မကြောက်နဲ့ ပါး၊ ကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်က ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်၊ တကယ် ကြောက်ရမှာ နှင် မဟုတ်ဘူး၊ နှင်နောက်ကွယ်မှာ ခြေရှုပ်နေတဲ့ အနမ်း”

ဒီနေ့တော့ အနမ်းနှင့်တွေ့ပြီး ရှုပ်ထားသမျှရှင်းရန် အချိန်ကျပြီလို့ ပါး တွေးထားသည်။ ပါးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်က လှည့်စားသမျှ ငြိမ်ခံနေရန်မှ မဟုတ်တာ။ ပါးက အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးကို ဂျင်းပင်အပြာဖျော Skinny နှင့်တွဲဝတ်ပြီး ပခုံးကျော်ရုံ ချထားနေကျ ဆံပင်တွေကို ငယ်ထိပ်နားမှ စုထုံးလိုက်သည်။ နားကွင်းအပိုင်းကြီးကလည်း အဖြူရောင်နှင့် မီးညှိ

ဖျော့ရောင် မျက်မှန်လေးထောင့်ကို တပ်ပြီးချိန်မှာ ပါးအသွင်က ရဲရင့်ခြင်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားသလို အနက်ရောင် ကြိုးသိုင်းခွာမြင့်ဖိနပ်ကို ကောင်မလေးက အကျအနစ်ပေးပြီးသည့်နောက်.. ပေါ်တီကိုအောက်၌ အသင့်ရပ်ထားသော ပြိုင်ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ညနေခင်းရဲ့ လေပြည်ဖျော့ဖျော့မှာ အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကားစီးရတာ တိမ်တွေနှင့်အပြိုင် လွင့်နေသလို ခံစားရပါသည်။ လက်ကောက်ဝတ်၌ပတ်ထားသော AG နာရီကိုကြည့်မိတော့ လေယာဉ်ဆိုက်ရန် လိုနေတာ မိနစ်ပိုင်းမျှ။ ပါး အရှိန်တင်ရန် လီဗာကိုဖိနှင်းတော့ ပြိုင်ကားက ဦးမော့ပြီး ဝေါခနဲထိုးတက်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ လမ်းကြောတွေ ပိတ်ထားတတ်တာမို့ ကားရှင်းသောလမ်းကြောင်းကို ပါးက ရွေးပြီးမောင်းသည်။ ဘေးဝန်းကျင်က သစ်ပင်ရိပ်တွေက တရိပ်ရိပ်နှင့် နောက်ပါးမှာ ကျန်ခဲ့၏။ တစ်စီး နှစ်စီးစရှိသော ကားတွေကို ပါးက ကျော်တက်ရင်း အတွေးတွေက ရှေ့ကြိုရောက်လိုက် နောက်မှာ ကျန်ရစ်လိုက်နှင့်...

“ပါးတို့ ပြန်ဆုံတာ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ၊ ဘာလို့ နှင်းဆီ

ပန်းတွေ ထားခဲ့တာလဲ အနမ်း၊ တကယ်ဆို ပါးတို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်က ခရေပန်းတွေလေ”

သူက ချစ်တယ်လို့ မကြေညာ၊ ကိုယ်ကလည်း ချစ်ခွင့်ပြုတယ်လို့ မပြောဘဲ ချစ်သူအသွင် ကူးပြောင်းသော ဆက်ဆံရေးမှာ ဒါ ပါး ပထမဆုံး မေးခဲ့သည့်စကား။ အဲဒီတုန်းက မျက်မှန်အကြည်အောက်က အနမ်းမျက်ဝန်းတွေ ခေတ္တမှိုင်းသွားပြီးမှ...

“ခရေဆိုတာ အကြွေပန်းကြီး၊ ကို မကြိုက်ဘူး”

တကယ်ဆို အဲဒီ အကြွေပန်းတွေကြားမှာပဲ ပါးတို့ သံယောဇဉ်တွေ ရှင်သန်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ ဒါလည်း ပါးက စိတ်ဖြေပြီး ကြံဖန်တွေးပေးခဲ့သည်။ အနမ်းတစ်ယောက် ရင့်ကျက်မှုတွေနှင့် အကြိုက်တွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။

“ပန်းချီမဆွဲတော့ဘူးလား အနမ်း၊ ပါးတို့ လက်ထပ်မှာကို အမှတ်တရအနေနဲ့လေ”

ပြောခဲ့တုန်းက...

“ကို ကျောက်တူးရင်းက အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ညာလက်လက်ကို အားစိုက်လို့မရဘူး”

ဒါနဲ့ပဲ ပါးတို့နှစ်ယောက်ကြား အမှတ်တရတွေ စေဝါးမှေးမှိန်နေခဲ့တာ။ နားကိုက်ရောဂါကြောင့် ခေါင်းလျှော်ရာတွင် ဖိစိဆွဲမလျှော်ဖို့ ပါး တားခဲ့တော့...

“ကို ဘယ်တုန်းက နားကိုက်ဖူးလို့လဲ”

“ဟယ်...အနမ်း ရေငုပ်တာ ကြာသွားလို့လေ၊ အေးလာရင် နားကိုက်တတ်တာ နှင်းမှုန်တောင် အသိ”

“ဆောရီး...ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ မင်း မကျပ်နဲ့ ပါး၊ ဝက်အူတောင် ကျပ်ပါများရင် ကြောင်တတ်တယ်၊ ကို နာတာရှည်ရောဂါသည် မဟုတ်ဘူး”

ထိုထိုအကြောင်းအရာတွေကို ပါး မေ့ပျောက်ထားခဲ့ပေမယ့် ပါးရဲ့မွေးနေ့ကိုတော့ သူ မမေ့ကောင်းဘူးလို့ မျှော်လင့်ထားသမျှ သဲထဲရေသွန်း။ အခုတော့...ပါးက မွန်းကျပ်စွာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ လေပူကို ဂျူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ မိုင်နှုန်းပြသော ဒိုင်ဒိုင်ကိုကြည့်မိတော့ သတ်မှတ်ထားသည့်အရှိန်ထက် ကျော်နေတာမို့ ပါးက အရှိန်လျော့ချရန် စိတ်ကူးနေချိန်မှာ ရုတ်ချည်းကားရှေ့က ဖြတ်ပြေးသောခွေးကြောင့်...

“အာ...ကျစ်...ဒီခွေး”

ဘရိတ်ကို နင်းပေမယ့် ကားက အရှိန်ကောင်းစွာပြေးဆဲ။

“ဟင်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကားက ဘရိတ်... ဘရိတ်မမိုတော့ဘူးလား”

ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ဘရိတ်ကို ဖိနင်းလေ ကားက အရှိန်ပိုပြင်းလေ။

“ဘရိတ် မမိဘူး”

ဆိုတဲ့အသံက နားထင်ဘေးနှစ်ဖက်ကို ဆယ်ပေါင်တူ ကြီးနှင့် လွဲလွဲထုခံရသလို တထိန်းထိန်းနှင့် မြည်ဟီးလာသည်။ တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် စတီယာရင်ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးတွေက ချွေးစေးတို့ဖြင့် စွတ်စိုထိုင်းလျက်ကပဲ မျက်စိမှိတ်ကာ ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးသော ခွေးကို ကွေ့ရှောင်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်လမ်းကြောဆီ ခေါင်းပြုလွှက်သွားသည့် ကိုယ့်ကားကို ကိုယ့်လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်အောင် ပြန်တည့် မတ်ပြီးတဲ့အထိ ဘရိတ်မပါသောကားကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရ

မလဲဆိုတာ ပါး တွေးမရ။ ရှေ့လမ်းကွေ့ဆို လူစည်ကားသေ မြို့တွင်းထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်

“တိ...တိ...တိ”

ကိုယ့်ကားနောက်မှ ဟွန်းသံပေးလာသည့် ကားက နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ဖျတ်ခနဲ အရိပ်ထင်သည့် SURF ကား မြင့်မြင့် ကြီးကြီး။ ကားကြီးက ပါးရဲ့ပြိုင်ကားလေးဘေးမှ ဝေါခနဲ ကျော်တက် ရင်း ဘေးချင်းယှဉ်မောင်းကာ

“ရှား...ရှား...ပါး”

ကားမှန်ချရင်း လှမ်းခေါ်သူက ဆံပင်ရှည်တွေကို တစ်ဝက်စည်း တစ်ဝက်ချ လုပ်ထားသော ဟိုလူ။

“ဒီမှာ ပါးရဲ့ကားက...”

ထိန်းမောင်းရင်း ပါးက အားကိုးတကြီး ပြန်အော်သည်။ လတ်တလော အခြေအနေမှာ ပါးအတွက် ကူညီမည့်သူဆိုတာ သူမှတစ်ပါး အခြားမမြင်။

“သိတယ်၊ ကားရှေ့မီးတွေ ဖွင့်ထားလိုက်”

သူ အော်သည့်အတိုင်း ပါးက လိုက်နာသည်။

“ဒါမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားတွေ ရှောင်သွားလို့ရမှာ။
ရှေ့မှာ ကုန်းဆင်းရှိတယ်။ အဲဒီအထိ ရောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။
ငါ့ကားနောက်က လိုက်ခဲ့”

ဝေါခနဲ သူ့ကားကြီးက ရှေ့သို့တိုးထွက်သွားသည်။
ဘယ်ဘက်ကို သူ ချိုးကွေ့သောအခါ ပါးလည်း ထိုနည်းလည်း
ကောင်း ချိုးကွေ့ချသောအခါ ပါးရှေ့ပေါ်လာတာက ကမူတွေ
ချိုင်ငှမ်းတွေနှင့် မြက်ခင်းစိမ်းလွင်ပြင်ကြီး။

အရှိန်ပြင်းသောကားက ကမူတွေပေါ်မှာ ကစုန်စိုင်း
ခုန်ပေါက်သွားနေပြီးမှ ပါးရဲ့ရှေ့တည့်တည့်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ
သူ့ကားကြီး။ ပါးမှာ ရှောင်တိမ်းချိန်မရတော့ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်
ကာ ရပ်ထားသော သူ SURF နောက်ပြီးထံ ပါးကားလေးက
အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်သွားတဲ့နောက်

“ဂျိမ်း”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ သူ့ကားကြီးက မြင်
မကောင်းအောင် ပိန်ချိုင်သွားကာ ပါးရဲ့ကားကတော့ အရှိန်သေ
သွားခဲ့ပြီ။

“ဟေ့...မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

စတီယာရင်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ပါးက ငြိမ်သက်
နေရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ပါးဘက်က တံခါးကို သူ ဆွဲ
ဖွင့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်မှ သူမကို ဆွဲမတော့ ပါးက အလိုက်သင့်
ပါသွားခဲ့သည်။

“မင်း ထိသွားတာပဲ၊ နဖူးကွဲသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

အင်္ကျီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ နဖူးမှ
သွေးစီးကျနေသည့် ဒဏ်ရာကို ဖိအုပ်ထားရင်း

“တခြား ဘယ်နေရာတွေ နာနေသေးလဲ ပါး၊ ခြေ
ထောက်ရော ထိသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း...ခြေထောက်က မနာဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲက
အောင့်တာ”

“အိုကေ...ကိုယ် အခုပဲ ဆေးရုံကားခေါ်လိုက်မယ်၊
ကိုယ့်ကားရော မင်းကားရော မောင်းလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊
ဘရိတ်ပေါက်ရင် ဒီလိုပဲ အရှိန်သေအောင် တစ်ခုခုကို ဝင်တိုက်
ပစ်မှရတာမျိုး”

ဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် နှိပ်ရင်း သူက အထူးကု ဆေးခန်းကြီးမှ ဆေးရုံကားကိုခေါ်သည်။ ပါးက မူးနောက်ရီဝေသော နောက်ဆုံးအသံထဲမှာတောင် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားက ကျေပွန်သေးသည့်အဖြစ်ကြောင့်

“ပါး လေဆိပ်မှာ လူကြိုစရာရှိတယ်”

“ကိုယ် သွားကြိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ သူက...”

“...ဖလိုက်နဲ့ ပါလာမှာ၊ သူ့နာမည်က အနမ်းတဲ့”

ထိုစကားတစ်ခွန်းကို နောက်ဆုံး သတိလက်ကျန်နှင့် ပြောအပြီးမှ ပါးကမ္ဘာက မိုက်ခနဲ မှောင်သွားတာဖြစ်၏။

အခန်း (၁၇)

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးစစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံကနေတော့ ချက်ချင်း ဆင်းလို့မရဘူးဗျ၊ စိတ်ချရအောင် 24 Hours တော့ နေမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...နေပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

“ဆေးရုံအချိန်မီရောက်လာတာ တော်သေးတာပေါ့ ဗျာ၊ နဖူးမှာ ကွဲသွားတာ မနည်းမနောကြီးကို၊ ကားဘရိတ်မမိတဲ့သူက ဒီလောက်ပဲ ဒဏ်ရာနည်းနည်းရတာ ဆရာဝန်သက်တမ်း တစ်လျှောက် အထူးဆန်းဆုံးပဲဗျို့၊ ကဲ...နားလိုက်ပါဦး၊ ခဏနေ

လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ စာရင်းနဲ့ဝယ်ဖို့ နာစ်လာလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာ”

ဆရာဝန်က တစ်ချက်ပြီးပြကာ အခန်းထဲမှထွက်သွား
ပြီ။ ပါးက ခုတင်ပေါ်လှဲနေရာမှ မတ်မတ်ထိုင်ရန် အားယူတော့

“ဒီတိုင်းပဲနေလေ၊ ဘာလို့ ထထိုင်တာလဲ”

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက်လဲ”

မေးခွန်းထုတ်တိုင်း မျက်ခုံးပင့်သွားတတ်တာ သူ
မတိုင်လဲပဲလားမသိ။ အမြဲတမ်း မျက်မှန်တစ်လက်နှင့် အကာ
အကွယ်ယူထားသော သူ့မျက်နှာက အခုတော့ ပကတိ ရှင်းလင်း
စွာ။ မျက်ရစ်မပါသော မျက်ဝန်းတွေက ရှည်လျားပြီး မျက်အိမ်
ကျယ်သည်။ မျက်တောင်ကျတော့ တိုစိပ်စိပ်တွေက မည်းနက်
အောင် ခြုံထားသဖြင့် အနည်းငယ် ပြုံးရုံဖြင့် အဲဒီမျက်ဝန်းတွေ
က ရယ်မြူးရိပ်သမ်းသွား၏။

ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းပါးက ယောက်ျားတန်ခိုး
နိမ့်နိမ့်နေပြီး မွေးညင်းစိမ်းမြဲမြဲတို့ဖြင့် ပြေလျော့ဆင်းသွားသည့်

သူပါးရိုးနှစ်ဖက်ကိုငေးရင်း ပါးက ဘာကိုလွှမ်းမန်းမသိဘဲ ရင်ထဲ
ဆို့နှင့်လာရသည်။ သူကတော့ ပါးကို စိတ်ကြိုက်ငေးခွင့်ပေး
ထားသည့်နှယ် လက်ဝိုက်ကာ ပြုံးစိစိရပ်နှင့်။

“မေးနေတာလည်း မဖြေပါလား အမိ၊ ပြောပါဦး၊
ကျေးဇူးတင်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း”

“ရှင် ပါးကို ကူညီခဲ့တာတွေ များပြီ”

“အဲဒီတော့...”

“ဒီတစ်ခါ အကူအညီပေးတာထက် ပါး အသက်ကို
ကယ်လိုက်တာလေ”

“ဟွန်း...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အဲဒီလောက် မထင်
ထားဘူး”

“တကယ်ပြောတာ၊ ရှင်ရောက်မလာရင် ပါး ဘာလုပ်
ရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘရိတ်ပေါက်ပြီဆိုတာနဲ့ လူက ပူထူ
ပြီး ပြာထွက်သွားတာ”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ စိုးရိမ်စိတ် ရော
သွားရင် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းကို ဖုံးအုပ်သွားတာပဲတဲ့၊ ကိုယ်

တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဘရိတ်မမိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘရိတ် ပေါက်သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကားလမ်းမှာ မောင်းတာထက်စာရင် လမ်းဘေးတစ်နေရာ ထိုးဆင်းပစ်လိုက်တာက အသက်အန္တရာယ် ပိုကင်းတယ်လေ”

သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြရင်း

“ဒီမှာ...မင်းရဲ့အိတ်၊ ကားတွေကို ရှင်းခိုင်းရင်း ကိုယ့်လူတွေ လာပေးသွားတာ၊ အထဲကို စစ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ပစ္စည်းအပျောက်အရှ”

“မလိုပါဘူး၊ ပါးက ရှင်ကိုတောင် ပြန်ပေးရဦးမျှ၊ ရှင်ကားကြီး ပါး ဝင်တိုက်လို့ ပျက်စီးသွားတာလေ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာတစ်ခု ကိုယ် မေးခွင့်ရှိမလား”

“မေးလေ၊ ပါး ဖြေမှာပေါ့၊ ရှင်က ပါးရဲ့အသက်သခင် ပဲဥစ္စာ”

ပါးက ပြုံးပြီးလေးပြောပေမယ့် နာကျင်ကြေကွဲစွာပဲ သူက ထိုအပြုံးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကြည်စင် သော

မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ရဲ့ပါးဟာ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလိုပဲ။

“ဟော...ကြည့်၊ မေးမယ်ပြောပြီး ဘာမှလည်းမမေးဘူး”

သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက ပါးရင်၌ ရင်းနှီးရိပ် စွန်းထင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်စတိုင်လ်၊ မိုက်ကန်းကန်းရပ်နှင့် ဒီကောင်လေးသည် ပါး အခက်အခဲဖြစ်တိုင်း အနားသို့ အရင်ဆုံး ရောက်လာသူ။ ဒုက္ခကို မျှဝေခံစားပေးခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ အခုလည်း ပါးကြောင့် ကားတစ်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အပြင် သူ့အချိန်တွေကိုလည်း ပါးအတွက် ဖြုန်းတီးပေးနေရသေး၏။ သူက ပါးရဲ့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ။

“ကိုယ်မေးချင်တာက”

“အင်း...ဟင်”

“အနမ်းဆိုတာ”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ပါးရဲ့ သီးသန့်ခန်းရဲ့တံခါးက ဝုန်းခဲပွင့်ထွက်သွားပြီး

“မင်း...ကွာ”

“အနမ်း”

“ခေါ်မနေနဲ့၊ လုပ်လိုက်ရင် နမောနမဲ့နဲ့၊ အခုလည်း လေဆိပ်ကို ဘယ်ကောင်တွေ လွှတ်လိုက်မှန်းမသိ၊ အလုပ်လုပ် ရတာ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် မရှိဘူး၊ အမြဲတမ်း နောက်ဆံ ငင်...”

အနမ်းရဲ့စကားတွေက တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ တိခန့် ရပ်ကျသွားသည်။ သူမ ခုတင်ဘေး၌ ထိုင်နေသူကို အခုမှ တွေ့လိုက်ရသလို အနမ်းမျက်နှာက ပျက်ခနဲ ငြိမ်ကျသွားပြီး ကာမှ

“မင်းက...”

အခန်းလေးသည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်း အောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်း မင်းမူးလျက်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနောက် မှာ အေးစက်စက်ရုန်းက လူသုံးယောက်စလုံးကို လွှမ်းခြုံပြီးမှ

ပါးကတော့ အသံတိတ်စစ်ခင်းနေသော အကြည့်တွေ နှင့် ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ငေးရင်း စိမ်းကားခြင်း၊ အေး စက်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ

“သူက ပါးရဲ့ခင်ပွန်း အနမ်းတဲ့၊ အနမ်း...ဒါက ပါး

အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဘယ်တုန်းကမှ မပြေပြစ်ခဲ့သော အနမ်းမျက်နှာက တင်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် မရမက ဆွဲဆန့်သော နှုတ်ခမ်းထက်က အပြုံးက ကာရံမညီ စာမပီ။

“အနမ်း...ဆိုတာလား”

ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ကာ ပြုံးထွေထွေ နှင့်မေးသည်။ ပြီးမှ အားမရသလို ခေါင်းမောကာ ပခုံးတွေ လှုပ်ယမ်းသည်အထိ တဟက်ဟက်ရယ်ပြီးမှ မျက်နှာချင်းပြန် ဆိုင်တော့ အပြုံးအရယ်မရှိတော့သည့် မျက်နှာက မျက်လှည့် ပြနေသလို။

တစ်ယောက်က အေးစက်စက်မျက်ဝန်းနှင့် လောကကို ထမ်းရွက်ထားရတဲ့ပုံဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကတော့ ဒေါသတွေ မျိုချကာ တစ်ကမ္ဘာလုံးအား စစ်ကြေညာတော့မည့်လူလို။ ပါးက ထိုနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီငေးရင်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိပေမယ့် အကောင်းကို မျှော်လင့်မရမှန်း သိလာခဲ့ပြီ။

သူကတော့ အနမ်း ကမ်းထားဆဲလက်ကို ပုတ်ထုတ်ရင်း

“ငါက တွေ့ရတာဝမ်းမသာပေမယ့် ထပ်တွေ့ဖို့တွေ ရှိဦးမှာဆိုတော့...”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို သူက ဟန်ပါပါတွန့်ပြီးမှ ပါးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း

“ခွင့်ပြုဦး ပါး၊ ကိုယ် မင်းအနားမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ”

သူက နှုတ်ဆက်တော့ ပါးက ယောင်နုနုနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ အနမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီးမှ ပန်းချင်းတွန်းချိတ်ထွက်သွားပုံက အနမ်းတောင် ယိုင်လဲလှလှ။

“တောက်...ဒီကောင်”

လည်ပြန်လိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရေရွတ်သံတွေကြားမှာ နာကြည်းခြင်းတွေကို ခါးစည်းခံနေရတာ အသိသာကြီး။ ဖြစ်ပျက်သွားသမျှ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင်ဆိုပေမယ့် ဘာဆိုဘာမှ လိုက်မမီသော ပါးကပဲ

“အနမ်းတို့က သိနေခဲ့တာလားဟင်”

“အဲဒါ မင်းစိတ်ဝင်စားစရာမလိုဘူး၊ မင်းအကြောင်း

လည်းမဟုတ်ဘူး ရှားရှားပါး”

လှည့်အော်ပစ်သော အနမ်းမျက်နှာက ဒေါသကြောင့် အရောင်ရင့်နေခဲ့သည်။ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ခါးစပ်ဆီမှ ခွဲ၍ ထောက်ထားရင်းက နီးစပ်ရာ ပလတ်စတစ်ခုံလေးကို ခြေလွှဲကန်ချက်ကြောင့် ဆေးရုံအထူးခန်းထဲ အနီးဝိုင်းကြာအသံ တွေထွက်လာတာကြောင့်

“အနမ်း”

“မင်း မပြောနဲ့၊ ငါ့ကို ဘာစကားမှမပြောနဲ့၊ မင်းပတ်သက်ခဲ့လို့ ဒီကောင်နဲ့ငါ ပြန်ဆုံတာ”

“အနမ်းရယ်...သူက ပါးကိုကယ်ခဲ့”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

“အနမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူအော်သလို ပါးကလည်း ပြန်အော်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသတော့မပါဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်းရဲ့ သက်ရောက်မှုများစွာနှင့်။ တကယ်ဆို အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ထားသည့် ပါးအတွက် ပြောသင့်တာ သတင်းမေးစကားတစ်ခွန်း မဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့

ကြားသမျှက စကားလုံးတွေဖြစ်ပေမယ့် အသွေးအသားကို တစ်စစီ
ဖဲ့ခြွေသော လက်နက်ဆန်းများကို ပါးက အင့်ခနဲ ရှိုက်သောအခါ
ရှေ့တော်ပြေးအဖြစ် မျက်ရည်က ပါးပြင်ဆီ ဖြတ်တိုက်စီးဆင်း
သွားသည်။

“မယုံနိုင်တော့ဘူး အနမ်း၊ အနမ်း ဘာတွေဖြစ်နေ
လဲဆိုတာ လိုက်မမိတော့ဘူး၊ ပါးသိခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အနမ်း
က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်တာတွေ မင်းသိထားဖို့မလိုဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်
ကစပြီး မင်းသိထားရမှာက...”

သူ ခါးကိုကိုင်ချတော့ စူးရဲစွာတောက်ပနေသော
မျက်လုံးထဲမှ ရန်လိုခြင်းတွေကိုပါ တွေ့နေရတာ ထင်ရှားစွာ။

“အဲဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်စရာမလိုဘူး၊ ဒါ မင်းအတွက်
ငါချမှတ်တဲ့အမိန့်၊ မင်းသိထားရမှာက အမိန့်ဆိုတာ နာခံလေ
ကောင်းလေပဲ”

“ဒီမှာရှင့်”

အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး လှမ်းခေါ်သံနှင့်အတူ ဖရိုဖရဲ

မြင်ကွင်းကြောင့် နာစ်က မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“လူနာရှင်က”

“ကျွန်တော်ပဲ”

သူ ခါးဆန့်ရပ်ကာ ပါးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“မင်း မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်၊ ဒါလည်း အမိန့်ပဲ”

ပြုံးတာမဟုတ်ပေမယ့် တင်းခနဲဖြစ်သွားသော သူ
နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ရက်စက်ခြင်းတွေ အရောင်လက်သွား၏။
မျက်ရည်တွေ ပါး မသုတ်မချင်း ရပ်ကြည့်နေမည့် သူဟန်ကြောင့်
လက်ဖမိုးနှင့် ပွတ်ဆွဲပြီး သူမ မျက်ရည်သုတ်၏။ ဒီတော့မှ သူက
မဲ့တဲ့တဲ့ပြုံးရင်း

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ကိုယ်ပြောသမျှ နားထောင်ရင် ကိုယ့်
ဘေးမှာ မင်းနေခွင့်ရမယ်၊ အိုကေ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ချောမြူသလို ပါးဆံပင်တွေ
ကိုဆွဲဖွပြီးမှ နာစ်ဘက် လှည့်ရပ်တော့ သူက ချိုသာနူးညံ့သော
အပြုံးများ တပ်ဆင်လျက်။

“လူနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေလိုအပ်သေးလဲ ဆရာမ”

“ဟဲလို”

၆၆၆၆၆၆၆၆

“ထူးပုံက စိတ်မပါလက်မပါ ရှိလိုက်တာဟယ်”

“ဆွေဆွေ”

အားတက်သွားတာလား၊ ပျော်သွားတာလား မသေချာပေမယ့် ဆွေဆွေအသံကြောင့် ပါး ရုတ်ခနဲ ထထိုင်မိတာတော့ သေချာလေသည်။

“ဆွေဆွေတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ပါး၊ နင့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိလို့ ငါတို့ဆက်လိုက်တာ၊ ပါး...နင့်အတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ၊ အခု နင် ဘယ်မှာလဲ၊ နင့်နားမှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

နှင်းမှုန်နှင့် ဆွေဆွေက ဖုန်းစပီကာကနေ ပြောနေပုံရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့အသံက အလျင်စလို အလောတကြီးနှင့်။ ပထမတော့ ပါး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဇာတ်စုံခင်းပြီး ဆေးရုံသို့ခေါ်ရန် စိတ်ကူးရှိပေမယ့် ပါးအတွေးက သူမတို့အသံကြားရုံဖြင့် ပျက်ပြယ်သွားပြီ။ ထို့ကြောင့်

“ပြော...ဘာတွေအရေးကြီးတာလဲ၊ အခု ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“နင့်စိတ်ကို အရင်ဆုံး ငြိမ်ငြိမ်ထားနော် ပါး၊ ငါတို့ ဂေဟာရဲ့ နှစ်(၅၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အတွက် ဓာတ်ပုံအဟောင်းတွေ ပြန်ရှာတော့ ငါတို့ ဆယ်တန်းတက်မယ့်နှစ်က စုရှိက်ထားတဲ့ပုံလေ၊ ပြန်တွေ့တယ် ပါး”

“အဲဒီဓာတ်ပုံတွေတာနဲ့ ငါ့စိတ်ငြိမ်ထားရမှာ မဆိုင်ဘူးနဲ့တူတယ် နှင်းမှုန်”

“ကျစ်...နင် စကားကို ဖြတ်မပြောစမ်းနဲ့ ပါး၊ ဆုံးအောင် နားထောင်၊ အဲဒီပုံတွေထဲမှာ အနမ်းရဲ့ပုံတွေလည်း ပါတယ်၊ ထူးဆန်းတာက အနမ်းရဲ့ ငယ်ငယ်ကပုံနဲ့ အခု နင့်ဘေးနားက အနမ်းက လုံးဝမတူဘူး ပါး”

ပါးကို နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို နားထင်နှစ်ဖက်မှာ အနံ့ခနဲ ဒိုင်ခနဲ မြည်သံကြီးက အကျယ်ကြီး ကြားပြီးမှ

“ဘာ...နှင်းမှုန်၊ နင်ဆိုလိုတာက”

ဖုန်းထဲမှ သက်ပြင်းရှိက်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ

“အဲဒါကြောင့် နင့်စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားဖို့ ပြောတာ ပါး၊ တူသယောင်ထင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်ယှဉ်ကြည့်တော့ တစ်ယောက်

စီဆိုတာ သေချာတယ်။ တူတယ်လို့ထင်ရအောင်လည်း သူက အာဂတ်ကို ကြိုမြင်တယ်ဆိုတဲ့ ကာဗာယူထားတဲ့အခါ နင်ရော ငါတို့ပါ မျက်စိလည်ကုန်ကြတာပဲ ပါး”

“ဒါ...ဒါဆို...နှင်းမှုန့်...အနမ်း...အနမ်းက...”

“နင် မနက်ဖြန် ဂေဟာလာခဲ့ပါလား၊ အနမ်းကို ငါတို့ ရှာတွေ့ထားတယ်”

ပါးလက်ထဲကဖုန်း အလိုအလျောက် ပေါင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ ပါးနာမည်အော်ခေါ်သံတွေကို ကြားနေရပေမယ့် ပါးအဖြစ်က အသက်ရှင်လျက်နှင့် ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သူလို။ ကမ္ဘာဟာ လည်ပတ်နေရာမှ အဆတစ်သောင်း လောက် ပိုမိုမြန်ဆန်သောနှုန်းနှင့် လှည့်နေသည်ဟု ထင်ရပြီး နောက်...

သူမက သတိမလစ်ဘဲ အသိတရားတစ်ခုလုံး အမှောင် ဖုံးကာ ထိုအမှောင်ထဲ ထင်းလင်းစွာ တောက်ပနေသော အလင်း တန်းက သူမရဲ့နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်။

ပါးသိခဲ့သော အနမ်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၈)

ပါးက လက်ထဲယှဉ်ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ငေးရင်း မျက်ရည်တွေက မျက်လုံးထဲ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကံကြမ္မာက ဆေးစက်ကျရာအတိုင်း အရပ်ထင်ခဲ့သော ပါးတို့ အဖြစ်က တကယ့်ကို နီးရက်နေပေး။

“ထင်မထားခဲ့တာပါ အနမ်းရယ်”

တိုးတိုးရွတ်ကာ မျက်ဝန်းကိုပိတ်ချတော့ ပူနွေးသည့် မျက်ရည်တွေက လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားကြသည့်အတိုင်း။ ပြေလည်ခြင်းမရှိသောသူက ပါးရဲ့ အနမ်းပါတဲ့။

“သင်ခန်းစာပေးရအောင် မင်းက ဆရာမကြီးလား”

ပလာစာမှာ တွေ့တုန်းက ပေစောင်းစောင်း ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ပါးကို မေးသွားသည့်ဟန်ပန်။

“ကိုယ်မှမဆုံးရှုံးတာ၊ သူများကို နှစ်နာအောင် မလုပ်ချင်နဲ့၊ စိတ်လျော့”

တရားပြသွားသလိုနှင့် သူ့ရဲ့စိတ်ရင်းကို ဖော်ထုတ်ပြသွားတာ။ သူမ သိခဲ့သော အနမ်းက တစ်ဖက်သားကို ငဲ့ညှာတတ်လွန်းသူဆိုတာ ထိုစဉ်တုန်းက ပါး မေ့သွားခဲ့ဖူးသည်။ ပါး ဒုက္ခတွေ့တိုင်း အနားသို့ မခေါ်ဘဲ ရောက်လာတတ်တာကို သူမက သတ်မှတ်ထားခဲ့တာက ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု။ ပါးတို့ ရူးချက်က ကိုယ့်မွေးနေ့ကို ကျင်းပပေးတာ တွေတာနှင့် အယောင်ဆောင်လူကို ချီးမွမ်းပြီး အချစ်တွေပိုခဲ့သေးတဲ့ အဖြစ်ဆိုတော့...

“ငိုမနေနဲ့တော့ ပါးရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေကိုပြင်လို့မရတော့ပေမယ့် ထပ်မဖြစ်အောင် ငါတို့ ကာကွယ်လို့ရပါသေးတယ်ဟ၊ အနမ်းနဲ့တွေ့ပြီး တိုင်ပင်ပြီးတော့လေ”

ဆွေဆွေက ပါးပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး ချောသည်။ ပါးက

တော့ အခုမှ မှီတွယ်ရာရသွားသော ကလေးငယ်လို ဆွေဆွေရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ရင်း ရှိုက်တစ်ခါ ငိုတစ်လှည့်နှင့်။

“ငါ ညံ့တာပါဟာ၊ ငါ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ လက်ခံခဲ့မိတာ၊ ပြီးတော့ နင်တို့ ဝိုင်းတားခဲ့တာတောင်...”

“တားခဲ့တဲ့ ငါတို့လည်း အတိအကျ ဘာမှမသိတော့နှင့်ကို ထိထိရောက်ရောက် သတိမပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ ငါတို့ တောင်ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီးမှ သိရတာမျိုးပါ ပါးရယ်”

ဒီအဖြစ်အတွက် သူမရော နှင်းမှုန်ပါ ယူကျုံးမရပြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“အရှုံးထဲကအမြတ်ပေါ့ ဆွေဆွေရ၊ လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ပါးနဲ့ ဒင်းမှာ ဘာငြိစွန်းမှုမှမရှိခဲ့တာ”

တစ်ညလုံး ပါး အလာကိုမျှော်ရင်း မိုးလင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်မှေးမှမအိပ်နိုင်။ ကိုယ့်ဂေဟာအထိ လာလှူသော အလှူရှင်တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အခမ်းအနားလေးလုပ်ပေး၊ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းပေးကာ အလှူရှင်တွေရဲ့လိပ်စာ တောင်းယူသိမ်းဆည်းထားတတ်သော မေတ္တာရှင်

ဂေဟာရဲ့ အစဉ်အလာက အနမ်းရှာပုံတော်ကို အထောက်အကူ ပြုခဲ့သည်။ နာမည်မပေးဘဲ လှူသွားသော စေတနာရှင်က သူ တစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့

“ဘာလဲ...လိပ်စာပေးရင် ကျွန်မတို့ဂေဟာက အလှူ ခံတွေ လာမှာစိုးလို့လား၊ စိတ်ချပါရှင်၊ ရှင် စေတနာမပါရင် ရွှေမိုး၊ ငွေမိုး၊ ရွာပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မတို့က ကန်တော့ ဆွမ်းပါ”

ခပ်ထေ့ထေ့ပြောခဲ့တာက ရန်တွေ့စကားပေမယ့် အပြုံး တော့မပျက်ခဲ့။ ထိုအချိန်က သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချတော့ ဒီမျက်နှာမျိုး မြင်ဖူးသားဆိုပြီး ဖျတ်ခနဲ ငေးမိတာ ဝန်ခံရမည်။ သူကတော့ အရယ်အပြုံးမပျက်ဘဲ

“ဒီဂေဟာအတွက် ရှိသမျှစည်းစိမ် ပုံလှူရမယ်ဆိုတောင် ကျွန်တော် စေတနာမပျက်ပါဘူးဗျ၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာတယ်”

ဘာကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတာလဲလို့ ရှည်ရှည်ဆေးဆေး မတွေးမိဘဲ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ရန် စိတ်စောနေခဲ့တာ သူမတို့

ရဲ့ အသုံးမကျမှု။ ဆက်စပ်တွေးခေါ်အား ညံ့ဖျင်းမှုပင်။ တော် သွားခဲ့တာက သူက မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သောကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းနှင့် သူ့မျက်နှာကို အကာအကွယ်မဲ့ မြင်ရပါသော ကြောင့်။

“မငိုနဲ့တော့ဟာ၊ နင့်ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ပါးရယ်၊ အနမ်းရှေ့ရောက်ရင် နင်ငိုထားတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ မလှမပ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ဆွေဆွေစကားကြောင့် ပါးက တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေ သောတက္ကစီပေါ် ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို အခုမှ သတိရသည်။ မနက်က ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုတာနှင့် ပါးက တက္ကစီငှားပြီး ဂေဟာဆီ တန်းသွားခဲ့တာ။ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ပါးကိုမြင် တော့ ဆွေဆွေတို့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်။ အခုတလော ပါး ကြုံခဲ့ရသမျှက သည်းထိတ်ရင်ဖိုချည်းပဲမို့။

“အစ်မလေးတို့ပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းဆို ဒီခြံပဲ”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာရဲ့ အသံကြောင့် ပါးရော ဆွေဆွေပါ သတိဝင်သွားသည်။ ရွှေရောင်နှင့် အနက် စပ်ထားသော သံယဉ်း

တံခါးမြင့်မြင့်ကြီးကို ကျော်လွန်ပြီး အဖြူရောင်တိုက်ကြီးအား လှမ်းတွေ့နေရ၏။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး ကား ပေါ်မှဆင်းကာ ခြံတံခါးရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း

“နင်တော့မသိဘူး ပါး၊ ငါဖြင့် အနမ်းနဲ့ပြန်တွေ့ရ မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရင်တွေ့ခွန်နေတာ တကယ်”

“အဲမယ်...နင်က”

မျက်စောင့်လှည့်ရွယ်သော ပါး နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ အပြုံး ရှိပ်တွေ တောက်ပနေကြသည်။

“နင်းမွန်က မှာလိုက်တယ် ပါး၊ အနမ်းနဲ့တွေ့ရင် သူ မအားလို့ မလိုက်နိုင်တာတဲ့၊ ဂေဟာကို လာခဲ့ပါဦးတဲ့လေ”

“ငါပြောဖို့လည်း ထားပါဦးဟယ်၊ နင်တို့ချည်းပဲ”

ပြောလည်းပြော၊ ခြံတံခါးဆား အုတ်တိုင်၌ ကပ်မြှုပ် ထားသော လူခေါ်ဘဲလ်ကို ပါးက နှိပ်သည်။ ရင်ခုန်တာ သပ်သပ်၊ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ရူးချင်တာသပ်သပ်နှင့် ပါးက တစ်စက္ကန့်လောက် မျှတောင် အချိန်မကြာနဲ့ချင်။ ခြံတံခါးကြီးရဲ့ ဆားထောင့်မှာ မျက်နှာ မြင်ရရုံ လေးထောင့်ကွေ့ကလေး ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်

မျက်နှာပေါ်လာရာ

“ဟို...ဒီအိမ်က အနမ်းရဲ့...”

ပါး မေးခွန်းမဆုံးလိုက်ရ။ ခြံအတွင်းထဲမှ မင်းတုတ် ပြုတ်သံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်လာပြီး

“ဝင်ပါ ကလေးမ၊ ရှားရှားပါးဆိုတာနဲ့တူတယ်”

ကြိုသိနေသော ဦးလေးကြီးရဲ့ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံး ကြောင့် ပါးက ယောင်နှုတ်နှင့် ဆွေဆွေကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ဆွေဆွေ က သတိပေးသလို သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဖျစ်လိုက်မှ ပါးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟို...ဦးလေးက...ပါးကို”

“သိနေလို့ အံ့သြမနေပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီတစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိတဲ့သူတွေအားလုံးက သမီးကို မြင်ဖူးထားကြတာကိုး”

“ပါးကို...”

ရင်ဘတ်ဖိကာ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး မေးနေသော ကလေးမအား ဦးထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အိမ်ထဲရောက်ရင် သမီး အားလုံးသဘောပေါက်သွား”

မှာပါ”

တဲ့လေ။ ပါးမှာဖြင့် တွေ့သမျှ ကြုံသမျှက အထူး
အဆန်းတွေချည်းပဲမို့ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုကြားမှာ
ရှာဖွေနေမိတာက သူတစ်ယောက်ကို...။

အခန်း (၁၉)

“ပါး...ဒါက နင် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
ပုံ မဟုတ်လား၊ လေဆိပ်ကတောင် မထွက်ရသေးဘူးလေ၊ နင်
ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်အနီလေးက ငါနဲ့နှင်းမှုန် နင့်မွေးနေ့အတွက်
ပို့ထားတာလေ”

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဒူးကျဂါဝန်ရဲရဲလေးပေါ် ပါးက
လည်သာကုတ်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ထားသည့်ပုံ။

“ဟဲ့...ဒါက နင်နဲ့ငါ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်း စတက်တုန်း
ကပုံ၊ နင့်ဆံပင်တွေရှည်လာလို့ အဖျားနားတွေ လိပ်ထားတာ လေး

ကြည့်စမ်း...ဒါ ငါတို့ ပလာဇာထဲ ပတ်မွေတဲ့ပုံ”

“အနမ်းက အဲဒီကတည်းက ငါ့နားမှာရှိနေခဲ့တာပေါ့နော်”

ခန်းလုံးပြည့် ဓာတ်ပုံတွေက အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးနှင့်။ ပါးက ပိုစစ်အမျိုးမျိုး။ ရယ်မောနေတာလည်း တွေ့ရမည်။ လမ်းဖြတ်ကူးနေတာလည်း ပါမည်။ ကားပေါ်က ဆင်းတာကိုလည်း ရိုက်ထားသည်။ ပါး စားသောက်နေထိုင်မှုပုံရိပ်တွေက ဒီဓာတ်ပုံတွေထဲ ထင်ဟပ်နေ၏။

“ပါး...ဒါ နင်နဲ့ နောက်ဆုံးမွေးနေလေ၊ ရွှေချထားတဲ့ဘုရားလေးနဲ့၊ နင်နဲ့...”

ဘုရားရင်ပြင်မှာထိုင်ပြီး ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည့်ဟန်ပန်။

“အနမ်းရယ်”

ပါးက နင့်သီးစွာရေရွတ်ရင်း မစဲသော မျက်ရည်က တစ်ခါ ပြန်ရစ်သိုင်းလာ၏။ မသိခဲ့ရလေခြင်းဆိုပြီး အတိတ်ကို ထရိုက်အပြစ်တင်ရလေမလား။ မှားခဲ့ပြီဆိုကာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ မျက်ရည်

မြစ်ထဲ လက်ပစ်ကူးရတော့မလား။ မသိခြင်းတွေများပေမယ့် အသိထဲမှာ အနမ်းကိုတွေ့ချင်သည့် ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်းရစ်က ရင်ကို မွှေနှောကောင်းဆဲမို့

“လူလေးက သမီးနောက်မှာ အရိပ်လို အမြဲရှိနေခဲ့တာပါ”

ခြံဝ၌တွေ့ခဲ့ရသော ဦးလေးကြီးရဲ့ နောက်ပါးမှာ အအေးဖန်ခွက်တွေကို ဗန်းနှင့်သယ်လာသော ကောင်လေးက ကပ်ပါလာသည်။

“လူလေးကို မွေးစားခဲ့တဲ့သူက နိုင်ငံတကာမှာ ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့သူ၊ ကျောက်ကုန်သည်ပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်ကြပါစို့၊ ကျောက်အကဲဖြတ်ပညာ၊ ကျောက်အရိုင်းတုံးကို အသင့်ဖြစ်လာအောင် သွေးတုံဟာတွေ သင်ပေးခဲ့ပေမယ့် လူလေး တကယ်ကျွမ်းကျင်သွားတာက ကျောက်တွေကို မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာပဲ တန်ဖိုးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ပညာပဲ၊ ဒါ သူ့ရဲ့မွေးရာပါ ပါရမီပေါ့၊ ဒီပါရမီကြောင့် လူလေးက နိုင်ငံအနှံ့ကို နေချင်းပြန် လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့ရတာမျိုး”

“ဒါဆို အနမ်းက နိုင်ငံတကာကျောက်ကုန်သည်တွေ နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာပေါ့”

ဦးလေးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆွေဆွေမေးခွန်းကို ဖြေသည်။ ပါးကတော့ အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဆွေဆွေလို မေးခွန်းထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။ မိဘမဲ့ဂေဟာမှ လူငယ်လေး တစ်ယောက်က နိုင်ငံတကာစီးပွားရေးနယ်ပယ်အထိ ခြေဆန့် နိုင်ခဲ့ခြင်းဟာ အံ့ဩချင်စရာကောင်းသလို ဂုဏ်ယူချင်စရာ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားမှုပါ။

“နိုင်ငံတကာမှာပြတဲ့ ကျောက်မျက်ပြပွဲတွေကို သူ မတက်ရောက်ဖူးတာ မရှိဘူး၊ သူ မတက်လည်း ဖိတ်တဲ့လူတွေ က များတာဆိုတော့ သမီးကို သူ မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ...”

အပြောရခက်သလို ဦးလေးကြီးက ခေါင်းယမ်းရင်း ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ

“သူ တကယ်မသိခဲ့တာပါ သမီး၊ သိခဲ့ရင် လူလေးက ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ခဲ့မှာ၊ မရရအောင် ဖျက်ခဲ့မှာ၊ သူက သမီးကို

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မနူးမခြေရက်အောင် တန်ဖိုးထားခဲ့တာလေ”

ပါး ထိုးပေးခဲ့ဖူးသော အညိုရင့်ရောင် သိုးမွေးခေါင်းစွပ် လေးက အခန်းရဲ့ထောင့်ဘက်မှာ စင်ကလေးနှင့် သီးသန့် တခမ်း တနား ရှိလေသည်။ ထိုစင်လေးပေါ်မှာပဲ ပါးရဲ့ အားပါးတရ ရယ်နေပုံကို မျက်နှာအပြည့်ကြီး ဆွဲရိုက်ထားလျက် ဖိုတိုစတင်န့် လေးနှင့် ထောင်ထား၏။ အခန်းလေးထဲမှာ ဆွေဆွေရဲ့သက်ပြင်း ချသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်သွားပြီးမှ

“အနမ်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ဦးလေးကြီးရယ်၊ ပါးတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ လူသိရှင်ကြား မဟုတ်တော့...”

“အနမ်းကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဦးလေးကြီး စီစဉ်ပေးနိုင် မလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ၊ ပါး စောင့်ပါ့မယ်”

စိတ်မကောင်းခြင်း၊ အားနာခြင်း ကောက်ကြောင်းတွေ ဦးလေးကြီးမျက်နှာပေါ် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ

“ဒီမနက်ပဲ ဖျက်မရတဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တစ်ခု သူ ထွက်သွားတာ သမီးရဲ့၊ ဒီည ဖုန်းဆက်တဲ့အခါ ဦးလေးကြီး

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါ့မယ်၊ လူလေး သမီးဆီကို ဆက် သွယ်မှာပါ”

“အစ်ကိုလည်း အစ်မအဖြစ်တွေ သိတဲ့နေ့ကတည်းက တော်တော်ယူကျုံးမရဖြစ်နေခဲ့တာ”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကောင်လေးက ထို စကားကို မဖြစ်မနေမို့ ဝင်ပြောပြရဟန်ရှိသည်။

“အစ်မနဲ့ ပြန်တွေ့ကတည်းက ဖွင့်ပြောပြခဲ့ရမှာတဲ့၊ သံယောဇဉ်က အချက်ပြလာတဲ့နေ့ကို စောင့်ချင်တာရယ်၊ ပြီး တော့...”

ကောင်လေးရဲ့ မရဲတရဲနှင့် မျက်လွှာပင့်ကာ ပါးကို အကဲခတ်ပြီးမှ

“သူဌေးမကြီးဖြစ်နေတဲ့ အစ်မဘဝထဲကို လက်ဗလာ နဲ့ မဝင်ချင်လို့ပါတဲ့”

ပါးနှလုံးသားက ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ကျဉ်တက်သွား တဲ့သည်။ ချီးကျူးဖွယ်ကောင်းသော မာနပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ပါးက ဖြစ်ရလေခြင်းလို့ ရင်ထုပြီး ငိုချင်းချပစ်ချင်တော့သည်။ သူ

ဖန်တီးထားတဲ့ ဘဝထဲ လက်ဗလာနဲ့ ဝင်လာတော့ရော မောင်းထုတ် မည့်သူ ဘယ်သူရှိသလဲ။

လိုအပ်တာက ရင်ခွင်အပြည့်နဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလို့ ပြော ရင်း....။

အခန်း (၂၀)

“မောနင်း...ဆွေဆွေ၊ နင် ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“မနေ့က ညနေကတည်းကလေ၊ ပါးက ဒဏ်ရာကြီး နဲ့ ငါ ပြန်လိုက်ဖို့ရင်း ပါး လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ဒီမှာ နေမလားလို့”

နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တောထားသော ကော်ဖီခွက်ကို မော့ မသောက်ဘဲ ခွက်ကိုကျော်ကာ မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းချလျက် ဆွေဆွေအားကြည့်ရင်း

“လိုလို့လားဟ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

ပါးရှိရာဘက်ဆီ မေးငေါ့ပြရင်း

“လူနာက ဆေးရုံကနေတောင် သူသဘောနဲ့သူ ဆင်း နိုင်ပြီပဲ၊ အနားမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့လူဆိုတာ လိုတာပဲလား”

ပါး နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ချက်ချင်း အပြုံးတွေဖြစ်ထွန်း စေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက တည်လျက်။ သူ့ကို စိမ်းရှုကြည့် ကာ

“လိုတယ်၊ ပါးအတွက် တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်”

“အိမ်မှာလည်း လူတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

“ဟင့်အင်း...အဲဒီလူတွေကို ပါး မယုံဘူး”

“ဘယ်လို”

စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ရင်း ကိုယ်ကို ကိုင်းလျက် မေးတော့ သူရင်ဘတ်နှင့် စားပွဲစွန်းက ထိမိလျက်သား။ မျက်ခုံး တွေကို ထိစပ်လုမတတ် ကျွံထားသည့်အောက်က သူ့မျက်လုံး ထဲမှာ ဒေါသက နေရောင်အောက်ရှိ တံလျှပ်တွေအလား ပြုံး ပြုံးပြက်ပြက်။

ပါးကလည်း ထိုအစမ်းရောင်သင့် အကြည့်တွေမှ
မလွဲဖယ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်တော့ မကျေလည်ခြင်းတွေက သူ့ထက်
ငါ အပြိုင်စစ်ခင်းကာ

“အဟမ်း...ပါးပြောတာက ငါ့ကို လူရင်းခွံ အနား
ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ပါး”

ဆွေဆွေက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းရင်း ပြောပေမယ့်
ဆက်ထုံးက ပြောသွားတယ်လို့မှမရှိတာ။

“ဟုတ်မှာပေါ့”

မပွင့်တပွင့်ပြောရင်း ဗျက်ဝန်းကို ကော်ဖီခွက်ဆီမဲ
ပို့ထားမိသည်။ သူ့ကို ပါး ရွံသည်။ ကိုယ့်ဘဝထဲကို မခေါ်ဘဲ
နှင့်လာသည်။ ကိုယ် မပေးချင်တာတွေကို ဟန်ဆောင်လိမ်ညာ
ပြီး ယူသည်။ နွေးထွေးသည်ဟု ပါး အထင်မှားခဲ့သော သူ
မျက်ဝန်းတွေက လောဘကြောင့် အရောင်တောက်နေမှန်း အခုမှ
ပါး သတိထားမိခဲ့သည်။

ချိုမြိန်သည် ထင်ခဲ့သော သူ့ရယ်သံက ဟန်ဆောင်ခြင်း
ပေါ် သကာလူးထားသည့် ခေါင်းဆောင်းသော ဘီလူးရုပ်။ စိတ်ထဲ

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေ့ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို ဟိုမှဒီ ဘောင်ဘင်ခတ်
အောင် မဲ့ပွဲပစ်သည်။ ထိုခဏမှာပဲ ပါး ဖုန်းက တီခနဲ တစ်ချက်
မြည်ကာ မက်ဆေ့ချ်ရောက်ကြောင်း အချက်ပေးတာမို့ ဖုန်းထုတ်ပြီး
ကြည့်တော့

ပါး...ငါ့ပြန်ရောက်နေပြီ၊ နင့်အနားမှာ အမြဲရှိမယ့်...

အနမ်း

ချက်ချင်း လူတစ်ကိုယ်လုံး အားတွေပြည့်လာသလို။
နင်နဲ့ငါ အသုံးအနှုန်းကြားမှ ရင်ခုန်သံမြန်ကာ နှလုံးသားက
အသက်ဝင်ပူနွေးလာသည်။

“အဟွန်း...ဘာမက်ဆေ့ချ်တွေမို့လို့ သဘောကျသွား
လဲမသိဘူး ဆွေဆွေ”

အသံက တမင်တကာ အကျယ်ကြီးလုပ်ပြောမှန်း
သိသာသည်။ ပါးက မျက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ သူက ထိုင်ခုံ
ကျောမှီမှာ ပက်ခနဲ မှီချရင်း မုန်းလောက်သော ရယ်သံနှင့်
တအစ်အစ်လုပ်ရယ်ကာ

“ရည်းစားဟောင်းဆီကလား၊ ပြောပါ...လွတ်လွတ်

လပ်လပ်”

ဟန်ပါပါ လက်ဝါးကို ရှေ့ထုတ်ဆန့်တန်းကာ

“ကိုယ်က သဝန်မတိုတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

စားပွဲခုံကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး အားပြုထောက်ကာ ထရပ်ပြီးမှ

“မပေးချင်တာကိုတော့ ရအောင်ယူတတ်တယ်၊ အင်း...အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် အငိုသန်တဲ့ကလေးကို မငိုခိုအောင် စရတာမျိုးပေါ့”

ရယ်စရာမပါဘဲ ခေါင်းမောကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၏။ ပါးကတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်မိတာက ကြည့်မဝ ချစ်မလို့မဟုတ်။ ရင်ထဲအားကောင်းသော အမုန်းဓာတ်ခံအား ဒီအကြည့်တွေမှတစ်ဆင့် သူသိစေရန်။

“ကဲ...ငါတော့လစ်ပြီ ဆွေဆွေ၊ ပါး...ကိုယ်သွားပြီ ဒီနေ့လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကများတော့”

“ခဏလေး”

ပါးက လှမ်းခေါ်တော့ လှည့်ထွက်လုလု ခြေလှမ်းတွေ

ရပ်သွားရင်း

“ဘာပြောချင်သလဲ ပါး”

မျက်မှန်အောက်က သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမက မလွှဲတမ်း စိုက်ကြည့်ကာ

“Great ရဲ့ လူချုပ်အရောင်းစာရင်းတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို အိမ်ရာတွေ၊ ကွန်ဒိုတွေ ငှားထားတဲ့စာချုပ်တွေ ပါးလိုချင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ၊ ကိုယ်သိခွင့်ရှိမလား ပါး”

“ရှိတာပေါ့၊ မာဗီတို့ကို ဝင်ငွေထွက်ငွေစာရင်းက ပါးလတိုင်းပြတာ”

“အခါတိုင်း လတွေကတော့ ပါး ကိုယ့်ဆီက မတောင်းပါလား”

“အင်း...အခုမှ တောင်းချင်စိတ်ပေါ်လာလို့”

“ကိုယ် နားမလည်လို့ မေးပါရစေဦး”

သူက စားပွဲစွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း ပြုံးမလိုနှင့် မဲ့နေသော ပါးရဲ့ ယန်းရင့်ရောင်နှုတ်ခမ်းလေးဆီ အကြည့်တို့ကို

ပိုလွတ်ထားလျက်က

“ဒီမှာရှိတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဆောက်အဦ
တွေရဲ့ပိုင်ရှင်က မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ဦးတည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အဲဒီလိုယူဆလည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီဟို့ပေး
ထားတဲ့စာချုပ်မှာ တရားဝင်လက်မှတ် မတိုးသေးသရွေ့ ဒီက
အရာခပ်သိမ်းပိုင်ရှင်က ဒက်ဒီ မာမီပဲ၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသလို
ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီးတွေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပါးကတော့ ပြုနေ
ကျ၊ ဝတ္တရားအတိုင်း မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်မှ လိပ်ပြာသန့်
တယ်ထင်လို့”

“အိုကေ...ကောင်းပြီလေ”

သူက ထရပ်ကာ အဖြူရောင်ရှုပ်ပေါ် ထပ်ဝတ်ထား
သည့် မီးခိုးရောင်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဆွဲတပ်ရင်း

“ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုယ်
သွားပြီ”

လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ရှုပ်လှုပ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွား
ပုံကိုကြည့်ရင်း ပါးရင်ထဲ အော်ဂလီဆန်လာရသည်။ ပီပီရီရီ

လှည့်စားတတ်သော ယုတ်မာမှုတွေထဲမှာ နှလုံးသားကို လိမ်
လည်ခြင်းက အဖြစ်ကြီးသည်ဟုဆိုလျှင်...

“နင်ကလည်း ပါးရယ်၊ တကယ့် တည့်တိုးကြီး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိယာယ်သုံးပြီး...”

“ပရိယာယ်နဲ့ ယဉ်ပါးနေတဲ့သူကို ငါက ပရိယာယ်
သွားသုံးနေမှတော့ သူ့ခိုး ဓားရိုးကမ်းသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ ဆွေဆွေရဲ့၊
မမှန်တာချည်း ပြောမယ်လို့ သူ သစ္စာဆိုထားသလို ငါကလည်း
သူလိမ်သမျှ ဖော်ထုတ်မယ်လို့ သံနှိဋ္ဌာန်ချထားပြီး သား”

“ဒါပေမဲ့ နင့်ဟာက အလျင်စလိုကြီး၊ ငါပြောချင်တာ
က အနမ်းနဲ့တွေ့ပြီးတော့မှ နင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်
ကြဖို့”

“အနမ်းနဲ့တွေ့ရင် တိုင်ပင်စရာက သူ့အကြောင်းမဟုတ်
ဘူး ဆွေဆွေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း၊ ငါတို့ နီးစပ်ဖို့
အကြောင်း”

မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘူး ရှားရှားပါးပါး။ သူက
အခန်းထောင့်ကွယ်မှာရပ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရွတ်သည်။ အားပါးတရ

ပြုံးပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဒေါသကြောင့် တုန်လှုပ်သောရင်က
ပြုံးခွင့်မပြုဘဲ နှုတ်ခမ်းက ခပ်မဲ့မဲ့အသွင်သို့ ပြောင်းလဲကုန်လျက်
ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး သူက တခြားတစ်ယောက်ဆီ ဆက်သွယ်သည်။
ထို့နောက် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းတည်းလို တင်းတင်းစေ့စေ့
ထားသော နှုတ်ခမ်းတွေ အချိုးညီစွာ လှုပ်ရှားသွားတာက

“အစီအစဉ် စတော့ ညီညီ”

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၁)

ပန်းနုရောင် ရင်တစောင်းဖုံးအင်္ကျီက ခူးဖုံးရုံကို ခါး၌
ကြိုးစည်းထားသည်။ ဆံပင်တွေကို တဘက်ပန်းနုရောင်နှင့်
ပေါင်းထားသဖြင့် ဝင်းမွတ်သော ပါးပြင်တွေကို အကာအကွယ်
မဲ့ တွေ့ရသောအခါ သူ ရင်အနုန်မြန်လာ၏။

ကြည့်စမ်း...ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ သူနှင့်
ပါး နှစ်ယောက်တည်း။ သူက နှစ်ယောက်အိပ် ဖဲမွေ့ရာထူအိမ်
ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ယှက် ခေါင်းအုံးပြီး ပါးကို ငေးကြည့်နေသည်။
လတ်ဆတ်သော ရှန်ပူရန်က သူ့နှာဝအထိ သင်းယုံလာသဖြင့်

ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဟု အနမ်းက ယူဆသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အနံ့မှမရှိတာကိုး။ ပါးက ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြတော့ ပါးစုံခိုခိုမှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားတာကအစ သူ မြင်နေရသည်။

“ရေသွားချိုးလေ အနမ်း”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံသာ မြင်ရပေမယ့် ပါး ပြောတာ ဒီစကား လို့ သူ့အာရုံက ကြားနေရသည်။ ပါးက အဝတ်လဲရန် အနမ်းကို နောက်ကျောခိုင်းလျက်က ဗီရိုကို ဆွဲအဖွင့်မှာပဲ ရုတ်ခြည်း

“ရှား”

ခနဲ မာန်ဖီသံကြီးနှင့်အတူ ပါးရှေ့ ထိုးထွက်လာသော သတ္တဝါက

“ပါး”

လွှတ်ခနဲ စိုးရိမ်တကြီး အော်သောအသံက အကျယ် ကြီး။ ကိုယ့်အသံကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတိပြန်ဝင်လာ သောအခါ သူ့ခုတင်ဘေး၌ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ရပ်ကြည့် နေသော တပည့်ကျော် စိုးနိုင်။ ဒီအိမ်မှာ ဦးထိုက်ရယ်၊ စိုးနိုင် ရယ်က သူ့ရဲ့တိုင်ပင်ဖော် အကြံပေး။ ပြီးတော့ မိသားစုဝင်တွေ။

“အစ်ကို စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ လိပ်စာ ရပြီကို ကျွန်တော် လာပြောတာ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား အစ်ကို”

စိုးနိုင်က မေးရင်း ကွန်ပျူတာစားပွဲပေါ် တံတောင် ထောက်ရင်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ မျက်နှာမြုပ်ကာ ငြိမ်နေသော အနမ်းကို အကဲခတ်ပြီးမှ

“အိပ်မက် မက်ရအောင် အစ်ကို အိပ်နေတာမှမဟုတ် တာ”

“ပါးဆီသွားဖို့ မင်း စီစဉ် စိုးနိုင်”

“ဗျာ...အစ်ကိုက”

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ပြောသော အနမ်းကို စိုးနိုင် က တအံ့တသြကြည့်ရင်း

“ဟိုတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအတိုင်းကြီး ပေးဝင်ပါ့မလား အစ်ကို”

“ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကြိုးစားခွင့်က ငါ့လက်ထဲမှာ၊ အရေးကြီးတာက ပါးအနားကို ငါတို့ အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့”

ပြောပြီးပြီးချင်း ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ တရစပ်ပေးနေသော

အမိန့်တွေနောက်ပါးမှာ စိုးနိုင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက နာခံတတ်စွာ
လှစ်လှစ်ပါအောင် လှမ်းလျက်...။

အခန်း (၂၂)

“နေ့စမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ၊ အိပ်ခန်း
ထဲက အယားကွန်းပျက်တယ်လို့ တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးပါ
လား။”

မင်းခေါင်က ပေါ်တီကိုအောက်မှစ၍ စစ်ဆေးနေပုံက
လူတွေကို သူခိုးကြမ်းရိုးလို။ စိုးနိုင် စိစဉ်ပေးထားသည့် ကုမ္ပဏီ
ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားရပေမယ့် အနမ်းက စိတ်မဖြောင့်တော့။
အမြန်ဆုံး ပါးအနား ရောက်ချင်စိတ်က သွေးကြောတွေထဲ ဖျိုးဖျိုး
ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ အော်သံပေးနေသလို။ စိတ်ထင်တိုင်း ကြံရလျှင်

ဒီကောင်ကို နှစ်ချက်လောက် ပိတ်ထိုးပြီး အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွား
ချင်တဲ့အထိ။

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်လည်ပြီး ဝင်ရ
အောင်လည်း ကုမ္ပဏီရဲ့ သက်သေခံကတ်ပြားတွေကို ခင်ဗျား
တွေထားတာပဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

စိုးနိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ဒီကောင် တွေဝေသွားတာကို
အနမ်း ရိပ်မိသည်။

“ပေးဝင်လိုက် ကိုမင်းခေါင်၊ တော်ကြာ တကယ်
ဟုတ်နေတဲ့လူကို မဝင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဆရာ ဒေါ်ပွနေ
လိမ့်မယ်”

“အရင်ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကိုမင်းခေါင် ကြည့်လုပ်နော်၊ ဆရာ မနက်အိမ်က
ထွက်သွားကတည်းက ရာသီဥတု သိပ်မကြည်ဘူး”

နှစ်ယောက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဆွေးနွေးပြီးကာမှ
မင်းခေါင်ဆိုသူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ

“မင်းပါ လိုက်သွားလိုက်၊ ဇော်ထွန်း”

ဇော်ထွန်းရဲ့ ဦးဆောင်မှုနှင့် အိမ်မကြီးထဲ ခြေချခွင့်
ရသည်။ စိုးနိုင်ရော သူရောက မျက်လုံးကိုအလွတ်မပေးဘဲ
တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ အကဲခတ်တာ စပ်စုချင်၍မဟုတ်ပါ။ ပါး
ရှိနိုင်မည့်နေရာကို ရှာဖွေခြင်းမျိုးသာ။ ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတာ အိပ်ခန်း
တစ်ခုပေမယ့်

“အပေါ်ထပ်မှာဗျ...အိပ်ခန်းက”

ကျွန်းရောင်ပြောင်လက်နေသော လှေကားထစ်တွေကို
တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ လှေကားဆုံးသွားတာ
နှင့် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ

“ဒီအခန်းပဲ”

ညွှန်လည်းညွှန်ပြကာ ရှေ့မှဦးဆောင်သူက အခန်းတံခါး
ကို ခေါက်ဟန်အပြု

“အား...အမလေး”

အခန်းထဲမှထွက်လာသော အော်သံက စူးစူးဝါးဝါး။
ပိုသေချာသွားတာက ဒါ ပါးရဲ့အသံ။ အနမ်းရင်ထဲ ဒိုင်းနမိုက်

ကွဲထွက်သွားသလို။ စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ထိ ရှူးခနဲ ဒိုင်းခနဲ တက်ဆောင့်ကာ အခန်းတံခါးကို ပခုံးစောင်းနှင့် ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

မြည်သံကျယ်ကြီးနှင့် ပွင့်ထွက်သွားသော တံခါး နောက်မှာ အခန်းတွင်းမြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ ပါးက သူတွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပန်းနုရောင်ရင်တစောင်းပုံး ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လဲကျနေသည်။ ပါးမျက်နှာမူရာ ဗီရိတံခါးက ပွင့်လျက်သားရှိပြီး ထိုထဲမှ ပါးပြင်းတနွဲ့နွဲ့နှင့် အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေသော မြွေကြီးတစ်ကောင်။

“ဟာ...မြွေ...မြွေကြီး”

လမ်းပြသူက အသံပျောက်အောင် အော်ရင်း လှေကားမှ တဒုန်းဒုန်းပြေးဆင်းသွားပြီ။ အနမ်းက စဉ်းစားချိန်မရတော့ဘဲ လက်ထဲ အယောင်ပြကိုင်လာသော ပစ္စည်းပုံးကို လက်ကိုင်မှ မြဲမြံစွာကိုင်ရင်း မြွေဦးခေါင်းရှိရာကို အရှိန်ပြင်းစွာ လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖြူး”

မာန်ဖီသံနှင့်အတူ မြွေကြီးက တစ်ဖက်ကြမ်းပေါ် ပစ်အကျမှာ စိုးနိုင်က စောင်တစ်ထည်ဆွဲယူ၍ အပေါ်က ဖမ်းအုပ်ပြီးမှ လက်ထဲပါလာသော ပုံးနှင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာထုသည်။ ဒါတောင် စောင်ခြုံအောက်မှ ပါးပြင်းကြီးခွက်ခွက်လာသေးသည်။ သူကတော့ မြွေကို စိတ်ချရသည့်အနေအထားရောက်မှ ခုတင်ပေါ် အခုထိ လဲနေဆဲ၊ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာနှင့်ရှိဆဲ ပါးထဲ ပြေးဝင်သွားကာ

“ပါး...ပါး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ မြွေပေါက်မိသွားသေးလားဟင်၊ ထိသွားသေးလား”

အမောတကော မေးခွန်းထုတ်ပေမယ့် ပါးက ခေါင်းသာ အသာယမ်းပြကာ

“အနမ်း”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ခေါ်ပြီးနောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတာ သူ့ရင်ခွင်ဆီမှာ...

အခန်း (၂၃)

“ဘာ”

အော်သံက ဧည့်ခန်းထဲမှ ဟိန်းထွက်လာသော သွေး
ရဲ့အသံကြောင့် ယုယခြေသုမ်းတွေ နေရာတင်ရပ်ကာ ထိတ်
လန့်တကြား။ အခုတလော မပြေပြစ်သောမျက်နှာနှင့် သွေး
ရောက်လာတိုင်း ယုယမှာ ရင်ထိတ်ရတာ အခါခါပါ။ ရိုးရိုး
ကျောက်တူးသမားဘဝကနေ ချက်ချင်းကြီး တိုက်တွေ ကားတွေ
နဲ့ဖြစ်၊ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင် သွန်နိုင်နေသော သွေးနီကို မေးတိုင်း
“ကျောက်အောင်တာပါ ယုယရာ၊ တခြား ဘာ

တွေမနေနဲ့၊ နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးက ငါတို့ကို အကျိုးပေး
တာလေ၊ သူ တို့ဆီ စရောက်ကတည်းက စီးပွားက ဒီရေအလား
တရိပ်ရိပ်ထိုးတက်လာတာ”

တဲ့။ ဒါတော့လည်း ဟုတ်သားပင်။ ချမ်းသာသည်
ဆိုတာထက်ပင် ကြွယ်ဝပြည့်စုံသည် ဆိုရမလားပင်။ ယုယက
ယောင်ယောင်လေးတောင် စူထွက်မလာသေးသည့် ကိုယ်ဝန်ကို
ကြည့်ကာ ရှက်ပြီးက မျက်နှာပေါ်ဖြတ်ပြေးသည်။

“ဒီဗိုက်မထွက်ခင် ငါတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ခမ်းခမ်း နားနား
ကျင်းပတာပေါ့ ယုယရာ၊ ဟိုတယ်ကြီးမှာ နင်က ဂါဝန်
အရှည်ကြီးဝတ်ပြီး ငါက အနောက်တိုင်းဝတ်နဲ့၊ ငါ့လက်ကို
ချိတ်ပြီးတော့လေ”

“ဟယ်...အဲဒီလောက် မလိုပါဘူးဟဲ့၊ နင်နဲ့ငါ တရား
ဝင်လင်မယားအရာ မြှောက်ရင်ပဲ”

“အခုရော တရားမဝင်ဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောလဲ၊
ဒီဗိုက်ထဲမှာ ငါ့သွေးသားရှိနေတာက တခြား တရားဝင်အရာ
တွေထက် ပိုအရေးပါတယ်၊ သေချာမှတ်ထား ယုယ၊ ငါ့ဘဝ

မှာ နင်က ငါ့အချစ်ဆုံး၊ ငါ့ရဲ့ အမြတ်နိုးဆုံး၊ ပြီးတော့ ငါ တန်ဖိုးအထားရဆုံးလူ”

ထိုစကားကို သူမမျက်နှာအား သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထဲညှပ်၍ တလေးတနက် ပြောခဲ့ခြင်းမျိုးပါ။ ထို့ကြောင့် သွေးနီ အပေါ် သူမ ဘယ်သောအခါမှ သံသယမဝင်ခဲ့။ အပြစ်မမြင်ခဲ့။ သွေးနီလုပ်သမျှကိစ္စရပ်တိုင်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်က ယုယထံသို့ သာ ရည်ရွယ်ကြောင်း သူမက ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

“ကျစ်...လိုက်မကြည့်ထားဘူးလား၊ အခု ဘယ် ရောက်သွားလဲ၊ ဟာ...အဲဒါ မင်းညံ့တာပေါ့ ညီညီရ”

အခန်းအကွယ်က ထွက်လာသည်နှင့် ကျောပေးလျက် ဖုန်းပြောနေသော သွေးနီကို တွေ့ရသည်။ ဒေါသကြောင့် ခါး ထောက်တာလည်း တွေ့ရသည်။ ချက်ချင်း လက်ကိုဖြုတ်ချကာ လက်သီးဆုပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဒိုင်းခနဲ ပြေးထိုးတော့မယောင် လုပ်ပြီး လက်ဝါးတွေပြန်ဖြန့်ချတာမျိုးလည်း တွေ့ရသည်။ ဒီလောက်ဆို သွေးဆူလွယ်သော သွေးနီမှာ ဒေါသရဲ့ဖောင်းပွ နှုန်းတွေ ဘယ်လောက်မြင့်တက်နေမလဲဆိုတာ မတွေးရဲစရာ။

“လုပ်မနေနဲ့၊ မယားခိုးမှုနဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်”

နောက်က နားထောင်နေသူ ယုယ မျက်လုံးပြူးသွား သည်။ မယားခိုးမှုဆိုပါလား။ သွေးနီကတော့ ဘာကိုမှ ဂရ မစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဒေါသထွက်လာတိုင်း ခြေပါလက်ပါဖြစ်လာ သည့် စရိုက်အတိုင်း အနီးရှိ ကော်ရံအပူလေးကို ခြေဦးနှင့် လွှဲခတ်ရင်း

“သိတယ်၊ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ၊ တောက်...တွေ့ အောင်ရှာ၊ မိရင်ခေါ်ခဲ့၊ အခု ငါထွက်လာပြီ၊ ဒါပဲ”

အမိန့်တွေ တရစပ်ပေးပြီး ဦးအောင် ဖုန်းချပစ်သည့် အကျင့်က သွေးနီမှာ အရိုးစွဲနေပြီးသား။ ကြေမွတတ်သော အရာ ဆိုလျှင် ဒေါသကြောင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖုန်းက လက်ထဲ အမှုန့်ဖြစ်နေလောက်တဲ့အထိ။

“သွေးနီ”

ဆူနေသောသွေးတွေ တိခနဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒေါသ ဖြစ်နေသော စိတ်သည် မီးကို ရေနဲ့ဖုန်းပေးသည့်နှယ်။ ရှိခနဲ နေအောင်မြည်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတာ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြမိသည်။

သွေးနီက မျက်နှာကို ပြေပြစ်ခြင်းဆီရောက်အောင် ပြုပြင်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်တော့ သူ့နောက်မှာ ကော်ဖီဗန်းကိုင်လျက်နှင့် ယုယ။

“ယုယရယ် ဘာတွေယူလာပြန်ပြီလဲ၊ ထမင်းစားခန်းထဲ ငါလာမှာပေါ့၊ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့၊ ကုန်းလိုက်ကွလိုက် မလုပ်ပါနဲ့ဆို”

အပြစ်တင်သံမဟုတ်ဘဲ စိုးရိမ်မကင်းစွာပြောရင်း ဆိုဖာတွေကျော်ကာ ယုယအနားသို့ တလွှားလွှားရောက်သွားသည်။ ယုယလက်ထဲမှ ကော်ဖီဗန်းကို သူပဲ လက်ပြောင်းယူ၊ စားပွဲပေါ်ချ။ ပြီးမှ ယုယကို ပခုံးမှဖိချကာ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်စေသည်။ အခုပဲ ဒေါသတွေထွက်ကာ ဘီလူးဆိုင်းတီးနေပြီး ဒီဘက်လှည့်တော့ နူးညံ့မှုတွေနှင့် ပြန်ဖြစ်သွားသည့် သွေးနီအား သူမက အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း

“ဖုန်းပြောနေတာ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ မယားခိုးမှုတွေရော ဘာတွေရော”

“အင်း...အလုပ်ထဲက ကောင်တွေရဲ့ ပြဿနာပါ”

သွေးနီက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်ဆွဲရင်း

“ငါ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်၊ ခဏပဲ၊ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ ဘာမှလျှောက်မလုပ်နဲ့၊ လိုချင်တာရှိရင် အမိုးကို ခိုင်း၊ ကြားလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသော ယုယ ငယ်ထိပ်လေးအား မနာအောင် ဖွဖုပုတ်ရင်း သူက ထရန်ဟန်ပြင်တော့ ယုယကပဲ သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲထားပြီး

“ကော်ဖီသောက်သွားဆို”

သွေးနီက မတ်တတ်ရပ်လျက်နှင့်ပင် ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်ငုံပြီး ပြန်ချထားကာ

“ငါ့ကလေးလေးကို ဂရုစိုက်ထား၊ ကြားလား”

အပြုံးနှင့် မော့မော့လေး နာခံနေသည့် ယုယနဖူးပြင်အား အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေချပြီးမှ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အိမ်ထဲက ထွက်သွားသည်။ ယုယက မြင်ကွင်းထဲမှ သူ့ကျောပြင်ပျောက်သွားတာတောင် ကားစက်နှိုးသံ၊ ကားမောင်းထွက်သွားသံတွေအထိ နားစွင့်နေပြီးမှ ကော်ဖီခွက်တွေဆီ အကြည့်ရောက်၏။ လက်ကျန်ကော်ဖီတွေကို တွေ့ရမှ ယုယက နာခေါင်းနဲ့

ရင်း

“ဟွန်း...ဘာတွေအရေးကြီးနေမှန်း မသိဘူး၊ ကော်ဖီ
တောင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်တဲ့အဖြစ်”

အခန်း (၂၄)

“သူ့လုပ်ရပ်တွေကို တားနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ
ရှိတယ်”

ဘယ်သူလဲမေးတော့လည်း မဖြေ။ ကားကို ချိုးကွေ့
ပြီး ဝင်လာတာက ပါးပိုင်ဆိုင်သော လုံးချင်းအိမ်ရာဝင်းအတွင်း။

“လိပ်စာတိုင်းဆို ရှေ့ခြံပဲ အစ်ကို”

“အင်း...ခြံဝမှာရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်”

ကားခေါင်းက ချိုးကွေ့ပြီး အနက်နှင့် ရွှေရောင်စပ်ထား
သော သံပန်းတံခါးကြီးမှာ ဦးတည်ရပ်သည်။ ပါးသည် ထိခြံ
တံခါးကြီးတွေတော့မှ တအံ့တဩနှင့်။ အနမ်းရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်း

ထွက်ကာ

“အနမ်း...ဒီခြံက ပါးရဲ့ခြံ၊ ဟို နိုင်ငံခြားသားတွေကို ပါး ငှားခဲ့တာ”

“အင်း...အရင်က ဟုတ်ပေမယ့် အခုမဟုတ်တော့ ဘူး ပါး၊ သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်ဖို့ ဝါသနာ မပါပေမယ့် နင့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး အထိခိုက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့်ပါ”

ပါးက နားမလည်သော ကြောင်စိစိအကြည့်မျိုးနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေခဲ့သည်။ အနမ်းက ကားမောင်းခြင်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသည့် စိုးနိုင်အား

“ဟွန်းတီးလိုက် စိုးနိုင်”

“တိ...တိ...တိ”

လူတစ်ကိုယ်စာဝင်ရုံ တံခါးလေးပွင့်လာပြီး အတွင်း ဂိတ်တဲလေးထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ”

“ယုယနဲ့ပါ”

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“အနမ်း လာတယ်လို့”

တံခါးစောင့်လူက ချက်ချင်း ဂိတ်တဲလေးထဲဝင်ပြီး ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားနေတာကို အနမ်းနှင့်အတူ ပါးပါ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာညွှန်ကြားချက်ကို ရလို့လဲမသိ၊ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ပေးကာ

“မမလေးက အခုပဲဝင်ခဲ့ပါတဲ့”

စိုးနိုင်က ခြံကြီးထဲသို့ ကားကို ဝေါခနဲမောင်းဝင်သည်။ တစ်ထပ်တိုက်ပုံစံ ပြားပြားပုပုလေး ဆောက်ထားသော အိမ်ရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မိန်းကလေးက ထွက်၍ကြိုဆိုလျက်...။

“မင်းက ဒီမှာရှိနေဖို့ မလိုဘူး စိုးနိုင်၊ ဒီခြံရဲ့ အပြင်ဘက်မှာပဲ စောင့်နေ”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

အမိန့်ပေးသူနှင့် နာခံသူကြားထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့်။

အနမ်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးပါလဲ။

အခန်း (၂၅)

“ထင်တောင် မထင်ထားဘူး အနမ်းရယ်၊ ရှင် တကယ်ပြန်ရှာတွေ့ပြီပေါ့နော်၊ အနမ်းကလေး ဒီက ရှားရှားပါးပါးကို လိုက်စုံစမ်းပြီး ရှာနေခဲ့တာ သိလား၊ အခု လက်ထပ်ပြီးကြပြီ လား၊ အံ့မယ်...အရေးကြီးတာမေးဖို့ မေ့နေသေးတယ်၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိပ်စာရလာတာလဲ၊ သွေးနီနဲ့တွေ့လို့လား”

ရောက်ကတည်းက ရွန်းရွန်းဝေ စကားတွေနှင့် ဧည့်ခံ နေသော ထိုတစ်ယောက်အား ပါးက ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ကတည်းက နံရံမှာ တခမ်း တနား ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံဘောင်ထဲမှာ သူမ လက်ထပ်

ခဲ့ဖူးသော အယောင်ဆောင် အနမ်းတုနှင့် စုံတွဲပုံက ရှိနေသည်။

ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ရှေ့နောက်တဖြောင့်တည်း ဆံပင်အား ခလယ်ခွဲကာ ဒီအတိုင်းချထားသော သူမကို ဟို တစ်ယောက်က ခါးမှပွေ့ချီသည့်ပုံထဲမှာ ရယ်ရွှင်မြူးသော မျက်နှာ တွေနှင့်။

“မတွေ့ပါဘူး၊ နေသွေးနီရော”

“အခုလေးတင် အပြင်ထွက်သွားကြတာ”

နေသွေးနီ။ ပါးရင်ထဲ ထိုအမည်က ပဲ့တင်ထပ်သွား သည်။ အနမ်းဘက်ထဲ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ မျက်မှန် တပ်မ ထားသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အနမ်းအကြည့်တွေက ရီဝေဝေ။

“သူနဲ့ အနမ်းက သိခဲ့ကြတာလားဟင်”

“သိခဲ့တာပေါ့၊ သွေးနီနဲ့တင် မကဘူး၊ ယုယနဲ့ပါ အနမ်းက ခင်ခဲ့တာ၊ မိုးကုတ်မှာတုန်းက ဆုံဖူးတာလေ၊ တစ်ခါ လေး ဆုံခဲ့ဖူးရုံနဲ့ ခင်သွားကြတာက တကယ့်ညီအစ်ကိုရင်းတွေ လို့”

“ဪ”

ပါးက ယုယစကားကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ် နားထောင်ပေးရပေမယ့် ရင်ထဲ မရှင်းလင်းသမျှက ဘဝင်မကျသေး။ အနမ်းက ပါးလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ဖျစ်ညစ်ရင်း

“ကိုယ် ပါးအကြောင်းတွေ စုံစမ်းရင်း မိုးကုတ်အိမ်မှာလည်း ပါးဓာတ်ပုံတွေ ရှိခဲ့တယ်လေ၊ ရန်ကုန်ပြောင်းမလာခင်ကပေါ့၊ အဲဒီမှာ ကျောက်လောကက ကုန်သည်တွေက ကိုယ်ဈေးဖြတ်ပေးတဲ့ ကျောက်တန်ဖိုးကို မကျေလည်ဘဲ ကျောက်တွင်းကအပြန်မှာ ဈေးပြင်ပေးဖို့ ပြောခဲ့ကြတာ၊ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ခြိမ်းခြောက်တာမျိုးပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက ယုယနဲ့ သွေးနီကလည်း အိမ်ကို ဖြန်လာကြတာလေ၊ အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်မှာ မတရားတာတွေတော့ သွေးနီက ဝင်ကူညီရင်းက သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ် လည်ကြတဲ့အထိ ခင်သွားကြပြီး ရှားရှားပါးပါးတို့ဇာတ်လမ်းကို သိခဲ့ရတာ၊ အနမ်းရဲ့ အနာဂတ်ကို ကြိုသိတာတွေတောင် အစက သွေးနီ မယုံခဲ့ဘူးနော် အနမ်း၊ နောက် သူ့ကိုယ်တွေ့ကြုံရမှ သူ ယုံခဲ့တာ”

ဇာတ်ရည်လည်အောင် ရှင်းပြနေသော ယုယကို ကြည့်

ရင်း ပါးက တစ်စုံစီမံ သဘောပေါက်လာရသည်။ အကြောင်း စုံ သိသွားပြီးသည့်နောက်မှာ နေသွေးနီဆိုသူဟာ အနမ်းအဖြစ် သူမဘဝထဲသို့...။

“ဒါနဲ့ အခု အနမ်းတို့လာကြတာ အလည်သက်သက်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

“နေသွေးနီကို တားပေးနိုင်တဲ့လူက ယုယတစ်ယောက်တည်းပဲရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ယုယက သွေးနီကို တားပေးရမယ်”

ကလေးတစ်ယောက်နှယ် အပြစ်ကင်းသော ဖြူဖြူစင်စင် မျက်နှာလေးနှင့် ယုယက သူမရင်ဘတ်ကို လက်မနှင့် ကော့ညှန်ရင်း မေးပုံက သနားစဖွယ်။ နေသွေးနီ စီစဉ်သမျှ ဘာဆိုဘာမှ သိပုံမရသော အဖြူထည်မျက်ဝန်းတွေက ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“ဘာတွေများလဲ အနမ်းရယ်၊ ပြောပါ၊ ယုယ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ သွေးနီ ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဘာတွေတားပေးရမှာလဲဟင်၊ ပြောပါ အနမ်းရယ်”

ပြီးနေသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ချက်ချင်း အတန်
တုန် အယင်ယင် ဖြစ်လာတာ ကြည့်ရက်စရာမရှိပါ။ ပြောပါ
လို့ တတွတ်တွတ်တောင်းဆိုနေသော သူမကိုကြည့်ကာ အနမ်း
က ပြောမထွက်သလို သက်ပြင်းရှိက်ကာ မျက်နှာလွဲရင်း

“နေသွေးနီက ရှားရှားပါးကို ကျွန်တော့်အယောင်
ဆောင်ပြီး လက်ထပ်”

“ရှင်”

မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထူးဆန်းအံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်
ခြင်းတွေနှင့်အတူ မူပျက်နေသော သွေးဒီပုံရိပ်တွေက အာရုံထဲ
ရုပ်ရှင်အနေးပြကွက်တွေလို သိပ်ချစ်ပါသည် တဖွဖွပြောပြီး ယုယ
အနား အချိန်ပြည့်မနေပေးနိုင်တဲ့သူ။ အလုပ်အကိုင်ပြစရာမရှိဘဲ
ချက်ချင်းကြီး သိန်းထောင်ချီ ချမ်းသာသွားတဲ့သူ။ အို...ယုတ်စွ
အဆုံး ယုယကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ သိသိကြီးနှင့် လက်မထပ်နိုင်
သေးတဲ့သူက...

“ယုယ စိတ်ကိုထိန်းပါနော်၊ ဒီကိစ္စကို ပါးတို့က
မပြောချင်ပေမယ့်...”

“မရတော့တဲ့ အဖြစ်မို့လို့ပါ၊ သူက ပါးရဲ့အသက်
အန္တရာယ်ကိုပါ ရန်ရှာလာတာမျိုးတွေထိဆိုတော့”

“ဒီထက် ရန်ရှာဖို့တွေရှိသေးတာ မင်းမသိလို့ပါ အနမ်း”

အသံက နောက်ပါးမှ ထွက်လာတာမို့ အနမ်းက သတိ
လက်လွှတ် ခေါင်းငဲ့အကြည့် ဂိုးခနဲမြောက်တက်သွားသော သစ်
သားချောင်းတစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်ရပြီး

“ဟောင်း”

သူ့မျက်စိထဲ ကြယ်တွေ လတွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက်
မြင်သွားပြီးနောက်

“အနမ်း”

စူးစူးဝါးဝါး ထအော်သော ပါးအသံလေးကို နောက်
ဆုံးကြားရပြီး သူ အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ဦးစိုက်ကျမ်းပြန်...

အခန်း (၂၆)

“သွေးနီ...ဒါ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အနမ်းလေ သွေးနီရဲ့၊ ယုယတို့နဲ့ တကယ့်မိသားစုလို...”

“မလိုတော့ဘူး ယုယ”

သွေးနီက ကုတ်အင်္ကျီအား ပုံစံတကျဖြစ်သွားအောင် ပြုပြင်ဆွဲချရင်းက အနားသို့ရောက်လာသည့် ယုယကို လက်မောင်းရင်းမှ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်စေရင်း

“ဒီအကြောင်းတွေ ယုယ ဘာမှမသိဘူး၊ သွား... ဒီမှာမနေနဲ့၊ အပေါ်ထပ် တက်နေလိုက်နော်၊ ငါ ပြီးရင်လာခဲ့ မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း...သွေးနီ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ အနမ်းတို့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ယုယ တောင်းဖန်ပါတယ် သွေးနီရဲ့၊ ယုယကိုချစ်ရင်လေ ယုယ ပြောစကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့”

လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရှိုက်နေသော ယုယကိုကြည့်ရင်း သူ ပိုဒေါသထွက်လာတာက အဲဒီစုံတွဲကို။ ဒီအထိအောင် ရောက်လာပြီး ယုယ စိတ်ဆင်းရဲစေသော စကားမျိုး ပြောသူတွေအား သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ဘယ်အခါမှ လွတ်မြောက်ခွင့်မပေးနိုင်။

သွေးနီက သူ့ရိုက်ချက်ကြောင့် ခွေခနဲ လဲကျနေသော အနမ်းနှင့် အနမ်းအား အတင်းဆွဲထူပွေပြီး တတွတ်တွတ်ခေါ်နေသော ရှားရှားပါးတို့ထံ မျက်ဝန်းတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားတဲ့ အထိ စိမ်းစိမ်းရှရှ စိုက်ကြည့်ကာ

“မင်းခေါင်...ဇော်ထွန်း”

“ဟုတ်...ဆရာ”

“ယုယကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားလိုက်”

“ဟင့်အင်း၊ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ မသွားဘူး သွေးနီ၊
ငါ ဒီမှာပဲ...”

“လိုက်သွားနော် ယုယ”

ယုယမျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ညှပ်ကာ မော့
စေသည်။ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေသည့် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ
ကို လက်မနှင့် ဖွဖွပွတ်ဆွဲပေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသက တပ်ချီ
လာတာ ကိုယ်တိုင်သိနေ၏။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်အာဟာရရော ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်း
ဆိုင်ရာပါ မပြည့်စုံခဲ့သည့် မိန်းကလေး။ မျက်ရည်တွေနှင့် အဖော်
ပြုခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။ ဒီမိန်းကလေးကို သူ သိပ်ချစ်သည်။
သူ့အချစ်တစ်ခုနှင့် လုံခြုံအေးမြသော အရိပ်တစ်ခု လွှမ်းခြုံပေး
ချင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းတရားများနှင့် သိုဝှက်ထား
ခဲ့သော သူမကိုမှ ဝေဒနာပေးရန် ကြံရွယ်သူတွေ ရှိခဲ့တာ
ကြောင့်...

“ငါ သူတို့နဲ့ စကားနည်းနည်းပြောပြီးတာနဲ့ လာခဲ့ မယ်၊
ခေါ်သွားတော့”

မင်းခေါင်တို့ကို မျက်ရိပ်ပြုပြီးတာနှင့် ယုယအား
တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ဒါတောင် သူက
စိတ်လက်မအေးဘဲ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပါသွားသော ယုယအား
လည်ပြန်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း

“ဟေ့...အထိအခိုက်မရှိအောင် သတိထားပြီးခေါ်”

အော်ဖြစ်အောင် အော်ပစ်ပြီးမှ ဒီဘက်သို့ ပြန်အလှည့်

“အဟွန်း...သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အချစ်သူရဲကောင်းကြီး
အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်အောင်”

နားထဲမှာ ဖြောင်းခနဲ မြည်သံပေးပြီး သွေးနီရဲ့မျက်နှာ
က လည်ထွက်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပေ
မယ့် ပါးတစ်ဖက်က ထူထူနီနီစပ်နေတာက အမှတ်ထင်ထင်။

“ဒါက ငါ့ကို လိမ်ညာခဲ့တဲ့အတွက်”

နောက်တစ်ချက်မှာ သူ့အကြည့်တွေ မီးပွင့်သည့်နှယ်။
သွေးနီက ပါးစပ်ထဲ ငန့်ကျိကျိဖြစ်လာသော တံတွေးတို့ကို ထို့ခနဲ
ထွေးထုတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာမော့တော့ သူ့ရှေ့မှာ မီးဝင်းဝင်း
တောက် အကြည့်များနှင့် ရှားရှားပါးပါး။ သွေးနီက အသံမထွက်
ဘဲ မဲ့ခနဲရယ်ပြရင်း

“မင်းအလှည့်ပြီးပြီးလား ရှားရှားပါး”

“မပြီးသေးဘူး၊ ဒါက”

ထပ်မံရိုက်ရန် မြှောက်တက်လာသော လက်ဖျံကို
သွေးနီက ဆတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်ရင်း

“ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်”

အားပါးတရ လွှဲရိုက်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် ပါးက
ပုံခနဲ ခွေလဲသွားသည်။ နေသွေးနီက ပါး လဲသွားတာကို ခါး
ကြီးထောက်၍ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း

“မင်းက ဘယ်လိုမိန်းမျိုးလဲ ရှားရှားပါး၊ ဟင်း...
ကားဘရိတ်ဖောက်လို့လည်း မသေ၊ မြွေနဲ့တိုက်လည်း မသေနဲ့”

“လူယုတ်မာ၊ နင် သိပ်ယုတ်မာတယ်၊ နင့်ကို ငါ
ရွံတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

ပါးက လဲကျနေရာမှ စူးစူးပါးပါး ပြန်အော်သည်။ သူ
ရိုက်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် နားနှစ်ဖက်စလုံးက လေတွေ တခေါ
ဝေါထွက်နေကာ ပါးမှာ မူးမူးမိုက်မိုက်နှင့် ဖြစ်နေဆဲ နေသွေး
နီကတော့ ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ရင်း အင်္ကျီကို လုံးထွေး
၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်ချကာ

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ယုတ်မာတယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်
နဲ့ ငါက အကျိုးမှမပေးခဲ့တာ၊ ဒီတော့ မကောင်းမှုနဲ့ အသက်
မွေးရမှာပဲ၊ ငါချစ်တဲ့ ငါ့မိန်းကလေးကို တင့်တောင့်တင့်တယ်
ထားချင်တယ်”

“ဪ...ဟော်၊ ဒါနဲ့ပဲ နင်က အယောင်ဆောင်ပြီး
သိုက်တူးတယ်ပေါ့၊ နင် ရှက်တတ်ရင် အဲဒီနားတင် လဲသေဖို့
ကောင်းပြီ နေသွေးနီ၊ ကိုယ့်ထက်အားနည်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ
က ဥစ္စာကိုသိမ်းမယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကိုယူ တယ်၊
ဟား...ဟား...ဒါက ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြော
လို့ရသေးရဲ့လား၊ ဦးဆောင်သူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“မပြောနဲ့၊ နင် ဆက်မပြောနဲ့”

“ဘာလဲ၊ မကြားရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ငါချစ်တဲ့မိန်းမအတွက် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ငါလုပ်မယ်၊
ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိတဲ့ ဆူးညှောင့်တွေ ငါရှင်းရမယ်၊ အဲဒီ
အတွက် နင့်ကို ငါ သတ်မယ်”

တဒဂ်အတွင်း နေသွေးနီပုံစံက ချက်ချင်းရူးသွပ်သွပ်
တဲ့သူလို။ ပါးအနားသို့ ဝန်းဝိုင်းကြ ရောက်လာပြီး သူ့သန်မာ

သော လက်ချောင်းတွေက ပါးလည်းတိုင်ဆီ။ ခုခံရန် အင်အား
ကလည်း ပါးမှာမရှိတော့ဘဲ ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်အပြီး ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်နေစဉ်

“နေ...သွေး...နီ”

ခေါ်သံကြောင့် နောက်လှည့်အကြည့် လှစ်ခနဲဝင်ရောက်
လာသည့် ခြေကန်ချက်က နေသွေးနီရဲ့ မေးရိုးဆီ။ ပွဲအိတ်
တစ်အိတ် ပစ်ချလိုက်သလို ဧည့်ခန်းထောင့်ဆီ ပစ်လဲသွားချိန်
မှာ နေသွေးနီရဲ့ လက်ပါးစေတွေက လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဧည့်ခန်း
ထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ပါး”

အနမ်းက သူမကိုဆွဲထူ၍ ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ပခုံး
တစ်ဖက်ကို ဖေးမထိန်းထားသည်။

“အဟွန်း...ပွဲကတော့ ကြည့်ကောင်းပြီ၊ ငါ
တစ်ယောက်တည်းကို ဖြတ်ကျော်သွားလို့ရပေမယ့် ငါ့တပည့်
သုံးယောက်ကို မင်း ကျော်သွားဖို့ဆိုတာ”

“အားလုံး လက်မြှောက်ထားလိုက်”

အောင်မြင်စူးရှသည့် အသံသည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှ
လာတာဖြစ်ပြီး

“ငါတို့ ပြည်သူ့ရဲတွေ ဝိုင်းထားပြီ”

အားလုံး သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ချိန်တွင် ရဲသားတွေက
တစ်အိမ်လုံးအား ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“အစ်ကို...ကျွန်တော် နောက်မကျပါဘူးနော်”

နောက်ဆုံးမှ ဝင်ရောက်လာသူက စိုးနိုင်။ အခုထိ သူ
ရင်ခွင်ထဲရှိသော ပါးထံ ပြုံးစေနှင့်ကြည့်ရင်း

“ဒါမျိုးမြင်ကွင်း အခုမှပဲ မြင်ရတော့တယ်”

အနမ်းက အခဲမကျေမျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစူးဝါးဝါး စိုက်
ကြည့်နေသော နေသွေးနီတို့ မြင်ကွင်းထဲမှ ပါးကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့
သည်။ ပါးကို ကားပေါ်တင်ပြီး ထွက်လာရန်ပြင်ချိန်၌ အိမ်ကြီးဆီမှ
ယုယရဲ့ရွိုက်ငိုသံက ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ။

“ဟင့်အင်း...နင် ငါ့ကို ဒီတစ်ခါ မထားသွားပါနဲ့ တော့
သွေးနီ”

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၇)

“အဲဒါကို အချိန် တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ဆွဲနေသေးတယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်တာ ဖာစ်ရက်စောလည်း
တစ်ရက် ပိုပျော်ရတာပဲ မဟုတ်လားဟဲ့”

ပါးက ပစ္စည်းပေါ်က နံပါတ်စဉ်အတိုင်း မဲလိပ်တွေ
ထဲ ရေးထည့်နေရင်းက

“တစ်နှစ်မဟုတ်ပါဘူး နှင်းမှုန်ရယ်၊ ဆယ်လတည်း”

“အေးလေ၊ အဲဒီ ဆယ်လမှာ အနမ်းခမျာ နင့်ဆီက
လက်ထပ်ခွင့်ကို လိမ်တွန့်နေအောင် စောင့်ခဲ့ရတာလေ”

ဆွေဆွေက ဟိုဘက်စားပွဲမှ တစ်စခန်းထပြန်သည်။

ပါးအတွက်ကတော့ အတိတ်ကိုမေ့ပစ်ရန် လုံလောက်တဲ့အချိန်
ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး။ ပါး ကြုံခဲ့ရသော အတိတ်
က အရိပ်ဆိုးတို့သည်...။

“ဟဲ့...အန်ကယ်တို့ကရော၊ ဟန်းနီးမွန်းသွားတော့
ဘာပြောကြသေးလဲ၊ အနမ်းကိုလေ”

“ပထမ ဖြစ်ရပ်ကိုပြောပြတော့ ရင်ဘတ်တွေဖိ၊ မျက်လုံး
တွေ ပြူးနဲ့ပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ အနမ်းကိုမြင်တော့ ဒီလို ဟန်းနီးမွန်း
အနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ အခြေချပြီး လာနေတဲ့၊ သားနဲ့သမီးကို မျက်စိ
အောက်တင် ထားချင်လို့တဲ့”

“အဲမယ်...ရွှေအနမ်းတို့က ဘုန်းရှင်ကံရှင်ပါလားဟဲ့”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ငါ ဝင်ခဲ့မယ်”

အနမ်းတံခါး ခေါက်ပြီးတာနှင့် အနမ်းက အထဲရောက်
လာတာ တစ်ပြိုင်တည်း။

“ကဲ...နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဂျူတီချိန်းပြီ၊ ငါ့မိန်းမကို
ငါ ကူညီပေးတော့မယ်”

အနမ်းက ပါးဘေးနား ခုံတစ်လုံးဆွဲယူထိုင်တာ မှုပူ

၂၈၄

ဆုအသွယ်

ကပ်ကပ်။ ပြီးတော့ ပခုံးကိုပါ လှမ်းဖက်ထားတာမို့ နှင်းမှုန်က မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

“ငါ့မိန်းမတဲ့”

“အပျိုကြီးရှေ့မှာ မျက်စိရှက်စရာ၊ နားရှက်စရာတွေ လာလုပ်ပြနေတယ်နော်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဆွေဆွေက မဲ့ရွဲ့ပြီးအော်သည်။ အနမ်းက ပါးကို ပိုတိုး ဖက်ရင်း

“အပျိုကြီးကလည်း ရှက်ပေလို့ပဲ၊ မျက်လုံးက ဒီက မလွှဲဘူး”

ပြန်နောက်တော့ ဆွေဆွေက

“ဟဲ့”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သည်။ နှင်းမှုန်ကတော့ လက်ပိုက်ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက်ကို နေ့နေ ကြည့်တော့

“ဒီအိမ်ထောင်သည်ကြီးက ဖက်ရုံနဲ့မပြီးတော့... ပါး”

“ဟင်”

“ငါတို့ အကြင်နာပေးလိုက်ရအောင်”

ပါးမျက်နှာနား သူ့နာခေါင်းကြီးက တစ်ဝဲလုပ်ပြတာ ကြောင့် ပါးက သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်းရင်း

“အနမ်းရယ်၊ နင်ကလေး တကယ်ပဲ သိလား”

ပြောကာ ရယ်ရသည်။ နှင်းမှုန်ကတော့

“ဘယ်လောက်ပဲ အိမ်ထောင်သည်သက်တမ်းရင့်တယ် ပြောပြော ငါ အဲဒီလောက်အထိ မျက်စိမရဲသေးဘူး”

အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးတာ တစ်ချိုးတည်း။ အနမ်းနှင့် ပါးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မော ရင်း

“ဒီမှာ...ကလေးတွေကိုပေးဖို့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ မဲလိပ် တွေ တိုက် မတိုက် စစ်နေတာ အနမ်းရဲ့၊ လာမရွပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ် နေ”

နံပါတ်စဉ်ရေးထားသော မဲလိပ်တွေကို သူမလေးက တစ်ခုချင်းလိပ်ပြီး ဖလားလေးထဲ ထည့်သည်။ အလုပ်ထဲ စိတ် ဝင်တစားဖြစ်နေတာမို့ ဆံပင်တွေ ဝဲကျလာတိုင်း နားရွက်နောက် ထိုးညှပ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရေရွတ်

လိုက်ဖြင့် အနမ်းက သူမကို ဘေးတစောင်းငေးခွင့်ရတာ ကျကျ နန။ မျက်တောင်ကော့တွေ နှာတံစင်းလေးနှင့် ပါးမို့လေးတွေ ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ ရင်ခုန်သံမြန်လာကာ ပန်းရင့်ရောင်လွမ်းသော ပါးပြင်လေးဆီ ငုံ့အနမ်း

“ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေ...အဲ...”

ဖျတ်ခနဲ မော့လာသော ပါးမျက်နှာလေးက နှုတ်ခမ်း ထွေးထွေးက အနမ်းနှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ထိကပ်မိသွားတာ လျှပ် တစ်ပြက်လေးပေမယ့်

“အနမ်း...လွတ်၊ တော်ကြာ ဆွေဆွေက...”

“ချစ်တယ် ပါးရယ်၊ ငါတို့ဝေးနေတုန်းက အချိန်တွေ ကို အမှူးထားပြီး အတူတူနေရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့အချစ်တွေကို သက်သေပြဖို့က...”

အနမ်းက သူမလေးကို ချစ်မဝ ငေးမဝစွာ စိုက်ကြည့် ရင်း

“မသိရင် မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည်က အနမ်းတဲ့၊ ဒီတော့ နာမည်နဲ့လူလိုက်အောင်”

“ကြည့်စမ်း...နင် တော်တော်ဆိုးပါလား”

ပါးက ရယ်မောရင်း မျက်နှာအနံ့ ဖြန့်ခြွေလာသော အနမ်းရဲ့ အနမ်းတွေကို ခံယူရင်းက...

အချစ်သည် ချစ်တတ်သူအတွက် အင်အားဖြစ်သလို မချစ်တတ်သူအတွက် အဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း...
နေသွေးနီကို သိစေချင်ပါ၏။

အခန်း (၂၈)

အနမ်းနှင့် ရှားရှားပါးတို့၏ မင်္ဂလာဦးအလှူနေ့မှာပဲ
မေတ္တာရှင် မိဘမဲ့ဟောသို့ သုံးလသားအရွယ် မိဘမဲ့ကလေး
တစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်ပြန်၊ မင်္ဂလာရှိသော အချိန်၌
ရောက်ရှိလာပြန်တာကြောင့် အနမ်းနှင့် ရှားရှားပါးတို့ ထိုကလေး
အား မင်္ဂလာဟု ကင်ပွန်းတပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အကယ်၍များ ထိုကလေး၏ မိဘရာဇဝင်ကို အနမ်း
တို့ သိရှိခဲ့မည်ဆိုပါက...

နှလုံးမိတ်စားငြိမ်းချမ်းပါစေ။

ဆုအဋ္ဌလီ